Cu experiența mea în fotojurnalism, am fost întotdeauna intrigat de fotografia de stradă Foartele de acest gen au fost din punct de vedere istoric zone metropolitane mari, cum ar fi New York, Londra sau Los Angeles Ar putea un oraș mic din mijlocul Wisconsinului să fie un teren fertil pentru fotografia de stradă? Am ezitat la început, dar următorul citat din celebrul fotograf de stradă Saul Leiter mi-a dat un impuls: "Fauc fotografii în cartierul meu Cred că lucruri misterioase se întâmplă în locuri familiare Nu întotdeauna trebuie să fugim în celălalt capăt al lumii " Citatul chiar m-a pus pe gânduri și să fotografiez Viziunea mea asupra străzilor a evoluat Mi s-au părut interesante ferestrele, mai ales cele acoperite de ploaie Culorile și formele au căpătat un nou sens pe măsură ce am căutat detalii despre viața orașului Orașul meu poate să nu fie Toronto, Paris sau Atlanta, dar este în regulă Am ajuns să învăț că nu contează cât de mare este orașul, ci mai degrabă cum privești acel oraș perspectiva ta Iată titlul acestei cărți Răspunsul este în paginile următoare Marea majoritate a imaginilor au fost făcute la mai puțin de patru mile de casa mea Unii în timp ce se plimbă în centru, alții în timp ce beau ceai în cafenelele locale Deci, este posibil să faci fotografie de stradă într-un oraș mic? Într-un cuvânt: absolut! Mike Umbrelă verde În așteptarea autobuzului Mănuși portocalii Jacheta portocalie Auto portret Spălarea geamurilor Poştaş Umbrelă roz Scena orașului ï - * eu ВШ Plimbare înzăpezită Rază de soare Repararea tavanului clădire Manechin Fântâna de apă Copii Urmați liderul Urme de pasi Bicicleta s Masa de foc Manechin Ambrozie Sidewalk Chalk Artist Geantă de dama alergător tatuat Casa scării Scară rulantă Depozitul de autobuze Windows Pantof agățat Cafea Mers pe jos Legile Stație de autobuz Sculptor de lut Giove Mannequin Alee Fereastra ploioasă Ora prânzului Rosu, alb si albastru Umbrela Rosie Pepsi Comanda de prânz Pictor Scaun Shadow Albastru stând Pantof Pinball Autoportret Umbrela de Aur Ochelari de soare Verde Jungla urbana Mike Burman este un fotograf premiat cu sediul în Appleton, Wisconsin Călătoria sa în fotografie a început ca student în fotojurnalism la Universitatea din Wisconsin din Oshkosh Mai târziu a început Focal Point Photography LLC, unde s-a concentrat pe nunți și portrete Astăzi este un specialist în interior și arhitectură care iese în stradă în timpul liber Accesați FocalPointArtPhoto com pentru a vedea mai multe imagini ale lui Street sau pentru a-l contacta Perspective este prima sa publicație (c)

Concurs anual de debut

Filiala Cluj a USR a lansat un concurs de debut în anul 2005.
Cărţile câştigătoare alcătuiesc Biblioteca tânărului scriitor

Manuscrisele se depun la sediul Filialei Cluj a USR (Universităţii nr. 1, zilnic intre 10 si 13) şi/sau se expediază pe adresa e-mail: irinapetras47@gmail.com

.

Juriul este alcătuit din membrii Comitetului de conducere al Filialei - Irina Petraş, preşedinte; Ruxandra Cesereanu, Doina Cetea, Mihai Dragolea, Ion Vartic (ediţiile din 2006-2009); Irina Petraş, preşedinte; Doina Cetea, Ion Cristofor, Mihai Dragolea, Ovidiu Pecican, Ion Vartic (ediţiile de după 2009); Irina Petraş, preşedinte; Adrian Popescu, Ruxandra Cesereanu, Doina Cetea, Ion Cristofor, Ovidiu Pecican (ediţiile de după 2013).

Vor fi publicate în fiecare an două sau trei titluri (format 14x20):
- versuri - 64 pagini
- proză - 150 pagini (2200 semne/pag.)
- eseu, critica literară - 150 pagini (2200 semne/pag.)

Data limită de predare a manuscriselor (pe CD şi printat, A4, Times new roman /12 /single, sau prin e-mail, aceleaşi cerinţe) – 1 martie. Manuscrisele vor fi insotite de un CV detaliat al concurentului.

Vârsta limită: 35 de ani.

CONCURSUL CONTINUĂ!!!

IMPORTANT!
Din 2012, Concursul va fi organizat cu sprijinul Editurii Eikon.
Cărţile vor fi jurizate de juriul Filialei şi vor intra în Colecţie.

Rezultatele Concursului de debut 2011
Juriul alcătuit din Irina Petraş (preşedinte), Ion Vartic, Ovidiu Pecican, Mihai Dragolea, Doina Cetea, Ion Cristofor (membri) a desemnat câştigătorii Concursului de debut al Filialei Cluj a USR pe 2011:
1. Blanca Borbély, proza, 54 de puncte (din 60)
2. Ionela Simona Oprea (Feier), istorie literară, 53 de puncte
3. Aura Schussler, eseu, 53 de puncte

Cărţile vor intra în lucru şi vor apărea în Colecţia Biblioteca tânărului scriitor.

Au mai obtinut un punctaj bun: Horvat Marian, proza (51,5 puncte), Lăcramioara Dimulete (eseu) si Emilia Zainel (versuri), cate 45 de puncte, si Georgeta Badulescu, 43 de puncte. Aceste lucrari vor fi recomandate unor edituri spre publicare.

Câştigători ediţia 2012:
17. Adela Dinu, Diaristica feminină românească, eseu

18. Alina Ioana Bako, Dinamica imaginarului poetic: Grupul oniric românesc, eseu
19. Cristina Vidruţiu, Imaginarul epidemic. Reprezentări istorice şi metaforice ale ciumei în literatură, eseu
20. Olesea Ciobanu, Lucian Blaga şi literatura din Basarabia, eseu
21. Marian Horvat, Codrul ducelui, proză
22. Tatiana Oltean, Mitul Meşterului Manole în lumina binomului creator Sigismund Toduţă – Lucian Blaga, eseu

Câştigători 2013:
23. Otilia Chindriş, Lumea operei lui Eugen Ionescu/Eugène Ionesco, eseu
24. Carmen Georgeta Ardelean, Hortensia Papadat-Bengescu, „marea europeană” a literaturii române. Pledoarii, eseu

Câştigători ediţia 2014:
25. Melania Iulia Ilea, Lirica lui Lucian Blaga în spaţiul cultural şi lingvistic german. Studiu comparativ de traduceri
26. Oana Demeter, Norman Mailer: „The White Negro.” Context cultural şi literar
27. Elena Nadia Ramona Vesa, Cornel Regman, monografie
28. Ileana Vesa, Neomedievismul postmodern

* * *

Biblioteca tânărului scriitor:

1. Laura HUSTI-RĂDULEŢ, Proze de după-amiază (Editura Limes, 2006, 128 pagini). Absolventă a Facultăţii de Litere a Universităţii „Babeş-Bolyai” Cluj (2003, cu o teză de licenţă despre Cristian Popescu), redactor la revista “Echinox”, Laura Husti-Răduleţ a colaborat cu proză şi eseu la „Vatra”, „Steaua”, „Piaţa literară”, „Calende”, „Sud” etc. A câştigat o bursă de creaţie acordată de Uniunea Scriitorilor şi Copyro. Debutul cu Proze de după-amiază este escortat de Sanda Cordoş, care nu ezită să parieze pe talentul tinerei (n. 1980) prozatoare.

2. Adrian TUDURACHI, Destinul precar al ideilor literare. Despre instabilitatea valorilor în poetica lui Mihail Dragomirescu (Editura Limes, 2006, 158 pagini). S-a născut în 1974, la Cluj-Napoca. Absolvent al Facultăţii de Litere a UBB Cluj (1997). Masterat la Cluj cu dizertaţia Poetica lui E. Lovinescu (1998) şi la Geneva (2002). Doctorat magna cum laude cu teza Poetica lui Mihail Dragomirescu, 2005. A colaborat la editarea volumului Dosoftei, Viaţa şi petrecerea sfinţilor (1996). Prezent în volumul colectiv Eminescu – poet naţional român, 2001 (coord. Ioana Bot). A îngrijit, alături de Ioana Bot, ediţia Ioana Em. Petrescu, Studii de literatură română şi comparată, 2005. Tot Ioana Bot semnează şi prefaţa, sobru entuziastă, a volumului de debut.

3. Oana PUGHINEANU, Plictiseală. Ratare. Prostie. Biobibliografie selectivă (Casa Cărţii de Ştiinţă, 2006, 158 de pagini). Născută în 1977, la Iaşi, este absolventă a Facultăţii de Istorie şi Filosofie, secţia Filosofie a UBB (1999). Studiilor Aprofundate de Filosofia

Umanului (1999-2000) li se adaugă un Masterat de Comunicare şi Relaţii Publice (2000-2002). Doctorand în Literatură Comparată. Redactor la Tribuna. A colaborat la Apostrof, Balkon (în prezent Idea), Caietele Echinox, Steaua, Transylvanian Review, Tribuna, Vatra, Bucureştiul Cultural, Cultura, Contemporanul, Dilema Veche. Horea Poenar semnează textul escortă.

4. Magda Wächter, A.E. Baconsky. Scriitorul şi măştile, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007. Cercetător ştiinţific la Institutul de Lingvistică şi Istorie literară Sextil Puşcariu din Cluj-Napoca. Coautoare la Dicţionarul General al Literaturii Române, Bucureşti, 2004- (vol. I-VII) şi la Dicţionarul cronologic al romanului tradus în România de la origini până în 1989, Edit. Academiei, 2005. Volumul este o foarte serioasă, aproape pedantă, dar nicidecum seacă monografie. Radiografia este pe cât de sobră, pe atât de deschisă la interpretări inedite, gata să incorporeze portretului tradiţional detalii rebele, uneori stridente. Un scurt excurs biografic este urmat de secţiuni inteligente în operă.

5. Iulia Micu, Thomas Mann. Istoria unei partituri literare, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007. Ştefan Borbély, care semnează textul escortă, o alătură Andradei Fătu-Tutoveanu şi lui Andrei Simuţ, falanga cea mai tânără a şcolii comparatiste clujene, pregătită de timpuriu să-şi asume opţiuni editoriale dificile într-un climat exegetic suplu şi interdisciplinar, care presupune, pe lângă abordarea profundă a unor teme culturale specializate, şi excursuri interpretative complementare în domenii conexe literaturii. Cartea reprezintă, pe de o parte, o remarcabilă analiză a modului în care preocuparea pentru muzică estetizează thanatic frenezia culturală decadentă trăită de către postromantici în prima jumătate a veacului trecut şi, pe de alta, o foarte bună abordare a lui Thomas Mann din chiar perspectiva din care el şi-ar fi dorit dintotdeauna să fie decriptat, şi anume aceea a thanatologiei compoziţionale, simfonice.

6. Andrei Simuţ, Literatura traumei, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007. Textul escortă îl semnează, din nou, Sanda Cordoş: Preţuiesc la Andrei Simuţ atitudinea comprehensivă, atenţia pentru nuanţă, subtilitatea analizei de text, claritatea expresivă a limbajului critic. Pe lângă aceste însuşiri, volumul său de debut evidenţiază o altă calitate rară şi (tocmai de aceea) remarcabilă: plecând de la literatură (de la scrierile şi biografiile lui G. Orwell, S. Zweig, J. Green, E. Junger, E. Ionescu, C. Milosz, V. Voiculescu, M. Sebastian şi alţii), autorul are forţa să însufleţească un deceniu crucial (anii 40) din convulsiva istorie a secolului XX, să aducă la viaţă o lume bastardă în care nu mai este loc pentru actul literar, dar totodată acesta rămâne o strategie unică de refugiu în faţa terorii războiului. Carte distinsă cu Premiul pentru debut al României literare.

7. Maria-Magdalena Diaconu, Discursul corporalităţii în romanul feminin contemporan, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2008. Autoarea îşi împarte cartea de debut în două secţiuni distincte. Prima se descarcă de datoria de a identifica reperele istorice ale chestiunii şi traversează rapid bibliografia condiţiei feminine: evocă inegalitatea şi lipsa de drepturi, dar şi prejudecata durabilă a farmecului fragilităţii ca semnalment pur feminin, alături de cea, la fel de îngustă, a divizării teritoriului scriptural în masculin (adică cerebral)/feminin (adică

visceral). Cea de-a doua secţiune extrage din lectura extrem de aplicată şi expresivă a cărţilor unor prozatoare contemporane (Marie Darrieussecq, Marie Nimier, Hélèlne Duffau, Amélie Nothomb, Aglaja Veteranyi, Annelis Verbeke, Cecilia Ştefănescu, Ruxandra Cesereanu, Ioana Bradea, Ioana Băeţica, Nora Iuga, Dora Pavel, Ana Maria Sandu) argumente pentru descrierea mutaţiilor la nivelul imaginarului corporalităţii. Punctele de reper sunt căutate în proza unor Hortensia Papadat-Bengescu, Virginia Woolf, Anaïs Nin, Sylvia Plath. Cartea reuşeşte performanţa inventarierii diferenţelor de atitudine faţă în faţă cu trupul dintr-o perspectivă perfect nelitigioasă, verticală, deloc subalternă. Scriitoarele şi personajele lor feminine îşi asumă liber corporalitatea şi ingredientele ei cu gesticulaţia dezinvoltă şi revoluţionară a femeii ca teritoriu colonizat care se eliberează.

8. Monica Grosu, Petru Comarnescu. Un neliniştit în secolul său. Studiu monografic, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2008. Mircea Popa însoţeşte volumul cu precizarea că: În cercetarea operei lui Petru Comarnescu, Monica Grosu se plasează în unghiul cel mai favorabil, contemplând şi având întotdeauna sub ochi întregul, la care să poată face raportările necesare, în aşa fel încât să nu dea impresia de facil, de zbor razant, ci de cuprindere metodică, la firul ierbii, a gestului artistic complex, cu insolitul şi spectaculosul lui. Autoarea nu optează pentru dihotomia devenită clasică între viaţă şi operă, ci îşi gândeşte cartea ca o raportare permanentă la structura de adâncime a unui studios, care se gândeşte pe sine armonizat cu semnele vremii sub imperativele omului clasic, în raport cu Binele şi Frumosul, despre care meditează în scrierea sa Kalokagathon, ideal şi simbol pentru cel care încearcă a trăi sub semnul artei.

9. Dan Herciu, Taxa pe viciu, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2009. Dan Herciu îşi stăpâneşte perfect ritmurile şi cadenţa, relaţia sa cu textul e liberă şi netensionată, dar şi inducătoare de nelinişti. Ca în jam-session-urile lui Jack Kerouac, de pildă, versurile sunt monotone şi surprinzătoare în chiar aceeaşi clipă, naive cu tâlc, precum refrenele de jazz, improvizate cu schepsis. Libertatea lor are o undă de disperare în fundal căci nimic din lumea mare nu li se supune. Manifestul liric subsidiar deconspiră semnificaţia majoră, în ordine existenţială, a derizoriului, a minorului, mizând pe comunicarea i-mediată, de o sinceritate jupuită, a secvenţelor traversării zilelor şi nopţilor.

10. Florina Codreanu, Existenţele sângelui. Eseu despre curgerea sângelui, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2009. Florina Codreanu se află în posesia unei teme culturale majore: ea scrie foarte bine, participativ si nuanţat, despre reprezentările culturale ale sângelui, de la obsesii placentare psihanalizabile la înţelegerea politică a sangelui ca garant al puterii. Cititorul ţine în mână o lucrare de pionierat: a-ţi asuma o asemenea temă la debut presupune curaj, subtilitate şi competenţă. (Ştefan Borbély)

11. Adriana Teodorescu, Carnavalul în opera literară caragialiană, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2009. Scrisă cu dezinvoltura tinerească a unui spirit fără inhibiţii, cartea Carnavalul în opera literară caragialiană sau despre posibilităţile peştilor de a zbura, semnată de Adriana Teodorescu, se defineşte prin relevarea unor componente de maxim interes, existente în textul marelui scriitor. Este o reală satisfacţie

să se observe că în „imensul carnaval” imaginat de lumea caragialiană se operează cu deschideri critice pe cât de actuale, pe atât de pertinente. Acuitatea exegezei este semnul unui talent critic incontestabil. Cartea se înscrie ca o seducătoare promisiune pe cale să confirme o certitudine. (V. Fanache)

12. Irina Ungureanu, Eugène Ionesco - absurdul ca apocalips al utopiei (eseu), Casa Cărţii de Ştiinţă, 2010. (n. 1980, Târgu-Jiu) a absolvit Facultatea de Litere (secţia Română-Engleză) a Universităţii Babeş-Bolyai (2003) şi Masteratul „Literatură română, modernitate şi context european. Perspectivă interdisciplinară” (2004). O bursă de cercetare şi formare postuniversitară „Vasile Pârvan” la Accademia di Romania din Roma, cu un proiect despre neo-avangarda teatrală a anilor ’50. Doctor în filologie (2009). Mircea Muthu o escortează fără reticenţe: „studiul de faţă este unul de referinţă în exegeza contemporană (nu numai autohtonă) despre opera lui Eugène Ionesco”.

13. Ligia Tudurachi, Cuvintele care ucid.Memorie literară în romanele lui E. Lovinescu (Editura Limes, 2010, 244 pag.). (n. 1975, Baia Mare) este cercetător la Institutul de Lingvistică „Sextil Puşcariu”. A absolvit Facultatea de Litere a Universităţii „Babeş-Bolyai” (1997) şi Masteratul „Littérature et esthétique” la Universitatea din Geneva (2002). Doctor în filologie (2010). A colaborat la volumul colectiv Mihai Eminescu, poet naţional (2001) şi a îngrijit ediţia din 2006 din Ioana Em. Petrescu,Ion Barbu şi poetica postmodernismului, ambele alături de Ioana Bot, care semnează şi prefaţa (Pentru o lectură a romanului ca text dificil)cărţii de debut: „Demascarea imposibilităţii lecturii „leneşe” este realizată printr-o lectură critică neaşteptată, cu final violent […] Cuvintele care ucid e o demonstraţie în patru paşi, de o geometrică limpezime, a funcţiei destabilizatoare a ilizibilităţii în poetica romanelor lovinesciene: tema romanescă devine – într-un efect vertiginos de comunicare inversată – cutia de rezonanţă a unei puneri în act a forţei cuvântului, a cărei violenţă retorică îşi supraîncarcă materialitatea, irupând în naraţiune, monstruoasă, destabilizatoare, ucigaşă.”

14. Blanca Borbély, Zidul de foc,roman. Blanca (n. 16 aprilie 1997, Cluj) este elevă în clasa a VII-a la Colegiul Naţional G. Coşbuc din Cluj-Napoca, secţia germană. „Realitatea nu este doar ceea ce ştim şi vedem, ci este şi ceea ce am putea vedea în anumite condiţii misterioase. Realitatea este enigmatică şi îngăduie perturbări în care făpturi străine, altere, se ivesc ca să îi tulbure şi să îi secondeze pe cei vii. Nicidecum în stilul lui Bram Stoker, adică fără vampirisme traumatice ori agresive, ci asumat înrudit cu saga (bestseller) Amurg de Stephenie Meyer, Blanca Borbély are îndemânarea, inteligenţa şi precocitatea necesare pentru a propune cititorului adolescentin o carte românească, plină cu vampiri cotidieni, adaptaţi la mileniul trei, prin limbajul lor uzual şi vestimentaţia pe măsură. Scrisul foarte tinerei autoare curge fluent şi plăcut, atmosfera e americanizată, farmecul ficţiunii (după cum precizează chiar unul dintre vampirii-personaje) este scop. Dialogul este volubil şi alcătuieşte nucleul acestei cărţi. Trăim vremuri în care vampirii sunt în vogă, iar cei care pledează pentru ei sunt adolescenţii: Blanca Borbély crede în acest lucru şi scrie o carte pro domo.” (Ruxandra Cesereanu)

15. Ionela Oprea, Motive şi realităţi româneşti în romanul francez, 2011. Ionela Oprea (n. 14 iunie 1974) a absolvit Facultatea de Ştiinţe, specializarea Limbă şi literatură română, Limba şi literatura franceză, la Universitatea „1 Decembrie 1918” Alba Iulia (1997). Master „Literatură şi cultură românească în context european”, la aceeaşi Universitate (2008). Profesor titular de Limba şi literatura română la Liceul de Muzică şi Arte Plastice, Alba Iulia: Legăturile culturale şi literare dintre România şi Franţa sunt vechi şi durabile şi au făcut obiectul a numeroase cercetări specializate. Nu s-a observat însă îndeajuns marea bogăţie şi varietate de tipuri epice româneşti care circulă în romanul francez, de la Al. Dumas-Pére la Jules Verne, André Gide sau Apollinaire. Folosind o documentaţie exhaustivă şi adeseori greu de procurat, Ionela Oprea a realizat o interesantă carte de imagologie şi de analiză critică privind romanele franceze în care românul devine personaj, obiect de reflecţie şi mesager al unei lumi orientale fascinante, inedite şi pline de pitoresc şi culoare (Mircea Popa)

16. Aura Schussler Dintre ale corpului şi minţii. Despre Seducţie, Erotism şi Pornografie, 2011 (volum câştigător al Concursului de debut al Uniunii Scriitorilor din România. Filiala Cluj; Biblioteca tânărului scriitor, nr. 16) Aura Scussler (n. 17 mai 1986, Hunedoara) - Licenţiată în Filosofie, Universitatea Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca, Facultatea de Istorie şi Filosofie, Specializarea Filosofie (2008). Masterat de Filosofie, Cultură, Comunicare, Universitatea Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca, Facultatea de Istorie şi Filosofie, Catedra de Filosofie Sistematică. Doctorandă cu frecvenţă în cadrul Universităţii „Babeş-Bolyai”, Facultatea de Istorie şi Filosofie, domeniul Filosofie, Şcoala doctorală: Argumentare critică şi reconstrucţie filosofică, conducător de doctorat: Prof. Univ. Dr. Aurel Codoban. Redactor la periodicul Cultur’ALL. În lumea noastră de acum, distanţa dintre generaţii devine abisală. Şi dacă vrei să ştii ce se mai întâmplă în lumea celor foarte tineri, ai nevoie de curajul expresiei cuiva pe care ei îl recunosc ca fiind de al lor. Aura Schussler este un astfel de eseist curajos, pe care l-am văzut câştigându-şi foarte rapid forţa de expresie, alături de un curaj care mi s-a părut că îl are dintotdeauna. Ea îşi desfăşoară cercetarea ca pe un sondaj efectuat sub ideea lui Ruwen Ogien, „Pornografia de azi este erotismul de mâine”. Idee pe care cred că şi cititorii şi-o vor însuşi după lectura acestui curajos şi lucid eseu. (Aurel Codoban)

17. Adela Dinu, Diaristica feminină românească, eseu. A.D. (n.1983 la Sibiu) este profesor de limba şi literatura română la GSIU, Cisnădie şi traducător din limba germană la Sigma, în oraşul Sibiu. În timpul studiilor a obţinut premii la colocviile Mihai Eminescu de la Iaşi (premiul III în 2007 şi premiul I în 2008). A publicat articole şi studii culturale în revistele Transilvania şi Steaua. În 2011 şi-a suţinut, la Sibiu, teza de doctorat cu titlul Diaristica feminină românească şi a obţinut distincţia magna cum laudae.
"Acum 13 ani, Mircea Cărtărescu observa în Postmodernismul românesc că, la noi, critica literară „n-a dat nici o atenţie discriminării femeii ca autor”, iar autoarele „au fost cantonate în ghetoul literaturii feminine”. Ei bine, machismul acesta critic e pe cale să fie demantelat (e drept, deocamdată tot numai de... autoare): după excelenta Fotografie de grup cu scriitoare uitate a Biancăi Burţa-Cernat, revizitând priza feminină interbelică, iată acest de asemenea excelent

synopsis privind Diaristica feminină românească al Adelei Dinu. Calităţile studiului sunt prea multiple pentru a putea fi chiar şi numai enumerate într-un blurb de copertă finală; mai întâi, în ce priveşte partea teoretică propriu-zisă, e de remarcat că, dacă până acum diaristologii români au marşat exclusiv pe poetica franceză a jurnalului, în siajul barthesian al descrierii retoricii lui, Adela Dinu introduce şi perspectiva complementară a lui Hocke (al cărui studiu-antologie despre jurnalul european, absolut fundamental, nu-i tradus la noi), interesată mai degrabă de imaginarul genului şi trecându-i în plan secund literaritatea. Inovaţie bibliografică al cărei profit se resimte net în analiză. Apoi, e de asemenea remarcabilă, prin aplicaţie şi prin echilibru, secţiunea privitoare la avatarurile feminismului literar, respectiv ale feminităţii literare. În fine, autoarea e şi un redutabil close reader, cum se dovedeşte în amplul capitol dedicat celor paisprezece autoare de jurnale care fac obiectul analizelor, de la Jeni Acterian şi Alice Botez la Elena Spijavca şi Tia Şerbănescu. Suficiente calităţi, aşadar, ca să facă din Adela Dinu un new entry în nomenclatorul select al criticii tinere". (Radu Vancu)

18. Alina Ioana Bako, Dinamica imaginarului poetic: Grupul oniric românesc, eseu. A.I.B. (n. 4 mai 1980) Doctor în filologie cu teza Dinamica imaginarului oniric. Grupul poetic românesc, realizată în cotutelă între Universitatea „Michel de Montaigne" Bordeaux şi Universitatea „1 Decembrie 1918" Alba Iulia. A finalizat studiile de licență în 2003, la facultatea de Litere și Arte, specializarea română-franceză, Universitatea Lucian Blaga din Sibiu, Studiile Aprofundate, specializarea „Evoluţia formelor poetice", în 2004, şi studiile de Master, specializarea „Comunicare şi publicitate", în 2006. Asistent asociat la Universitatea „Lucian Blaga" Sibiu din 2008, profesor titular de limba română din 2006, membră a centrului pentru cercetarea imaginarului „Speculum", Alba Iulia, membră a CRI Grenoble (Centre de Recheche sur l'Imaginaire), redactor al revistei ASTRA – Despărțământul Sibiu, asistent lingvistic, Legta de Bergerac, Franţa, 2004. A publicat articole şi eseuri în reviste. A participat la colocvii și conferințe naționale și internaționale: seminarul „Ecritures de l'exil" în 2007 la Universitatea „Michel de Montaigne" Bordeaux III; participare la conferința „Francophonies TransOceaniques", Montréal, mai 2011. Comunicări prezentate la întâlnirile anuale (2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012) ale Centrului pentru Cercetarea Imaginarului „Speculum" Alba Iulia, publicate în volum; traduceri din şi în limba franceză (volumul „Constantin Noica şi Sibiul", „Caietele Echinox"). A obținut mai multe burse de cercetare și formare: a Guvernului francez pentru doctorat în cotutelă 2006-2009, bursa ANPCDEF Islanda 2010, Atena 2011, bursa Agence Universitaire de la Francophonie Montréal 2011. A obţinut mai multe premii la Colocviul Naţional „Lucian Blaga" din Sibiu şi la Colocviul Naţional „Mihai Eminescu" din Iaşi. „Este adusă în discuţie creaţia a cinci poeţi – Leonid Dimov, Emil Brumaru, Virgil Mazilescu, Daniel Turcea şi Vintilă Ivănceanu –, reprezentativi chiar dincolo (sau dincoace) de oficiul liric al deschiderii onirice. Se cuvine subliniată, de la bun început, capacitatea autoarei de „a locui materia" poetică (e sintagma folosită de domnia sa pentru a încercui o anumită stare a liricii dimoviene), de a trăi pe portativul neconvenţional al încifrării prin imagine şi de a propune semnificaţii venite din subteranele textului imediat. Cum era şi firesc, un spaţiu extins al comentariului este acordat lui Leonid Dimov, pe care îl

raportează la “oniricul pur”; este poetul care, depăşind criza limbajului, îl exorcizează utilizând tocmai consecinţele crizei. De-compunerea universului poetic are în vedere metamorfozele timpului şi spaţiului, mişcare ludică (sau doar măştile acesteia) elementele unui baroc moderat ori ale manierismului ca – bunăoară – joc al culorilor între aparenţe şi vibraţie insolită. Incursiuni similare sunt efectuate în „oniricul gurmand” al lui Emil Brumaru, în „clipa androgină” prezentă în visul lui Virgil Mazilescu, în „oniricul fractal” practicat de Daniel Turcea sau în cel delirant aparţinându-i lui Vintilă Ivănceanu. Relevând, în cazul tuturor poeţilor menţionaţi, atracţia pentru pictural este pertinent analizată adâncirea relaţiei dintre creaţia oniriştilor şi pictura suprarealistă şi, pe de altă parte, sublinierii contactului fertil cu grafica şi pictura de gen românească, un loc aparte ocupând aici desenul lui Florin Pucă. De altfel, prezenţa lui Florin Pucă a adus, apăsat, în demersul artistic al grupului ideea cuprinderii prezentului în oglinda coşmarescului – mod limită de abordare, nu mai puţin de refuz, a realităţii timpului. Căci, în final, a trăi prin poezie nu înseamnă, de fapt, a-i radicaliza autonomia prin desprindere absolută de meditaţie, adică de gândire” (Mircea Braga)

19. Cristina Vidruţiu, Imaginarul epidemic. Reprezentări istorice şi metaforice ale ciumei în literatură, eseu. C.V. (n. 8 august 1984, Cluj-Napoca). “După un demers tematist, în care Cristina Vidruţiu panoramează mitul ciumei atât în varianta realistă, cât şi în cea alegorică, deschiderea cea mai incitantă propusă de autoare este extinderea conceptului de epidemie de la nivel tematic la nivel de dinamică a ideilor şi a culturilor. Ea face o propunere care are o valoare metodologică: este posibil ca migraţia şi difuzia temelor literare şi imaginare (inclusiv tema ciumei) să aibă loc după un pattern epidemiologic? Între cele două teorii actuale, cea a influenţelor şi cea a epigenezei imaginilor şi simbolurilor, sugestia ei merită să fie serios meditată de către teoreticienii comparatismului” (Corin Braga). “Pot să afirm fără ezitare că lucrarea Cristinei Vidruţiu a fost pentru mine personal una dintre cele mai stimulative experienţe de lectură din ultima vreme. O lectură într-adevăr contaminantă. Aflată la convergenţa cercetării literare cu medicina, istoria culturală, antropologia culturală, studiile politice, teza autoarei este de o temeritate notabilă, iar efortul său de documentare, sistematizare, descriere şi analiză a diferitelor tipuri de discursuri consacrate precumpănitor ciumei (una din ipostazele epidemicului) este dublat de logica argumentării ideilor, eleganţa stilului şi acribia filologică.” (Adriana Babeţi)

20. Olesea Ciobanu, Lucian Blaga şi literatura din Basarabia, eseu. O.C. (n. 19 aprilie 1982) este absolventă a Universităţii de Stat „Alecu Russo” din Bălţi. Studii de masterat, domeniul Ştiinţe filologice (literatură română), la Universitatea de Stat din Tiraspol (cu sediul la Chişinău). Doctorat la Universitatea Babeş-Bolyai, Cluj-Napoca. A colaborat cu studii şi articole la publicaţiile Literatura şi arta, Tribuna, Steaua Literară, artistică şi culturală, Philologia, Metaliteratura.
„Cartea cu care debutează Olesea Ciobanu abordează o temă încă puţin cercetată chiar în Republica Moldova, iar la noi practic necunoscută. Una dintre primele ei calităţi este, aşadar, de ordinul informaţiei asupra evoluţiei unei literaturi foarte vitregite de istorie şi al contribuţiei la acoperirea unor zone rămase încă albe din spaţiul

creator mai larg românesc. La acest nivel, meritul demersului de lectură sporeşte şi datorită unei documentări personale în arhivele Moldovei de dincolo de Prut, ce scoate la lumină date noi nu numai despre influenţele operei lui Lucian Blaga în arealul basarabean, ci – şi mai ales – semnificative elemente privind politica culturală nefastă a regimului sovietic moldovenesc instalat după ocuparea provinciei în 1940, care explică multe lucruri legate şi de întârzierea ecourilor operei poetului şi filosofului român. Pe de altă parte, devine semnificativă raportarea literaturii basarabene la cea general-românească, datorită chiar cezurii apărute în istoria provinciei trans-prutene după primul război mondial, mai exact după realizarea Marii Uniri din 1918 şi, într-un al doilea timp, după instalarea brutală a puterii sovietice. Pentru prima perioadă, se urmăreşte efortul adesea dificil de reintegrare culturală în România Mare, iar pentru a doua, blocajul sistematic al reapropierii de literatura română, pentru ca, după 1989, să se poată produce reluarea firească a contactelor. În aceste cadre specifice, fiecare secvenţă a studiului beneficiază de o analiză atentă, pe care o dezavantajează, totuşi, într-o oarecare măsură calitatea nu foarte înaltă a unor scriitori asupra cărora s-a exercitat într-un fel sau altul influenţa lui Blaga. În materie de referinţe critice autohtone, dificultăţile nu sunt puţine, căci chiar lectura operei lui Blaga în teritoriul literar basarabean rămâne încă datoare în mare parte cu interpretări de reală şi profundă comprehensiune. Prin cercetarea ei, Olesea Ciobanu face un pas semnificativ pe această cale”. (Ion Pop)

21. Marian Horvat, Codrul ducelui, proză. Cartea lui Marian Horvat se înscrie unei tendinţe a ultimului deceniu înspre re-locuirea, printr-o lectură imaginantă cu toate simţurile în alertă, a unor epoci pe care distanţa în timp le-a încărcat cu atmosferă, farmec, sens, gravitate. Perspectiva „istorică” îşi relativizează ancorările, interesată nu atât de marile figuri ale unei anume epoci, deşi le utilizează biografia cu destulă acurateţe şi recurs la document, cât de mica poveste cu suspans, care să ţină aproape cititorul de bogăţia de „mărunţişuri” cu tâlc din viaţa oamenilor unei epoci revolute. Codrul ducelui este o povest(ir)e în decor de secol 12, cu nobili, cruciaţi, menestreli, regi, slujitori, cu păduri misterioase, vrăjitorii şi năluciri, dar mai ales cu felurite înfruntări între bine şi rău. Ea poate fi citită doar pentru farmecul ei, asigurat de buna melodie a frazei şi ştiinţa detaliului picant, dar ispiteşte şi la cercetări pe cont propriu, căci documentul istoric acceptă interpretări/„imposturări” nenumărate. (Irina Petraş)

22. Tatiana Oltean, Mitul Meşterului Manole în lumina binomului creator Sigismund Toduţă – Lucian Blaga, eseu. T.O. (n. 1979, Braşov) este asistent universitar la Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, la Departamentul de Muzicologie-Pedagogie, disciplina Istoria muzicii. A absolvit studiile de licenţă (secţia Muzicologie, 2003), masterat (secţia Sinteze muzicologice, 2005) şi doctorat (Stilistică muzicală, cu teza Perspective analitice în opera-oratoriu „Meşterul Manole” de Sigismund Toduţă, 2008, îndrumător ştiinţific acad. prof. univ. dr. Cornel Ţăranu) în cadrul aceleiaşi instituţii. Pregătirea sa muzicologică a fost completată cu o bursă de studii Socrates la Hochschule für Musik Köln (2001-2002) şi cu două burse de studiu ale Fundaţiei „Sigismund Toduţă”, Cluj-Napoca (2002-2004). A desfăşurat stagii de documentare la Musikwissenschaftliches Institut Heidelberg

(2010) şi la City University din Londra (2011). În perioada 2010-2012 a fost directorul unui grant de cercetare postdoctorală finanţat de CNCSIS, intitulat Avatarurile mitului „Orfeu” în istoria muzicii. Este coautor, împreună cu Fodor Attila, Lucian Ghişa şi Oana Andreica, la volumele colective Camerata XXI. Atelier muzical-coregrafic (MediaMusica, Cluj, 2006) şi Camerata XXI. Simfonia de cameră – atelier de cercetare şi creaţie (MediaMusica, Cluj-Napoca, 2007). Publicistica sa cuprinde cronică muzicală în reviste precum Intermezzo, Actualitatea muzicală, Tribuna, No. 14 Plus Minus, Teatrul azi, iar activitatea sa media, colaborări cu posturile Deutsche Welle (redacţia în limba română) şi Radio România Muzical. Preocupările sale muzicologice includ aspecte analitice în creaţia compozitorilor români, artele spectacolului şi binomul mitologie-muzică. Prefaţa e semnată de prof. Cornel Ţăranu.

23. Otilia CHINDRIŞ, Lumea operei lui Eugen Ionescu / Eugène IonescoO.C. (n. 1974, Baia Mare) a absolvit Facultatea de Litere (secţia Română-Franceză), Universitatea Tehnică, Cluj-Napoca, promoţia 1998. Doctor în filologie din octombrie 2012 cu o teză despre lirica, proza şi teatrul lui Eugen Ionescu. A publicat studii şi articole în „Nord Literar” şi „Citadela”. În prezent este profesoară la Colegiul Naţional Dragoş Vodă din Sighetu Marmaţiei. „Iniţial teză de doctorat, documentatul şi originalul studiu realizat de către Oti-lia Chindriş vizează opera unuia dintre cei mai interesanţi şi mai complecşi scriitori ai secolului XX, Eugen Ionescu. Este o temă pretenţioasă, o adevărată provocare pentru orice exeget, care presupune o muncă asiduă şi căreia tânăra exegetă i-a făcut faţă cu real succes. Lucrarea are caracter monografic, abordând toate aspecte-le creaţiei lui Eugen Ionescu, inclusiv realizările acestuia în sfera artelor plastice. Investigaţia conţine opt secţiuni ample, care surprind toate dimensiunile operei scriitorului. Ele se intitulează: Primul exil existenţial, Autobiografie în versuri, „Copilul teribil” se află în Război cu toată lumea, Englezeşte fără profesor, Prozatorul, Ipostaze ale erosului, Refuzul absurdului sau despre teatrul unui om liber şi Ucenicia artei de a muri în Regele moare. Capitolele sunt precedate de un Ar-gument şi sunt urmate de un Epilog, de Concluzii şi de Bibliografie. (Gheorghe Glodeanu). Lucrarea Lumea operei lui Eugen Ionescu/ Eugène Ionesco,realizată de Otilia Chindriş reuşeşte să localizeze, să decupeze şi apoi să reasambleze fiecare segment al operei în cadrul arhitextului ionescian printr-o corectă manipulare a instrumentarului hermeneutic şi a bibliografiei de sprijin. (Gheorghe Manolache). Exemplele şi analizele din lucrare şi aria largă a referinţelor acestora nuanţează receptarea operei şi diversifică dezbaterea şi interpretarea. Este una din contribuţiile lucrării, alături de argumentele şi detaliile capitolelor şi de sublinierile cu privire la lumină, lumea românească, franceză şi la lumea-lume de secol XX, la angoasă, absurd şi deriziune, dar şi despre marionete / păpuşi, candoare şi copilărie, legând pictura şi cronicile despre pictură ale lui Eugen Ionescu şi opera în limba română, din tinereţe, de teatrul acestuia, din anii maturităţii. (Ioan Derşidan). Fără să emită „pretenţia unui studiu monografic“, adică a unei exegeze exhaustive a operei lui Eugen Ionescu, Otilia Chindriş ne invită să-i apreciem demersul ca pe o abordare a acestei opere „atât sub aspectul non-ficţional din interviuri, publicistică, memorialistică şi corespondenţă, dar şi ficţional prin poezii, nuvele, poveşti, roman şi teatru.“ Altfel spus, autoarea selectează din biografia şi literatura

lui Ionescu aspectele şi elementele susceptibile să ne reveleze personalitatea complexă, contradictorie şi uneori paradoxală a scriitorului. Până să ajungă celebru în Franţa şi în lume, ca întemeietor al teatrului absurdului, Ionescu s-a afirmat plenar în viaţa literară românească, iar perioada aceasta de activitate – demonstrează convingător şi pertinent exegeta – şi-a pus indelebil amprenta pe întreaga creaţie a marelui dramaturg (Iosif Cheie Pantea).

24. Carmen Georgeta ARDELEAN, Hortensia Papadat-Bengescu, „marea europeană” a literaturii române. Pledoarii. C.G.A (n. 23 aprilie 1975, Alba Iulia) a absolvit Facultatea de Litere, Istorie și Jurnalism din Sibiu, specializarea limba și literatura română-limba și literatura franceză; studii aprofundate „Literatură română în context uni-versal” (2000), master în Management Educațional (2010). Doctor în Filologie (2012). Este profesor titular de limba şi literatura română la Liceul Teoretic „Gh. Șincai” Zalău, redactor asociat al revistei „Caiete Silvane”, membră a Centrului de Cercetare a Imaginarului Speculum, membră a Cenaclului Literar Silvania, membru fondator al Asociaţiei Scriitorilor din Sălaj. Autoare a peste 60 de studii şi articole apărute în volume colective sau în reviste literare. „Consacrată unui demers critic de substanţă, pentru demonstrarea modernităţii scrisului „marii europene”, cum a fost numită în epocă Hortensia Papadat-Bengescu, cartea d-nei Carmen Ardelean confirmă apetenţa scriitoarei pentru creaţia de tipuri şi pentru polifonia mediilor, dar şi pentru construcţia ciclică arborescentă, mărturisind opţiunea ei pentru labirintul narativ metatextual, care dă prioritate Textului ca Lume şi a Lumii ca Text. In consonanţă cu tehnicile narative ale marilor scriitori europeni ai momentului, cu cele ale Virginiei Woolf în primul rând, scriitoarea noastră vădeşte mari capacităţi analitice şi de construcţie narativă, pe care autoarea le pune în evidenţă printr-o demonstraţie critică extrem de convingătoare şi atent elaborată. Cartea subliniază în chip apăsat coeficientul de noutate adus de autoarea ciclului Hallipilor, inovaţii de tip stilistic şi arhitectural care devin astfel atribute de seamă ale artei romaneşti din perimetrul interbelic, în care Hortensia Papadat-Bengescu se înscrie ca o adevărată precursoare. (Mircea Popa). „Discursul critic, bine susţinut cu argumentele unei bibliografii temeinic asimilate, se constituie, adesea, în autentice pagini eseistice pe marginea unor idei aflate în dezbatere critică generală.” (Constantin Cubleşan). „Carmen Ardelean m-a convins pe parcursul lecturii, prin pertinentele analize de text şi comparaţiile legitime cu alte opere majore de scriitori europeni, că este îndreptăţită să invite tânăra generaţie de cercetători şi exegeţi la o receptare critică familiarizată cu instrumentarul şi metodele criticii actuale, europene.” (Dumitru Chioaru)

25. Melania Iulia Ilea, Lirica lui Lucian Blaga în spaţiul cultural şi lingvistic german. Studiu comparativ de traduceri. Melania Ilea (n. 22 ianuarie 1983, Satu Mare) a absolvit Facultatea de Litere a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca și un masterat cu specializarea „Studii de interculturalitate româno-germane” la aceeași Facultate. Doctor în litere (2013) cu o teză care stă la baza cărții de față. „Fără a întări toposul ‚intraductibilităţii‘, autoarea expune în incitanta sa carte, experienţa lingvistică şi culturală pe care traducătorul este nevoit să o aducă cu sine şi efortul pe care acesta este constrâns să îl investească în vederea apropierii, de pildă, a poetului (şi filosofului) Lucian Blaga de un public german.” (Prof. Dr.

Dr.h.c. mult. Rudolf Windisch) „În concluzie, cercetarea Melaniei Ilea are calitatea de a se construi pe o concepţie solidă care o deosebeşte de alte contribuţii în acest sens, ţinând seama de aspectul creativ – artistic şi de cel psiho-lingvistic. Un concept este înţeles din perspectiva unui alt concept şi aceasta explică intenţia autoarei de adoptare a teoriei metaforei conceptuale în analiza comparativă. Această analiză combină elemente luate din teoria metaforei cognitive cu elemente luate din textele lirice ale lui Blaga. Un demers excelent în ansamblul său.” (Prof. univ. dr. Vasile Voia)

26. Ileana Vesa, Neomedievismul postmodern. Ileana Vesa (n. 25 februarie 1984, Ştei, Bihor). Licență în Teologie Baptistă – Limba și literatura engleză, cu o lucrare asupra relativismului postmodern, Universitatea Emanuel din Oradea, 2007. Master în Cultură și Civilizație Europeană, Universitatea de Stat Oradea, 2007-2009. Doctor în Filologie cu teza Neomedievismul postmodern., Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, 2012. Lector universitar la Universitatea Emanuel, Oradea, unde predă cursurile de Literatură engleză medievală şi Literatură americană. A publicat articole la reviste prestigioase şi a participat la conferinţe internaţio-nale cu lucrări pe teme precum consumerismul, multiculturalismul, jocurile vi-deo, cultura pop etc. „Ileana Vesa e un caz cu totul special: de convingere spirituală, disciplină, intransigenţă morală extremă şi dorinţa de a aprofunda până în cele mai mici detalii opţiuni intelectuale dintre cele mai dificile. Neomedievismul postmodern e realitatea culturală regresivă predilectă în care trăim; fie că mergem la un film, fie că citim Numele trandafirului, Harry Potter şi Stăpânul inelelor, fie că intrăm pe cele mai căutate site-uri de jocuri postate pe Internet, peste tot ne regăsim într-un Ev Mediu de un tip cu totul special, sincretic, apocrif şi ludic, altul decât acela recrudescent-mesianic şi existenţialist propovăduit în 1927 de către Berdiaev. „Satul global” în care ne plasează azi Internetul e unul de tip medieval, cu străzi şi drumeaguri înmuiate în magie. „Portalul” literaturii fantasy e similar: părăseşti realitatea printr-un gang sau printr-o trapă neaşteptată, pentru a te regăsi, dincolo de ele, într-o lume incertă, populată de magi, gnomi, uriaşi şi animale cu însuşiri stranii, deosebite. Noul Ev Mediu postmodern e lumea prin care fugim de antropocentrism şi de certitudinea soluţiilor cerebrale simpliste, unidirecţionale. E lumea suprarealităţilor combinatorii, a mitului, a magiei şi a ţinuturilor prelungite în fantasmă. Nimeni n-a mai cercetat academic şi sistematic, la noi, această epistemă a ceţurilor multiple: cu atât mai mult sunt de lăudat efortul cultural din această carte al Ilenei Vesa şi excelenţa de care ea dă dovadă întreprinzându-l.” (Ştefan Borbély)

27. Oana Demeter, Norman Mailer: „The White Negro.” Context cultural şi literar
28. Elena Nadia Ramona Vesa, Cornel Regman, monografie

Menţiuni:
Tatiana Dragomir, Fotograme(roman), Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007.
Graţian Cormoş, Femei în infernul concentraţionar din România (1945-1989), Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007

Pagina « 1 2 3 4 »

011_Adriana_Teodorescu _ http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/011_Adriana_Teodorescu.jpg
011_Adriana_Teodorescu
Adriana Teodorescu, Carnavalul în opera literară caragialiană, Casa Cărţii de Ştiinţă, 2009. Scrisă cu dezinvoltura tinerească a unui spirit fără inhibiţii, cartea Carnavalul în opera literară caragialiană sau despre posibilităţile peştilor de a zbura, semnată de Adriana Teodorescu, se defineşte prin relevarea unor componente...citește...
012_Irina_Ungureanu _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/012_Irina_Ungureanu.jpg
012_Irina_Ungureanu
Irina Ungureanu, Eugène Ionesco - absurdul ca apocalips al utopiei (eseu), Casa Cărţii de Ştiinţă, 2010. (n. 1980, Târgu-Jiu) a absolvit Facultatea de Litere (secţia Română-Engleză) a Universităţii Babeş-Bolyai (2003) şi Masteratul „Literatură română, modernitate şi context european. Perspectivă interdisciplinară” (2004)....citește...
013_Ligia_Tudurachi _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/013_Ligia_Tudurachi.jpg
013_Ligia_Tudurachi
Ligia Tudurachi, Cuvintele care ucid.Memorie literară în romanele lui E. Lovinescu (Editura Limes, 2010, 244 pag.). (n. 1975, Baia Mare) este cercetător la Institutul de Lingvistică „Sextil Puşcariu”. A absolvit Facultatea de Litere a Universităţii „Babeş-Bolyai” (1997) şi Masteratul „Littérature et esthétique” la Universi...citește...
014 Blanca_Borbely _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/Coperta_Blanca.jpg
014 Blanca_Borbely
Blanca Borbély, Zidul de foc,roman. Blanca (n. 16 aprilie 1997, Cluj) este elevă în clasa a VII-a la Colegiul Naţional G. Coşbuc din Cluj-Napoca, secţia germană. „Realitatea nu este doar ceea ce ştim şi vedem, ci este şi ceea ce am putea vedea în anumite condiţii misterioase. Realitatea este enigmatică şi îngăduie perturbări �...citește...
015 Ionela _Oprea _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/Ionela_Oprea_Motive_si_realitati_romanesti.jpg
015 Ionela _Oprea
Legăturile culturale şi literare dintre România şi Franţa sunt vechi şi durabile şi au făcut obiectul a numeroase cercetări specializate. Nu s-a observat însă îndeajuns marea bogăţie şi varietate de tipuri epice româneşti care circulă în romanul francez, de la Al. Dumas-Pére la Jules Verne, André Gide sau Apollinaire. Folosind ...citește...
016 Aura_Schussler _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/Aura_Schussler_Dintre_ale_corpului_si_mintii.jpg
016 Aura_Schussler
În lumea noastră de acum, distanţa dintre generaţii devine abisală. Şi dacă vrei să ştii ce se mai întâmplă în lumea celor foarte tineri, ai nevoie de curajul expresiei cuiva pe care ei îl recunosc ca fiind de al lor. Aura Schussler este un astfel de eseist curajos, pe care l-am văzut câştigându-şi foarte rapid forţa de expresie...citește...

017 Adela Dinu _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/Coperta_Adela_Dinu_17.jpg
017 Adela Dinu
17. Adela Dinu, Diaristica feminină românească, eseu. A.D. (n.1983 la Sibiu) este profesor de limba şi literatura română la GSIU, Cisnădie şi traducător din limba germană la Sigma, în oraşul Sibiu. În timpul studiilor a obţinut premii la colocviile Mihai Eminescu de la Iaşi (premiul III în 2007 şi premiul I în 2008). A publicat ar...citește...
018 Alina Bako _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/Coperta_Alina_Bako_18.jpg
018 Alina Bako
18. Alina Ioana Bako, Dinamica imaginarului poetic: Grupul oniric românesc, eseu. A.I.B. (n. 4 mai 1980) Doctor în filologie cu teza Dinamica imaginarului oniric. Grupul poetic românesc, realizată în cotutelă între Universitatea „Michel de Montaigne” Bordeaux şi Universitatea „1 Decembrie 1918” Alba Iulia. A finalizat studiile de li...citește...
019 Cristina Vidruţiu _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/Cristina_Vidrutiu_Imaginarul_epidemic.jpg
019 Cristina Vidruţiu
19. Cristina Vidruţiu, Imaginarul epidemic. Reprezentări istorice şi metaforice ale ciumei în literatură, eseu. C.V. (n. 8 august 1984, Cluj-Napoca). Este bursier “Vasile Pârvan” în cadrul Accademiei di Romania in Roma. Doctorat în Filologie în cadrul Universităţii “Babeş-Bolyai”, Facultatea de Litere, cu teza Imaginarul epid...citește...
020 Olesea Ciobanu _
http://www.uniuneascriitorilor-filialacluj.ro/Poze/carti/Coperta_Olesea_Ciobanu_20.jpg
020 Olesea Ciobanu
20. Olesea Ciobanu, Lucian Blaga şi literatura din Basarabia, eseu. O.C. (n. 19 aprilie 1982) este absolventă a Universităţii de Stat „Alecu Russo” din Bălţi. Studii de masterat, domeniul Ştiinţe filologice (literatură română), la Universitatea de Stat din Tiraspol (cu sediul la Chişinău). Doctorat la Universitatea Babeş-Bolyai, C...citește...

pensula

pictura

galati
dcp100168
De dcp100168
6 Decembrie 2016 în Pictură

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 25 Octombrie 2020
Salonul de toamnă, o manifestare artistică de ținută

Deschis în seara zilei de 19 octombrie, cu respectarea restricțiilor impuse de situația pandemică în care se află țara, Salonul de toamnă al Filialei Galați a U. A. P. R., ediția 2020, găzduit de Galeriile de Artă „Nicolae Mantu”, reunește un număr de 54 de lucrări de pictură, grafică, sculptură și artă decorativă semnate de tot atâția plasticieni. Este o manifestare artistică bogată, de ținută, care evidențiază potențialul creativ superior al artiștilor gălățeni, atât membri definitivi și stagiari ai Filialei locale, dar și colaboratori, proveniți mai ales din rândul absolvenților Facultății de Arte din cadrul Universității „Dunărea de Jos”, înființată în anul 2008. Diversitatea tematică și stilistică, varietatea tehnicilor de realizare artistică sunt atribute esențiale ale expoziției, date de prezența unor plasticieni de generații diferite, de viziunea și preocupările fiecăruia dintre ei, de participarea unor nume noi de artiști, care bat la porțile afirmării.

Ca și altădată, genul peisajului este bine reprezentat, exprimat fie cu mijloacele artei realiste, impresioniste, fie ale celei abstracte. Nicolae Cărbunaru a reținut din drumurile sale prin țară o secvență montană, cu desfășurări spațiale ample, cu o vegetație intrată în declin, purtând amprentele începutului de toamnă, totul proiectat pe o dominantă de albastru de intensități diferite, armonizate cu ușoare tușe de verde pal și roșu-ruginiu („Peisaj de toamnă"). Teodor Vișan este încântat de marea întâlnită la Eforie Sud și de jocul unui copil care, în apa înspumată, urmărește înaintarea printre valuri a unei mici ambarcațiuni telecomandate („La mare"). Un superb peisaj marin din Croația, de pe coasta dalmată, aduce în expoziție pictorița Gabriela Georgescu, zonă unde se spune că datorită curenților maritimi și vânturilor, apa Mării Adriatice este mai curată și mai caldă decât cea de pe malul italian. Tripticul ei, populat de femei aflate pe plajă, bărci, insule, scoici, motive aviforfe și zoomorfe este o fermecătoare metaforă plastică, care are darul de pune în valoare pitorescul, frumusețea și atractivitatea turistică a locurilor („Coasta dalmată"). În pânza lui Marius Vasile Lupu admirăm o pereche de tineri, de sex diferit, surprinși nud, care se ridică la suprafața apei din adâncul unui bazin de înot („Breathe"); Simona Pascale își exprimă bucuria trăită în mijlocul unei naturi care pare renăscută după o ploaie abundentă, răcoritoare, cucerind prin prospețime și aerul atât de curat („După ploaie"); Sterică Bădălan s-a oprit asupra unui aspect tonifiant al mediului acvatic și uscat de la Privalul Mare, redat într-o coloristică luminoasă de anotimp estival; Mariana Tomozei Cocoș îi poartă pe iubitorii de frumos dincolo de fruntariile țării, prezentând un fragment de peisaj din sudul Franței, figurat printr-un desen de o deosebită claritate și o cromatică sobră, cu accente decorative.

Gheorghe Andreescu evocă cu nostalgie priveliștea unui peisaj urban, în centrul căruia se află un edificiu cu un fronton triunghiular, în fața căruia staționează un autoturism vechi, care poate prezenta doar valoare muzeistică („Amintiri"); Adriana Stoica este prezentă cu o „Casă din Maramureș", înconjurată de o vegetație abundentă, în care verdele intens predomină; Andreea Ionașcu - Costandache imaginează noi tipuri de construcții, care să fie în deplină armonie și echilibru cu mediul natural („Bioarhitecturi"); Ioana David - Ciocănaru surprinde un colț de natură dominat de verticalitatea și albul-argintiu al unor mesteceni, a căror înălțime continuă dincolo de cadrele tabloului („Undeva, departe"); Tatăl acesteia, pictorul Sava David, glosează pe o temă dragă de mult lui, aceea a raportului dintre ritm – formă – culoare, într-o compoziție în care pigmentul dobândește sonorități muzicale („Ritm - formă – culoare). Ne amintim că pe o astfel de temă el a realizat și o lucrare de artă monumentală la noul sediu al Primăriei municipiului Galați. Ștefan Axente este același sensibil pentru care culoarea este o stare de suflet, așternută pe pânză în tonuri de mare finețe, care ating rafinamentul („Anotimpuri"); Mihaela Brumar, în compoziția cu personaje proiectate pe albastrul cerului amintește de maeștrii renascentiști („Pe cer"); Jana Andreescu combină peisajul cu natura statică într-o compoziție lirică, de mare efect stenic („Nostalgie"); Ioana Musinchevici („Grădina de basm"), Marinela Simiraș („Roșul ruginiu al toamnei"), Adriana Steriopol („Fiind păun, păduri cutreieram") și Mădălina Ionașcu („Fuga") se exprimă în cheie abstractă, mizând pe forța expresivă a culorii și pe o anumită dinamică a petelor și tușelor de culoare; Radu Claudiu apelează la procedeul racursiului în tabloul de mari dimensiuni, intitulat „Ferestre",

admirabil prin perspectiva pe care artistul o creează și geometria arhitecturii de o deosebită noblețe. Structuri geometrice aduce în prim-plan și Basarab Păltănea („Loc”). La Roland Pangrati, stâncile împrumută nuanțe din albastrul intens al apei. Denisa Georgiana Dinu este concentrată asupra unui altfel de „peisaj”, mai puțin obișnuit, din interiorul ființei umane, prezentând într-un triptic imaginea evolutivă a fătului până la perioada când acesta poate părăsi corpul mamei („Concept”).

Fragmente și ele din natură, naturile statice expuse îi au ca autori pe octogenarul Marcel Bejan („Armonie de toamnă”), Gabriela Badea („Natură statică”), „Ana-Maria Cocoș” („Carpe Diem”) și Valentin-Volin Stratulat („Trandafir cu boboci”). Fiecare autor își are individualitatea lui, stilul său de abordare și reprezentare a subiectului, însă la toți le este comună preocuparea pentru claritatea formelor și redarea materialității obiectelor, Marcel Bejan fiind mai sobru în culoare, Gabriela Badea mai exuberantă și viguroasă în figurarea formelor, Valentin – Volin Stratulat consistent în folosirea materiei picturale, iar Ana-Maria Cocoș - sensibilă ca de fiecare dată, cu un desen impecabil și o cromatică emanatoare de poezie, gata să vibreze cele mai sensibile coarde ale sufletului.

Prezentă și în unele peisaje amintite anterior, figura umană ocupă locul principal în tablouri de sine stătătoare semnate de Olimpia Ștefan („Regina Maria”), Antonio Romeo Pălie („Lady faith image”), Cristina Iulia Popescu („Mama natură”), Cristina Coman Popa (Déjà vu), Nicolae Einhorn („Frumoasa și Bestia”), în polipticul Lilianei Jorică – Negoescu („Drumul spre lumină”), în pânzele lui Ioan Murariu-Neamț („Pandemia 2020”) și Valentin Huiban („Izolare”), ambele inspirate din realitatea dramatică a zilelor noastre, pricinuită de infecția cu Sars-cov 2, subiect abordat într-un alt mod și de Xenia Botea („Covid”), precum și în grafica expusă de Cornel Corcăcel („Defensive Angel”), Cristiana - Ștefania Culiță („Autoportret”) și Ionuț Mitrofan („Saxofonist”). Lucrări de grafică mai expun și Cornelia Burlacu („Peisaj”), Miruna Drăgușin („Val”), Liliana Tofan („Sfătuitorii apei”) și Tudor Șerban („International Ego I”).

Lucrările de sculptură din expoziție aparțin lui Gheorghe Terescenco („Fata Dunării”), Denis Brânzei („Nebunul de alb”), „Adrian Vădeanu („Noi cei din linia întâi”), Segiu Dumitrescu Jr. („Începutul”), Valentin Popa („Captiv”), Bogdan Murariu („Femeia – violoncel”) și Gheorghe Nour („Compoziție”). Personajul feminin al lui Gheorghe Terescenco este un ronde-bosse realizat cu multe elemente de detaliu, măiestrit puse în evidență în masa marmurei; Denis Brânzei îmbină lemnul cu marmura într-o compoziție de o perfectă verticalitate, amintind prin titlu de un admirabil poem de dragoste al lui Adrian Păunescu; Bogdan Murariu optează pentru forme sintetice, cărora le conferă trăinicia bronzului; Gheorghe Nour ciopleşte lemnul închipuind forme și volume într-o tehnologie modernă; Adrian Vădeanu se dovedește și de această dată un maestru în folosirea metalului sudat, pe care îl înnobilează cu valențele artei adevărate; Valentin Popa realizează o construcție de sorginte livrescă, iar Sergiu Dumitrescu Jr. dezvoltă în compoziția sa mitul genezei.

Singura lucrare de artă decorativă este datorată Sorinei Fădor-Vădeanu, care din lână împâslită compune volume astfel încât imaginea

rezultată este un obiect cu valoare decorativă, care creează un aspect estetic plăcut în interiorul unei locuințe („Semințe de albastru”).

În expoziția actualului Salon de toamnă, vizitatorii pot admira și lucrările de grafică umoristică ale unor maeștri ai caricaturii, Pavel Botezatu („Don Quijote”) și Florian Doru Crihană („Puii Europei”), ambii diferiți ca stil, dar cu o recunoaștere națională și internațională de foarte mult timp, onorați cu premii care le-au consfințit celebritatea.

Eveniment de importanță majoră în viața culturală a orașului, Salonul de toamnă al Filialei Galați a U. A. P. R., ediția 2020, este o manifestare colectivă valoroasă, care, așa cum am afirmat mai sus, reliefează potențialul creativ superior al membrilor și colaboratorilor acestei organizații profesionale, ca și eforturile acestora de a evolua și manifesta public în consonanță cu tendințele și exigențele artei românești contemporane și nu numai.

Corneliu STOICA

1. Nicolae Carbunaru, peisaj de toamna, u.p., 48,5 x 58,5 cm.jpg

2. Gabriela Georgescu, Coasta dalmata.jpg

21. Antonio Romeo Palie, Lady faith image, u.p., 50 x 50 cm.jpg

35. Valentin Huiban, Izolare.jpg

3 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 9 Noiembrie 2020
Expoziția Taberei de creație „Pro Boholț”, ediția a VIII-a, 2019

Numele localității Boholț, unul din satele care compun astăzi comuna Beclean, județul Brașov, a devenit în ultimii ani foarte cunoscut în arealul geografic gălățean și nu numai, grație Taberei de Creație Plastică, pe care inginerul-colecționar Vasile Joanta (al Priotesi), stabilit în urbea noastră, o organizează, începând din 2012, în fiecare vară, cu scopul ca în final, cu lucrările create de artiștii participanți să înființeze un muzeu de artă în casa părintească de aici. O inițiativă de toată lauda, fiindcă Boholțul, deși este un sat destul de mic, este așezat într-o zonă pitorească, de interes turistic din Țara Făgărașului, având o existență de peste șapte secole, fiind atestat documentar în anul 1387. Este cunoscut prin locuitorii săi harnici și gospodari, păstrători ai tradițiilor, portului, datinilor și obiceiurilor specifice zonei, din rândul cărora, de-a lungul timpului, s-au ridicat nenumărați intelectuali, printre care mulți profesori, preoți, medici, ingineri, economiști, juriști etc., între ei și Vasile Joanta, colecționar de prestigiu național, un adevărat mecena al artei, Omul care își venerează satul, strămoșii, plaiurile natale și pe boholțeni, întorcându-se de fiecare dată cu dragoste printre localnici

și care vrea să rămână în amintirea acestora și a generațiilor viitoare și printr-o instituție culturală întemeiată cu mijloace financiare proprii. Sau, așa cum scrie un participant la tabără, pictorul Valeriu Șușnea, președinte al Filialei Buzău a U. A. P. R., „cândva, gestul și efortul domniei sale să îi asigure un loc printre elitele spirituale ale oamenilor de aleasă cultură ai neamului românesc”. Se cunosc deja și alte fapte ale sale, printre care ridicarea cu doi ani în urmă a Monumentului „Crucea Eroilor” și a Monumentului ”Masa dăinuirii boholțenilor” cu ajutorul sculptorilor Mihaela (Misha) Diaconu și Denis Brînzei.

Cu lucrările create în fiecare ediție, Vasile Joanta a deschis expoziții la Muzeul Țării Făgărașului „Valer Literat”, dar și la Galați, Tecuci, Iași și București, astfel că iubitorii de artă au putut să vină în contact direct cu pictura, grafica și sculptura realizate la Boholț și să cunoască prin intermediul acestora frumusețile și pitorescul zonei de aici, portul, tradițiile și obiceiurile, să admire chipuri de oameni care, prin munca lor, au sfințit locurile în care au trăit sau trăiesc.

La ediția a VIII-a, din 2019, ale cărei lucrări gălățenii au posibilitatea să le vadă în aceste zile la Muzeul de Artă Vizuală, sala „Ioan Simion Mărculescu”, au participat pictorii Joanna Galecka, Mariusz Drohomirecki, Serge Vasilendiuc, toți trei din Cracovia (Polonia), Sterică Bădălan (Galați), Mihai Chiseliță (Cluj-Napoca), Valeriu Șușnea (Buzău), sculptorul popular Ioan Croitor-Brădescu (Boholț) și elevele Denisa Andreiu (clasa a IX-a, Liceul de Artă „Nicolae Tonitza”, București) și Smaranda Mănduc (clasa a IX-a, Liceul Vocațional de Artă Plastică „Hans Mattis Teutsch”, Brașov).

Poloneza Joanna Galecka (n. 1963), absolventă a Academiei de Arte Frumoase din Cracovia, cu peste 30 de expoziții personale la activ și numeroase participări la manifestări de profil organizate pe plan național și internațional, beneficiară a burselor de creație ale Fundațiilor „Tadeusz Kulisiewicz” și „Ioan Paul al II-lea”, este prezentă în expoziția de la Galați cu un peisaj pictat pe dominantă de verde închis („Câmp în zori”), o natură statică cu o recuzită sobră, din care nu lipsește icoana („Nocturnă – natură statică”), o compoziție animalieră, în care a surprins imaginea unui cârd de rațe din curtea unui gospodar („În ogradă”) și o altă compoziție în care abundența florilor și legumelor abia lasă să se vadă silueta unei case bătrânești („În grădină”). Ea chiar mărturisește în pagina care îi găzduiește fișa biografică: „Amplasarea pitorească a satului, în vale, cu case, mici gospodării și grădini, amabilitatea locuitorilor, prezența animalelor domestice au fost motive în plus de inspirație. Am fost fermecată de lumina după-amiezii pe frunzele de fasole cățărătoare, gladiole și trandafiri în grădina doamnei Emilia. Am fost intrigată, la modul creativ, de jivinile de la țară, de gâște, de cai și de bivoli uriași, dar blânzi, care păsteau pe imașul din apropiere. Arătau ca niște animale din picturile rupestre”. Joanna Galecka pictează cu o pastă consistentă, subordonată unui desen viguros și precis.

Prezent și la ediția a IV-a a taberei, din 2015, Mariusz Drogomirecki (n. 1958), absolvent al Academiei de Arte Frumoase „Jan Matejko” din Cracovia, având 11 expoziții personale, semnează tablourile „Crucea de la capătul satului” și „Panoramă din balcon”. Ambele rețin atenția prin

desfășurarea amplă a peisajului cuprins în spațiul plastic, prin arhitectura caselor cu acoperișuri din olane, ca și prin culorile luminoase, care dau impresia de vitalitate. Prezența pe ulițe a unor păsări, a unor animale care sunt mânate spre cireada de la capătul satului însuflețesc imaginile, imprimându-le dinamism și o notă de autentic cotidian rural.

Aflat și el pentru a doua oară la Boholț, Serge Vasilendiuc (n. 1972), basarabean prin naștere, dar stabilit în Cracovia, cu studii de specialitate la Chișinău și Iași, membru al U. A. P. R., Filiala interjudețeană Cluj - Bistrița - Zalău (2000) și al UAPR din Polonia, Filiala Cracovia, doctor în arte vizuale (2011), autor a peste 20 de expoziții personale, doctor al Institutul de Artă din cadrul Universității Pedagogice din Cracovia (2011), expune trei peisaje („Case din Boholț", „Curtea Parohiei din Boholț", „Șură la Boholț"), care se disting prin acuratețea și rigoarea geometrică a construcțiilor imortalizate pe pânză, ca și prin prospețimea și puritatea culorii, în care poeticul este precumpănitor. Nu întâmplător, pictorul Liviu Suhar, profesorul său de la Iași, îl caracteriza ca fiind un „pictor al geometriilor poetice".

Gălățeanul Sterică Bădălan (n. 1955), cunoscut mai ales în ipostaza de pictor semi-abstract, lasă să se vadă că nici practicarea picturii de factură realistă nu-i este străină. Atras de vechimea unor case cu pereți și acoperișuri în descompunere, poate părăsite, asupra cărora timpul și factorii meteorologici și-au lăsat din plin amprentele, le pictează în tablouri în care doar vegetația și cerul senin de vară sunt elementele care înviorează atmosfera („Dincolo", „Casa albastră"). În schimb, biserica din Boholț este o construcție îngrijită, cu o singură turlă, masivă, care se contopește cu bolta cerească. Copaci tineri o înconjoară, ferestrele sunt prevăzute cu vitralii având pictate pe ele chipuri de sfinți. O troiță cu Iisus Hristos răstignit este amplasată pe latura de est în dreptul altarului. Întregul tablou are un aer de solemnitate, care îndeamnă enoriașii la rugăciune și reculegere („Biserica din Boholț").

Cu conotații religioase, pictate în stilul său inconfundabil, pe care i l-am admirat și în expozițiile deschise în anii din urmă la Galați, sunt și cele trei lucrări, cu o iconografie vădit simbolică, ale lui Valeriu Șușnea (n. 1960): „Semne de început și sfârșit", „Călătorie prin Boholț" și „Vămile văzduhului". Sunt lucrări cu un profund mesaj filozofic, vizând nașterea și moartea, călătoria sufletului după părăsirea trupului prin cele 20 de vămi ale văzduhului. Semnele și simbolurile folosite au o încărcătură emoțională și ideatică puternică, fiind pictate îndeosebi pe verticala tablourilor. În „Călătorie prin Boholț", artistul găsește o modalitate originală de a prezenta aspecte edilitare ale satului. În fiecare spațiu dreptunghiular dintre treptele Scării (motiv frecvent în iconografia religioasă, simbol al drumului parcurs de om spre mântuire și îndumnezeire), el introduce câte o imagine reprezentând biserica din Boholț, școala, șuri, case, mărginite în partea dreaptă de mâna binecuvântătoare a lui Iisus Hristos, pictată repetitiv pe verticală în stil bizantin.

Peisajele lui Mihai Chiseliță (n. 1964), artist cu studii la Chișinău (Colegiul Republican de Artă Plastică „Alexandru Plămădeală") și Cluj-Napoca (Academia de Arte Vizuale „Ion Andreescu"), membru al U. A. P.

R. și al IAA AIAP UNESCO, au în centrul lor tot aspecte din Boholț, fie că artistul se oprește asupra bisericii și caselor din jurul acesteia („Biserica din Boholț”), fie a unor case cu un grad mare de deteriorare („Casa albastră”, „Acareturi”), fie că prezintă intersecții de ulițe străjuite de case cu înfățișare plăcută, proiectate pe fundalul unui deal în care predomină verdele cu nuanțe diferite. Tablourile sunt executate cu respect pentru desen, pentru redarea cu claritate a formelor, care pun în evidență specificul arhitectonic al construcțiilor, au o structură compozițională echilibrată, iar culoarea este în măsură să exprime frumsețea unor ansambluri pictate sau starea de degradare a altora.

Singura lucrare de sculptură, „Aspirații”, aparține unui meșter popular din Boholț, Ioan Croitor-Brădescu (n. 1952), care din modestie se consideră un „lemnar”, „un pălmaș, un cioplitor în lemn care vrea să facă viața mai frumoasă”. A participat la mai multe expoziții colective din țară și a avut și o expoziție la Parlamentul European (2009). Sculptura lui reprezintă o coloană cu motivul torsadei, care prin felul cum se termină în partea superioară creează impresia unei lumânări aprinse, simbol al vieții veșnice pe care fiecare om și-o dorește după moarte, dar care semnifică și jertfa, și mijlocul de legătură între om și Creatorul Suprem.

Cele două eleve, Denisa Andreiu (n. 4 noiembrie 2005, București) și Smaranda Mănduc (n. 17 noiembrie 2005, Făgăraș), ambele aflate acum în clasa a IX-a la liceele de artă amintite mai sus, participante și la ediția din 2018 a taberei, dovedesc talent și reale aptitudini pentru arta plastică. Desenele lor alb-negru sunt executate cu simț al proporțiilor și respect pentru perspectivă și claritatea imaginilor. Denisa și-a intitulat lucrările „În fața casei” și „Liniște”, iar Smaranda - „Privire spre lume” și „Așteptând”. Trăind timp de zece zile în tabără alături de artiști profesioniști, avem siguranța că ele au învățat multe, iar cunoștințele dobândite le vor folosi în aprofundarea materiei prevăzută de programa școlară și în găsirea unor soluții plastice adecvate pentru ceea ce vor să exprime vizual.

Ca și la celelalte ediții anterioare ale taberei, expoziția ”Pro Boholț”, găzduită de Muzeul de Artă Vizuală, beneficiază de un elegant și substanțial catalog, tipărit pe hârtie cretată, care cuprinde informații biografice ale artiștilor participanți, portrete ale acestora, reproduceri color după lucrările realizate și imagini fotografice din timpul activităților desfășurate. Un element de noutate îl reprezintă textele cuprinzând impresii ale unor artiști care au participat la edițiile anterioare (Gheorghe Miron, curatorul expoziției, Adrian Constantin (Cornel) Corcăcel, dar și al pictorilor care au onorat ediția din 2019. Fotografiile au fost executate de Valentin Baly, iar tehnoredactarea, prelucrarea imaginilor și așezarea în pagină aparțin sculptorului Liviu-Adrian Sandu, lector universitare la facultatea de Arte din cadrul Universității Dunărea de Jos Galați.

Corneliu STOICA

Mariusz Drohomirecki, Crucea de la capatul satului.jpg

Mihai Chiselita, Acareturi.jpg

Sterica Badalan, Dincolo.jpg

3 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 25 Noiembrie 2020
Albumul de artă Gheorghe Suciu

La 11 ianuarie 2016 se stingea din viață, pe un pat de spital, pictorul și graficianul Gheorghe Suciu, plastician care timp de peste 40 de ani a slujit cu pasiune și devotament învățământul preuniversitare gălățean în calitate de profesor de Educație plastică, desfășurând în paralel și o bogată activitate artistică, materializată prin organizarea, în perioada 1987 – 2015, a 20 de expoziții personale, participarea la numeroase expoziții colective de profil și publicarea a trei cărți de poezie și memorialistică.

La aproape cinci ani care au trecut de la moartea sa, istoricul și criticul de artă Corneliu Stoica i-a consacrat un album de artă finanțat de Centrul Cultural „Dunărea de Jos”, în a cărui prestigioasă editură a apărut recent. Este o recunoaștere post-mortem a creației acestui artist (n. 18 aprilie 1943, localitatea Subcetate, județul Hunedoara), venit în Galați prin repartiție guvernamentală ca profesor la Școlile Gimnaziale Nr. 1 și 2, a cărui viață a fost mai mult decât o dramă, fiindcă, menționează Corneliu Stoica, „încă din anul I de liceu s-a îmbolnăvit de poliomielită (paralizie infantilă), rămânând de pe urma acestei boli necruțătoare cu o infirmitate severă, ce i-a marcat existența, producându-i mari dificultăți motrice”.

Albumul, apărut în colecția „Artiști români contemporani” (format 20 x 22 cm, 167 pagini, tipărit pe hârtie cretată de 130 grame/ m.p.) cuprinde în structura sa Texte critice, Cronologie, Bibliografie, Rezumat în limba engleză (traducerea fiind semnată de Ada Simona Biriș de la Muzeul de Artă Vizuală Galați) și 150 de reproduceri color după lucrări de pictură și grafică ale artistului, ilustrând toate genurile cultivate de acesta.

Corneliu Stoica a fost o perioadă coleg de cancelarie cu Gheorghe Suciu la Școala Gimnazială Nr. 29 Galați, l-a cunoscut foarte bine, a scris aproape despre toate expozițiile personale organizate de acesta în Galați. În expunerea sa, criticul îi fixează mai întâi coordonatele biografice, insistând pe momente semnificative din viața plasticianului, apoi îl lasă pe cititor să-i cunoască opera prin 13 cronici plastice și o cronică literară publicate în ziarele și revistele „Jurnalul de Galați”, „Actualitatea Galațiului”, „Realitatea”, „Viața liberă” „Școala gălățeană”, „Dominus” și „Dunărea de Jos”, unele din aceste publicații nemaiexistând astăzi. Este o modalitate interesantă, folosită de Corneliu Stoica și în cazul albumului consacrat lui Sterică Bădălan, fiindcă dă posibilitatea urmăririi felului cum au fost percepute și receptate lucrările pictorului și graficianului atunci când au fost deschise expozițiile, dar să și cunoască, prin informațiile oferite, climatul artistic și

cultural al Galațiului din anii trecuți, publicațiile care acordau spațiu cronicilor plastice. „În ciuda tuturor suferințelor și necazurilor prin care a trecut de-a lungul anilor, subliniază Corneliu Stoica, a tuturor dramelor cauzate de moartea soției, Camelia, și a copilului, Daniel, Gheorghe Suciu a fost un optimist, un mare iubitor de natură și de oameni, un bun prieten, iar frumusețea lui interioară, sensibilitatea se simt în lumina și căldura culorilor din tablourile sale”.

Referindu-se la opera plasticianului, criticul menționează: „În decursul celor peste 40 de ani dedicați șevaletului, Gheorghe Suciu a creat mult și divers. Ca genuri, a abordat cu aceeași pasiune natura statică, peisajul, portretul, nudul. A pictat în tehnica uleiului pe pânză și pe carton, a practicat grafica realizată în pastel, acuarelă, tempera, cărbune, creion, tuș, în tehnici mixte. Deși pornește mai întotdeauna în întreprinderile sale de la datele realului, artistul le transfigurează, le interpretează, știe să-și investească tablourile cu o bogată încărcătură ideatică și emoțională, să le facă purtătoarele unor sensuri adânc umane”. Sunt aprecieri confirmate de cele 150 de imagini incluse în album, realizate de fotograful Ilie Stan, iar unele provenind din arhiva autorului. Sunt bine imprimate tipografic, permițând ca prin intermediul lor cititorii și iubitorii de artă să parcurgă traseul parcurs în timp de creația lui Gheorghe Suciu.

În secvența „Preocupări literare”, autorul face comentarii pe marginea cărților publicate de artist în 2010 („Surâs amar”, „Jurnalul unui berbec însingurat”) și 2015 („Cantonul cu duzi”, Editura „Phoebus”), semnate Gheorghe Suciu-Mocreanu (cognomenul Mocreanu este derivat de la toponimul Mocrea, localitatea de baștină a tatălui său, Nicolae Suciu, muncitor ceferist).

În paginile albumului întâlnim și un text critic datorat criticului de artă ieșean Valentin Ciucă, extras din monumentalul său album de artă „Un secol de arte frumoase în Moldova” (vol. II, Editura ART XXI, Iași, 2009, pag. 288), precum și o caldă evocare a jurnalistei Roxana Artene Penciu, scrisă la moartea artistului („Viața liberă”, Anul XXII, nr. 7987, 13 ianuarie 2016).

Albumul de artă Gheorghe Suciu se adaugă celorlalte publicații de acest fel consacrate de Corneliu Stoica pictorilor Nicolae Mantu (2003; 2015), Mihail Gavrilov (2010), Teodor Vișan (2003; 2012), Nicolae Einhorn (2008), Sterică Bădălan (2019) și Eugen Holban (2020), contribuind și printr-un astfel de instrument la cunoașterea fenomenului plastic gălățean și a reprezentanților acestuia.

Silvia DUMITRIU

4. Gheorghe Suciu, Fotografia artistului.jpg

5. Gheorghe Suciu, Autoportret, pastel.jpg

2. Albumul Suciu, Coperta 1.jpg

3. Albumul Suciu, Coperta 4.jpg

dcp100168

dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 25 Noiembrie 2020
S-a stins din viață pictorul Eugen Holban

Astăzi, 25 noiembrie, s-a stins din viață, după o lungă și grea suferință, pictorul și etnologul Eugen Holban, personalitate notorie a culturii gălățene, membru marcant al Filialei Galați a U. A. P. R., care timp de peste 40 de ani i-a dedicat creației plastice și cercetării și valorificării artei populare și etnografiei județului Galați.

Artistul s-a născut la 26 iulie 1935, la Vâlcele, judeţul Buzău. A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din Bucureşti, secţia artă monumentală, clasa profesorului Costin Ioanid (1967). A lucrat mai întâi ca muzeograf la Muzeul de Artă Vizuală (pe atunci Muzeul de Artă Românească Modernă şi Contemporană), apoi ca metodist la Centrul Judeţean de Îndrumare a Creaţiei Populare şi a Mişcării Artistice de Masă şi, până la pensionare, ca muzeograf la Muzeul Judeţean de Istorie „Paul Păltănea”. A fost membru al U.A.P., secţia pictură, din 1996. A debutat la Galaţi în 1968 într-o expoziţie interjudeţeană şi de atunci a participat la aproape toate Saloanele Filialei locale a U.A.P. R. și la alte manifestări colective cu caracter național. Și-a organizat două expoziții personale (1970, 2012). În 1974 a publicat, împreună cu soţia sa, pictoriţa Angela Tomaselli, albumul „Arta populară din judeţul Galaţi” (Comitetul de Cultură şi Educație Socialistă al Judeţului Galaţi). Apariţia acestuia a constituit la vremea respectivă o adevărată revelaţie, fiindcă era pentru prima oară când doi tineri cercetători demonstrau că judeţul Galaţi deţine un tezaur stilistic de mare valoare în arta populară românească, contrazicând astfel părerile unor specialişti de la nivel naţional, care considerau zona Covurluiului ca fiind săracă sub aspect etnofolcloric. Ulterior, Eugen Holban a întreprins o amplă cercetare a etnoculturiii din Moldova de Jos, publicând consistente articole în publicațiile „Viața liberă”, „Datini şi sinteze”, „Mioriţa”, „Şcoala gălăţeană”, „Akademia”, „Dunărea de Jos”, „Antares”, „Porto-Franco”, „Axis Libri”, „Buletinul Fundației Urechia Galați”, „Anuarul Științific al Bibliotecii V. A. Urechia Galați” etc., stăruind ca o serie de ţesături (covoare, lăvicere, prosoape etc.) descoperite în satele Ţepu, Corod, Gohor, Matca, Cerţeşti, Cudalbi, Bălăbăneşti, Cavadineşti, Corni să fie achiziţionate şi să intre în colecţia Muzeului Judeţean de Istorie, instituție în cadrul căreia în 1978, într-o clădire din Strada Domnească Nr. 77, s-a înființat o secție a ceea ce trebuia să devină Muzeul de Etnografie și Artă Populară al Județului Galați. Erau expuse numai covoare și într-un număr mai mic și prosoape. După vreo doi ani însă, secția avea să fie desființată din dispoziția unor activiști locali ai P. C. R., care, în incultura lor, considerau exponatele „niște zdrențe”. Eugen Holban nu s-a descurajat, și-a continuat munca și cu mai multă determinare. Pe baza cercetărilor sale a fost reconstituit şi costumul naţional specific zonei noastre. Ulterior, după 1990, şi-a adus substanţial contribuţia la elaborarea documentaţiei privind înfiinţarea şi organizarea Muzeului Satului „Petru Caraman” de la Pădurea Gârboavele, instituţie care funcţionează

în cadrul Centrului Cultural „Dunărea de Jos” şi reconstituie sub aspect etnografic tipul de locuinţă specific zonei noastre, prezentând trei gospodării tradiţionale din comunele Corod, Măstăcani, Cavadineşti şi una din raionul Cahul (Republica Moldova). A fost onorat cu mai multe distincții: Premiul de Excelență al revistei „Dunărea de Jos” (2008, 2010), Premiul de Excelență al Filialei Galați a U. A. P. R. pentru întreaga activitate (2016), Premiul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Național Galați (2020) etc.

Creaţia sa a pendulat între temele de inspiraţie folclorică, mitologică, istorică, legendară și compoziția abstractă şi compoziţia abstractă. Recent, o parte din opera lui picturală, grafică și de artă decorativă a fost adunată în albumul de artă „Eugen Holban”, datorat subsemnatului (Editura „Axis Libri”, Galați, 2020).

Prin încetarea din viață a lui Eugen Holban, cultura și arta gălățeană suferă o mare pierdere, el fiind unic prin contribuția adusă la cercetarea, descoperirea și cunoașterea tezaurului inestimabil al culturii materiale și spirituale a locuitorilor satelor din județul Galați, care, până la el, a fost considerat inexistent.

Dumnezeu să-l ierte și să-i odihnească sufletul în Împărăția Sa! Condoleanțe familiei!

Așa cum m-a informat soția sa, pictorița Angela Tomaselli, Eugen Holban va fi înmormântat vineri, 27 noiembrie în orașul Brezoi, județul Vâlcea.

Corneliu STOICA

2. Eugen Holban, Fotografia artistului.jpg

1 month later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 13 Ianuarie 2021
Salonul de iarnă 2020/2021

Deschis în prezența unui public disciplinat, care a respectat regulile impuse de autorități pentru prevenirea infectării cu virusul Sarscov 2, Salonul de iarnă al Filialei Galați a U. A. P. R. a reunit pe simezele Galeriilor de Artă „Nicolae Mantu” un număr de 47 de lucrări de pictură, sculptură, grafică, artă decorativă, frescă, mozaic, instalație, obiect și caricatură semnate de artiști aparținând tuturor generațiilor, de la septuagenarii Nicolae Cărbunaru, Teodor Vișan și Ioan Murariu-Neamț, până la debutanții Florentina Stănescu, Cristina Popa, Aurel Stoica și Cristian Rosenkrentz. Au revenit în matca Filialei la care au debutat Crenguța Macarie, Rodica Gherghinoiu și Monica Turcu, pictorițe care, deși locuiesc în Galați, între timp au devenit membre ale U. A. P. R., prima, la Filiala Brăila, celelalte două, la Filiala Vrancea.

Genul peisajului poate fi urmărit în creația mai multor pictori și graficieni. Nicolae Cărbunaru a surprins aspectul unei clădiri gălățene aflate în plin proces de deteriorare, deși arhitectura sa o recomandă să fie reabilitată, făcând parte din istoria trecută, care merită să fie păstrată, a Galațiului („Bulina roșie"). Teodor Vișan s-a oprit asupra imaginii Cetății Medievale Sighișoara, construită în secolul al XII-lea de coloniștii sași, scoțând în evidență specificul și frumusețea arhitecturii acestui monument istoric înscris în lista patrimoniului cultural UNESCO. Prin proiectarea pe frontispiciu a unui arlechin, care ține în mâna stângă o sabie, iar în dreapta balanța justiției având pe un taler un craniu uman, iar pe celălalt o candelă aprinsă, pictorul îi conferă edificiului o valoare simbolică, accentuând o anumită latură dramatică din existența acestuia. Gabriela Georgescu, în stilul ei realist-decorativ, aduce în prim-plan o priveliște fermecătoare, de mare amploare, a Dunării și a Munților Măcinului. Tabloul este unul dintre cele mai frumoase din expoziție, liric prin excelență, care emană poezie, liniște, calm și insuflă privitorului sentimentul tonic al dorinței de a cunoaște pe viu peisajul materializat de artistă pe pânză („Malul Dunării"). Din mediul acvatic se inspiră și Jana Andreescu („Lumea apelor") și Liliana Tofan („Dunărea"); Gheorghe Andreescu (Citadină") și David Sava („Peisaj venețian") evocă imagini semnificative ale orașului construit pe cele 118 insule ale lagunei formată la vărsarea unor importante ape ale Italiei în Marea Adriatică; Sterică Bădălan împarte spațiul plastic al lucrării, care în zona mediană are figurat un șir de case țărănești, în mai multe registre verticale („Secțiuni în peisaj"). Maria Dunavățu imortalizează dealurile molcome dintr-o localitate vecină cu Galații („Dealurile Tuluceștiului"); Sculptorul Valentin Popa prezintă un remarcabil desen alb-negru, lucrat cu minuțiozitate, cu foarte multe elemente de detaliu, intitulat „Moara veche". Tot numai în alb-negru, Ana-Maria Cocoș plăsmuiește un peisaj în care fructifică excelent tehnica clar-obscurului („Simfonia Anei"). Alți artiști care expun peisaje, precum Simona Pascale („Iarnă în Bucovina"), Ștefan Axente („Dimineață cu Elon Musk"), Ioana Musinchevici („Labirintul alb"), Rodica Gherghnoiu („Peisaj cosmic") preferă să se exprime în cheie abstractă, mizând pe puterea de sugestie a culorii; Roland Pangrati realizează o interpretare personală a unei cunoscute legende egiptene antice („Phoenix").

Abordarea portretului poate fi urmărită în tablourile semnate de Creguța Macarie („Diegeză"), „Cristina Popa („Te cunoști?"), Florentina Stănescu („Nu întoarce privirea"), Liliana Jorică-Negoescu („Alter Ego"), Olimpia Ștefan („Grație"), Cornel Corcăcel („Pierrot"). Claudiu Radu rememorează vremuri ale Imperiului Roman, figurând pe suportul de pânză, din profil, bustul unui soldat cu un superb coif („Timpuri"). Compoziția cu mai multe personaje este cultivată de Ioan Murariu-Neamț („Panta rei"), Corneliu Nicolaescu-Burlacu („Dunărea în trepte de viață"), Aurel Stoica „ Veritas Sacres") și Mihaela Brumar („Secvențe). Cristina-Iulia Popescu continuă ciclul având ca temă Zodiacul european („Capricorn"). Nudul este motivul din lucrările lui Ioan Tudor („Tors") și Valentin Huiban („Izolata").

Sculptura expusă, mai puțină de data aceasta, este datorată plasticienilor Adrian Vădeanu („Protector"), Georghe Nour („Fereastra sufletului") și Bogdan Murariu („Mesager)". Instalație prezintă Tudor Șerban („Inter Ego Print) și Monica Turcu („WAITING AROUND TO DIE");

artă decorativă – Sorina Fădor Vădeanu („Înger vegetal”), frescă - Adriana Chebac („Grădina”, „Tron„), mozaic – Eduard Coman („Pasărea albastră și oul fericirii”), colaj – Basarab Păltănea („Una din aceste zile”), caricatură – Florian Doru Crihană („Sosirea la Strasbourg”) și Pavel Botezatu („Trio”).

Manifestare de o mare varietate tematică și stilistică, de viziuni și tehnici de realizare artistică, Salonul de iarnă constituie un act de cultură major, care evidențiază încă o dată potențialul creativ superior al membrilor și colaboratorilor Filialei gălățene, ca și strădania acestora de a fi în pas cu evoluția artei naționale românești contemporane și, bineînțeles, a celei internaționale.

Corneliu STOICA

2. Nicolae Carbunaru, Bulina rosie, acrilic p., 50 x 60 cm, 2020.jpg

11. Macarie Crenguta, Diegeza, u.p., 30 x 30 cm.jpg

13. Liliana Jorica-Negoescu, Alter Ego.jpg

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 15 Ianuarie 2021
In memoriam

Cinci ani fără Silviu Catargiu

Sculptura gălăţeană din deceniul şapte al secolului trecut înregistra numele unui tânăr artist care, prin creaţia pe care o expunea, avea să cucerească foarte repede inimile iubitorilor de frumos din oraşul de pe malul stâng al Dunării. El se numea Silviu Catargiu (n. 8 ianuarie 1939, Capu Codrului, Suceava), iar prezenţa lui s-a dovedit în timp a fi foarte benefică pentru cultura şi mişcarea plastică de aici. L-am cunoscut chiar din anul venirii sale în Galaţi, proaspăt absolvent al Institutului de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj (1965). Problemele gazetăreşti (eu eram colaborator permanent al ziarului „Viaţa nouă”), interesul şi pasiunea mea pentru arta plastică au fost firele care m-au condus spre el. Era un tânăr înalt, frumos, suplu, elegant, sociabil, cu care puteai conversa ceasuri întregi. Avea obişnuinţa de mă invita la un restaurant din apropierea şcolii la care lucra, „Mioriţa”, de pe strada Domnească (atunci Republicii), colţ cu strada Gării. Acolo, comanda câte o porţie de caşcaval pane, o specialitate preferată de el, şi vinul de care nu se putea despărţi, Grasă de Cotnari. Aşa ne-am împrietenit, i-am fost oaspete apropiat al atelierului său (aflat mai întâi în cartierul Ţiglina I, la parterul blocului I-6, strada Saturn nr. 32, iar apoi în valea oraşului, pe strada Mircea cel Bătrân nr. 5. Mai târziu, am fost şi colegi de cancelarie la Şcoala Gimnazială nr. 29 din Microraionul 19, cartierul „Dunărea”, instituţie unde el a lăsat o colecţie de aproape 20 de lucrări de-ale sale. Mulți ani, în perioada 1974 – 1990, a condus Filiala Galaţi a U.A.P.R. în calitate de preşedinte al acesteia. A

cioplit în marmură, în piatră, în lemn, a dat valențe plastice nebănuite fierului, a modelat lutul pentru transpuneri în bronz, iar lucrări ale sale de artă monumentală înnobilează astăzi spaţiul de la Măgura Buzăului („Aurora”), de pe Faleza Inferioară a Dunării gălăţene („Pasărea apelor”, „Chemarea zborului”), de pe strada Brăilei („In memoriam”), de la Muzeul de Artă Vizuală („Icar”), din centrul civic al comunei Cuca („Bustul domnitorului Petru Rareş”), din parcul satului „Vasile Alecsandri”, comuna Braniştea („Bustul poetului Vasile Alecsandri”), din Luncaviţa-Tulcea („Reculegere”), din Brăila („Rugăciune”) sau din Focşani („Bachus”). Pentru municipiul Tecuci a realizat bustul pictorului Gheorghe Petraşcu, aflat în colecţia Muzeului de Istorie „Teodor Cincu”. Alte atâtea sculpturi concepute pentru interior (ronde-bosse-uri, basoreliefuri şi reliefuri, lucrări de metalo-plastie) se află în numeroase colecţii de stat şi private din ţară (Galaţi, Brăila, Buzău, Tecuci, Focşani, Iaşi, Cluj-Napoca, Bucureşti) şi din străinătate (Polonia, Grecia, Franţa, Germania, Belgia, Canada, S. U. A.). Pentru proiectul de monument „In memoriam” a primit în 1991 premiul „Hiperion”, în 2004, Preşedinţia României l-a distins cu Meritul Cultural, clasa I, Categoria C – „Artele plastice”, iar în 2007 a fost onorat cu Premiul revistei „Porto-Franco” pentru întreaga sa activitate. A încetat din viaţă la 17 ianuarie 2016. A fost înmormântat la Cimitirul „Sf. Lazăr” Galaţi.

Privită din perspectiva anilor care au trecut de la debutul său expoziţional din 1965, statuara lui Silviu Catargiu a evoluat şi s-a împlinit organic în timp, rămânând în zonele unui lirism de foarte bună substanţă, care și-a avut sorgintea în însăşi structura sufletească a artistului. Discipol al sculptorului Romul Ladea de la Cluj, Catargiu nu s-a lansat în experimente sterile, a asimilat lecția creaţiei marilor maeştri ai artei româneşti şi universale, şi-a însuşit vocabularul sculpturii moderne, promovând o estetică a lucrurilor în sine, în deplină consonanţă cu materialul şi ceea ce se poate obţine din acesta. Afişând de la începutul carierei sale un discurs plastic bazat pe pătrunderea sensurilor majore ale existenţei umane, ale materializării în lemn, marmură, piatră sau metal a unor teme permanente ale artei („germinaţia”, „zborul”, „geneza”, „devenirea” ş.a.), dar şi a altora ce ţin de realitatea noastră istorică sau socială, artistul a cucerit de la primele sale prezenţe în expoziţii. A optat pentru forme sintetice, pure, realizând lucrări deschise la nivelul limbajului. A manifestat întotdeauna un interes deosebit pentru şlefuirea sau polisarea sculpturilor şi a înţeles că arta nu este numai reflectare, ci şi expresie şi invenţie stilistică. Catargiu a ştiut să-şi adecveze tehnica materialului sculptural şi calităţile acestuia la mesajul pe care l-a dorit să-l comunice. Majoritatea lucrărilor sale sunt metafore plastice, simboluri ale unor proiecţii mentale de natură să semnifice originea şi rostul nostru pe aceste meleaguri, destinul omului în univers, aspiraţia spre apollinic, desprinderea de teluric, celebrarea perenităţii frumosului („Izvorul”, „Ascensiune”, „Vârsta Dunării”, „Troiţă”, „Geneză”, “Noaptea”„Victorie”, „Bucovina”, „Floarea soarelui”, „Orgă şi fluviu”, „Descătuşare”, „Sensul jertfei”, „Leda”, „Icar”, „Prometeu”, „Îmbrăţişare” etc.).

Într-o serie de sculpturi în lemn, Silviu Catargiu recurge la stilizarea de factură populară, evitând însă citatul folcloric („Mireasă”, „Baladă I, II”, „Fată cu floare”, „Muzica”, „Întâmpinare”). Și în acestea Catargiu dovedeşte calmul şi răbdarea cu care meşterul

își gândea îndelung lucrările, preocuparea pentru finețea și căldura modelajului și, nu în ultimul rând, faptul că noi, românii, aparținem unei străvechi civilizații a lemnului. Ciclul de ronde-bosse-uri din care fac parte „Învingătorul”, „Sensul jertfei” , „Leda”, „Chemarea zborului” cuprind lucrări care sunt reprezentări metaforice ale aspirației omului spre înalt, ale smulgerii sale din teluric. Linia este suplă, elegantă, epurată de detalii, formele și volumele sunt înscrise într-o ritmică dinamică. Într-o serie de alte lucrări, aparținând ciclurilor „Aurora”, „Noaptea”, „Crepuscul”, autorul recurge la o tratare mai savantă, transpunerii metaforice a ideilor asociindu-i-se preocuparea mai insistentă pentru ambiental, pentru găsirea unor corespondențe plastice care să integreze opera în spațiul și urbanistica contemporană.

Și în lucrările de artă monumental, Silviu Catargiu cultivă aceleași metafore plastice sugestive, capabile să exprime idei profunde, originale, într-o tratare sculpturală ce-l individualizează pe artist. Materialele în care sunt realizate aceste sculpturi, deși sunt diferite (fier, oțel inoxidabil, bronz, piatră, marmură), se dovedesc credincioase temperamentului liric al artistului, mai bine zis el a știut să le înnobileze, să le facă purtătoarele unui mesaj pornit din adâncul forumului său lăuntric.

Creator de frumuseți artistice inestimabile, Silviu Catargiu a fost și rămâne unul dintre cei mai valoroși sculptori pe care Galațiul i-a avut vreodată. În timpul vieții nu și-a organizat nicio expoziție personală. A creat însă foarte mult. Era stăpânit de credința că „sculptura adusă printre oameni poate ajuta ca cele bune să domine, că omul poate deveni mai frumos intrând în contact cu lucrările de artă” (Katia Nanu – „Din atelierele artiștilor plastici – Silviu Catargiu”, în „Viața liberă, nr. 267, 3 mai 1990, p.2). În 2004, când aniversa împlinirea vârstei de 65 de ani, îi mărturisea ziaristei Angela Ribinciuc: „Dacă aș strânge toate lucrările mele – și nu mă refer la cele mari – aș umple toate sălile de expoziție de la parterul Muzeului de Artă Vizuală” (Angela Ribinciuc – „Silviu Catargiu, la 65 de ani”, în „Viața liberă”, nr. 4299, 8 ianuarie 2004). Avea desigur în vedere spațiul nu din sediul actual al muzeului, ci pe acela din strada Domnească, de la Palatul Episcopal. Opera sa se află în colecții private, dar și în colecții de stat. Se va găsi oare cineva care să-i adune măcar o parte din lucrări într-o expoziție retrospectivă care să dea posibilitatea iubitorilor de frumos să-i cunoască în dimensiunea adevărată contribuția adusă la dezvoltarea sculpturii, să-și facă o impresie globală asupra creației sale?

În semn de pios omagiu, reproduc aici poezia „Sculptor”, pe care i-am dedicat-o cu ani în urmă: „Cioplindu-ți chipul/ am uitat că sunt sculptor,/ dalta nu mi-a mai ascultat retina,/ ciocanul a lovit cu prea multă patimă/ și iată rezultatul:/ ronde-bosse-ul nu seamănă deloc cu modelul./ Ai toate motivele să fii supărată,/ doar atâtea zile și nopți mi-ai pozat./ Tu nu mă certi,/ mă îmbrățișezi și mă săruți îndelung/ și îmi spui că îți recunoști arderea dinăuntru/ în flacăra care topește gheața marmurei,/ că ochii n-au fost niciodată mai însetați de viață ca acum,/ că frumusețea ta este aici,/ sub arcadele arcuite spre veșnicie,/ nu în chipul care mâine/ cu siguranță nu va mai semăna cu cel de azi/ sau poate nici atât …// Cioplindu-ți chipul/ am uitat că

sunt sculptor?/ – Nu, îmi răspunzi tu cu o lacrimă de cer,/ abia acum eşti cu adevărat”.

Corneliu STOICA

1. Silviu Catargiu, fotografia artistului.jpg

3. Silviu Catargiu, Chemarea zborului (Faleza Dunarii).JPG

2. Silviu Catargiu, Pasarea apelor (Faleza Dunarii).jpg

4. Silviu Catargiu, In memoriam (Str. Brailei, In fata magazinului 3 Star).jpg

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 18 Ianuarie 2021
Centenar Nicolae Spirescu

Anul acesta, la 24 ianuarie, se împlinesc 100 de ani de la nașterea pictorului Nicolae Spirescu, un mare aristocrat al paletei, artist în a cărui operă priveliştile atât de frumoase ale meleagurilor dunărene şi oamenii acestora se regăsesc în toată măreţia lor.

Originar din București, a studiat la Academia de Arte Frumoase din Capitală, pe care a absolvit-o în 1945, avându-i ca profesori pe Camil Ressu şi Jean Al. Steriadi. După ce a urmat şi cursurile Seminarului Pedagogic din cadrul Universităţii Bucureşti, în 1946, la îndemnul lui Camil Ressu, care i-a dat şi o scrisoare de recomandare către Nicolae Mantu, a ales Galaţiul ca loc în care să-și desfășoare activitatea sa de profesor şi pictor. Nu a regretat niciodată opţiunea care a făcut-o atunci. Aici a cunoscut-o pe viitoarea sa soţie, Dorina Nicolau, care i-a dăruit doi copii, aici şi-a desfăşurat munca didactică, s-a împlinit ca artist, aici a trăit cele mai multe bucurii ale vieţii până la 5 noiembrie 2009, când a trecut la cele veșnice. Aici, pe lângă activitatea ca profesor de desen la Liceul Pedagogic „Costache Negri", Liceul „Vasile Alecsandri” şi Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin", alături de maestrul Nicolae Mantu, Dorothea Schmierer-Roth, Ion Bârjoveanu, Elena Hanagic, Lelia Oprişan, Constanţa Grigoriu şi Gheorghe Levcovici, a luat parte la înfiinţarea, în 1951, a Cenaclului Artiştilor Plastici, nucleu care stă la baza Filialei Galați a U.A.P.R., la al cărei dezvoltare și prestigiu a contribuit din plin.

De-a lungul anilor a fost distins cu numeroase premii şi medalii în România şi Italia, iar în noiembrie 2006 a primit din partea Consiliului Local titlul de Cetăţean de Onoare al Municipiului Galaţi. Ca pictor şi grafician a participat în timp la 345 de expoziţii din România şi de peste hotare, şi-a deschis aproape 90 de expoziţii personale în ţară şi în străinătate. În 1996 i-a apărut primul album de artă intitulat „Peisaj dunărean” (Editura Hipatya), iar în 2008 a editat un altul, mult mai cuprinzător, cu aportul financiar al Primăriei şi Consiliului Local Galaţi (Editura Alma Print). Creaţii ale

lui Nicolae Spirescu se găsesc astăzi în muzee şi colecţii particulare din ţară, ca şi din Anglia, Austria, Canada, Danemarca, Franţa, Germania, Grecia. Israel, Italia, Norvegia, Serbia, S.U.A., Suedia.

Excelent peisagist, căruia Dunărea, Delta, bălţile, Brateşul, meleagurile covurluiene i-au dezvăluit frumuseţi nebănuite, taine şi miracole pe care ochiul format al artistului le-a descoperit şi transpus prin intermediul liniilor şi culorilor, Nicolae Spirescu a cultivat cu aceeaşi consecvenţă portretul, compoziţia, natura statică, nudul, florile. Opera sa, vastă, variată, unitară, este rodul unui demers coerent, ne pune în faţa unui discurs plastic armonios, ce s-a conturat în timp, alcătuind un ansamblu monumental de mare forţă artistică. În tot ce a pictat, el este modern, căutând mai ales în culoare să profite de cuceririle impresionismului, expresionismului şi fovismului. Peisajele sale aduc în prim-plan imagini pitoreşti ale acestor meleaguri de la Dunărea de Jos, copacii sunt viguroşi, au rădăcini adânc înfipte în pământul românesc, apele se desfăşoară pe mari întinderi spaţiale, contopindu-se cel mai adesea cu cerul („Dimineaţă”, „Umbre în Deltă”, „Cântecul apelor”,”Dunăre, Dunăre”, „Linişte”, „Ţărm danubian”, „Claviatura apelor”, „Reflexe”, „Maluri gălăţene”, „Nostalgia apelor”, „Toamnă violetă”, „Case de pescari”, „Vechea faleză”, „Reverberaţia luminii” etc.). Natură poetică, pictorul este un liric neegalabil. Trăsăturile sale esenţiale sunt vitalismul, energia, trăirea la o înaltă intensitate a vieţii, calităţi demonstrate şi de pasta folosită, aşezată cu dărnicie în straturi groase atât cu pensula, dar mai ales cu cuţitul de paletă. În peisajele lui Nicolae Spirescu culoarea dobândeşte sonorităţi şi străluciri vecine cu poezia şi muzica. Uneori, metafora şi simbolul lasă să descoperim în imaginile lucrărilor sale semnificaţii ce ţin de lumea legendelor întreţesute în jurul marelui fluviu, de perenitatea creaţiei artistice, de vocaţia constructivă a oamenilor de pe aceste plaiuri binecuvântate de Dumnezeu. În desele deplasări peste hotare a imortalizat imagini ale Veneţiei, Romei, Vienei sau ale altor localităţi. A pătruns de asemenea cu evlavie în universul poeziei eminesciene şi i-a găsit echivalenţe plastice de o remarcabilă sugestivitate (ciclul „Ipostazele geniului”, din care un număr de 12 lucrări au fost donate Bibliotecii „V.A. Urechia” şi înnobilează astăzi pereţii Sălii de lectură „Mihai Eminescu”), şi-a pictat prietenii cu o vădită notă de umor (ciclul „Şarje prieteneşti”), a realizat o serie de portrete ale voievozilor români (ciclul „Pecetea timpului”), a nemurit pe pânză lăcaşuri de cult religios şi monumente istorice (ciclul „Metope”), a surprins în compoziţii aspecte din viaţa ţăranilor, pescarilor, muncitorilor portuari, a navaliştilor etc. În acelaşi timp s-a aplecat cu pasiune asupra motivului floral, creând numeroase tablouri în care carnalitatea şi gingăşia lujerelor, fragilitatea petalelor sunt redate cu o pastă luminoasă, aşternută uneori prin suprapuneri ce lasă loc unor vizibile transparenţe. Florile lui Nicolae Spirescu sânt pictate de obicei în vase modeste, în vecinătatea cărora pot fi văzute o ceaşcă de cafea, o ulcică, o pipă, fructe sau vreun album de artă. În portrete, Nicolae Spirescu preferă îndeosebi chipurile feminine, cărora le descoperă frumuseţi lăuntrice ce se acordă de minune cu expresia exterioară. Îl atrag figurile frumoase, cu forme rotunde, ale căror calităţi plastice exterioare sunt luminate de o căldură ce dezvăluie o bogată lume lăuntrică („Nostalgii danubiene”, „Pe gânduri”, „Veronica”, „Graziela”, „Amintiri din altădată”, „Reverie”, „Adriana”, „Anamaria”, „Zâmbet de floare”, „Lidia”, „Legenda apelor”). Candoarea, nobleţea sufletească,

afectivitatea, tandreţea sunt trăsăturile care se citesc cel mai adesea pe chipul femeilor pictate, şi ele parcă tot rod al concepţiei vitaliste de care pictorul este însufleţit în permanenţă. Artistul şi-a scrutat în mai multe rânduri şi propriul chip sau a realizat portretele lui Vasile Alecsandri, Ciprian Porumbescu, Ion Creangă, Titu Maiorescu, Nae Leonard, George Enescu, Panait Istrati, Sergiu Celibidache, Grigore Vieru.

Pictor şi grafician de mari resurse lirice, poet în toate fibrele fiinţei sale, Nicolae Spirescu a ştiut întotdeauna să-şi pună penelul, talentul şi toată puterea sa de creaţie în slujba celor mai înalte idealuri ale gălăţenilor şi ale poporului român, promovând o artă care ea însăşi este un înalt omagiu adus meleagurilor româneşti şi locuitorilor acestora. Întâlnirea cu pictura şi grafica sa este oricând un fericit prilej de încântare, de bucurie și de mari satisfacţii estetice. Pe când oare iubitorii de frumos vor putea să-i vadă opera mult regretatului pictor într-o mare retrospectivă? Pe când vom avea prilejul să aflăm că autoritățile locale îi vor da numele unei străzi sau îi vor înălța un monument? Iată, s-au împlini 100 de ani de la nașterea acestuia, iar datoria morală care o avem față de cinstirea memoriei înaintașilor care au înscris pagini de aur în istoria Galaților nu ne dă dreptul să-i uităm, ci dimpotrivă, trebuie să constituie în permanență un imbold la acțiuni și fapte pe măsura strădaniilor și trudei lor jertfitoare!

CORNELIU STOICA

1. Nicolae Spirescu, Fotografia artistului.jpg

5. Nicolae Spirescu, Solitudine.jpg

4. N. Spirescu - Poetul Grigore Vieru.jpg

6. Nicolae Spirescu, Nelinistea apelor (2006).jpg

4 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 11 Februarie 2021
Aniversări

Celebrul caricaturist Octavian Covaci, la 80 de ani

Maestrul Octavian Covaci, celebru reprezentant al caricaturii românești, împlinește în această lună 80 de ani. În prezent colonel în retragere, el s-a impus de mult în rândul valorilor incontestabile ale graficii satirice naționale și internaționale contemporane, dar şi ale artei cinematografice, domenii pe care le slujește cu profesionalism, pasiune și devotament de peste 50 de ani. La numeroase manifestări internaţionale ale umorului organizate în Canada, Franța, Germania, Italia, Polonia, Bulgaria, Belgia, Iugoslavia, Turcia, Serbia, Macedonia, Portugalia, Olanda, Norvegia, Rusia, Coreea de Sud etc., el

a dus faima României, fiind onorat de jurii cu importante premii. Caricaturile sale, cu subiecte extrase fie din zona politicului sau a sportului, fie din mediul cazon sau oricare alt domeniu pe care l-a abordat, aduc zâmbetul pe buze, destind, amuză, atrag atenţia. Uneori, ele pot chiar să intrige, să provoace un surâs amar, să îndemne la responsabilitate civică şi purificare morală.

Artistul s-a născut la 13 februarie 1941 la Tecuci, fiind primul copil al locotenentului Nicolae Cvaci și al Anastasiei (n. Socolov/Socoleanu), tatăl său desfășurându-și în acea vreme activitatea în cadrul garnizoanei Regimentului 24 Infanterie, ulterior lector la Academia Militară din București. Dintr-o greșeală a unui funcționar de la Primăria din Tecuci, numele său de familie a fost ortografiat în certificatul de naștere Covaci. A absolvit Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" din Breaza (1959), Şcoala Militară de Ofiţeri Activi „Nicolae Bălcescu" din Sibiu, specialitatea Topografie-geodezie (1962) şi Institutul de Artă Teatrală şi Cinematografică „I.L. Caragiale" din Bucureşti, specialitatea Imagine Film şi Televiziune, clasa conf. univ. Mihai Dimitriu (1974). Este membru al Uniunii Artiştilor Plastici din 1990 şi al Uniunii Cineaştilor din România, tot din 1990. A lucrat ca operator triangulator clasa a II-a şi operator nivelor clasa a II-a la U.M. 01708 din Buzău (1962-1969), apoi a fost transferat la Studioul Cinematografic al Armatei, unde a funcţionat până în 1996, când a fost trecut în rezervă cu gradul de colonel. Şi-a continuat activitatea până în anul 2006 în cadrul postului de televiziune Antena 1.

Octavian Covaci a debutat cu grafică umoristică la 15 noiembrie 1962 în revista ilustrată „Sport", la care mai apoi, între 1969-1978, timp de 11 ani a susţinut rubrica de perspicacitate grafică intitulată „8 greşeli". În 1968 a obținut Premiul I la Concursul de caricaturi pentru tineret și studenți organizat de revista „Amfiteatru". A colaborat, de asemenea, la „Urzica", „Săptămâna", „Haz", „Moftul român", „Steaua" (supliment al revistei „Viaţa militară"), „ProARME" etc. A publicat peste 3500 de caricaturi în presa românească, în cea din 18 ţări din Europa şi în alte opt ţări din America de Nord, America de Sud şi Asia. Sub egida U.A.P.R. a tipărit liliputul umoristic „Zâmbete la babord" (1983), cu tematică în exclusivitate de inspiraţie militară. Şi-a organizat patru expoziţii personale în Bucureşti, la Teatrul satiric muzical „Constantin Tănase" (1969), Casa Centrală a Armatei (1970, 1975) și Galeriile Căminul Artei (1995). În 1982 a fost declarat cel mai bun caricaturist al României, fiind pe primul loc în „Urzica Top-Caricatura", cel de-al doilea și ultimul clasament organizat de această revistă. De-a lungul anilor a participat la peste 350 de manifestări ale umorului grafic din ţară şi din străinătate, în cadrul cărora a expus aproape 3000 de lucrări. Multe dintre acestea i-au fost achiziţionate de prestigioase muzee, precum cele din Gabrovo (Bulgaria), „Humour Museum Tokyo", „Humour Bitsutsukan Japan (Japonia), sau de colecţionari din ţară şi de peste hotare. A fost distins cu 50 de premii naţionale şi internaţionale. Dintre acestea menţionăm: Premiul I şi Medalia de Aur la prima ediție a Concursului Internațional de Caricatură organizat de ziarul „Yomiuri Schimbum" (Tokyo, Japonia, 1979), manifestare la care, ulterior, a obţinut de trei ori Premiul de Excelenţă (ediţiile din 1980, 1981, 1983); „Lingotto in argento", distincție obținută în mai multe rânduri la Salonul Internaţional de Grafică Umoristică cu tematică sportivă de la Ancona (Italia); Premiul I la prima ediție a umorului cazon „Podul minciunilor"(Sibiu, 1991);

Marele Premiu „Diamond Sleeper Cartoons” la Concursul Internaţional de Caricatură și Artă Fotografică Umoristică de la Bree (Belgia), care a avut ca temă ”Igiena“(2003); Premiul de Excelenţă „Martens” în cadrul celui de-al şaselea Salon al caricaturii de presă de la Galaţi, ca reprezentant al revistei „Viaţa militară” (2007); Medalia și Certificatul pentru merit la cea de a 19-a ediție a Concursului Internațional de Caricaturi Daejeon (Coreea de Sud, 2010); Premiul „Benedict Gănescu” al Asociației Caricaturiștilor Profesioniști din România la Salonul Național de Umor Grafic de la Slatina (2000) și la Salonul Internațional de Caricatură „Nicolae Petrescu Găină” de la Craiova, ediția a IX-a (2016).

Activitatea de cineast militar a desfăşurat-o pe mai multe planuri: ca scenarist, operator imagine şi regizor. În cei 27 de ani cât a lucrat la Studioul Cinematografic al Armatei a semnat imaginea la 118 filme documentare de scurt metraj şi 230 de subiecte (filme needitate) destinate arhivei militare de filme. Multe dintre ele au fost răsplătite cu premii şi menţiuni la manifestări naţionale şi internaţionale. În 1997, pentru contribuţia adusă la progresul filmului românesc, Uniunea Cineaştilor din România, prin preşedintele său, academicianul Mihnea Gheorghiu, i-a conferit Medalia jubiliară „Paul Menu – primul operator de cinema din România“. În 2010 a publicat cartea de povestiri și literatură memorialistică „Rânduri drepte din vremuri strâmbe“ (Editura „Tipografia Intact”, Bucureşti) și tot atunci a editat postum, la aceeași editură, dimpreună cu fratele său, inginerul Remus Cvaci, cartea tatălui lor, colonelul Nicolae Cvaci, „Zile de sudoare și sânge. Memorii de război și amintiri”. În 2018, jurnalistul Dan Gîju a publicat albumul de artă „Aproape totul despre colonelul caricaturii românești” (Editura Favorit, București).

Strâns legată de realităţile vieţii, grafica satirică a lui Octavian Covaci abordează teme dintre cele mai diferite din lumea armatei şi a societăţii civile. ”Viaţa, declara artistul într-un interviu, dacă ştii să o priveşti, este un spectacol infinit, cu lumini şi umbre, cu balcoane însorite şi tainiţe reci, cu detalii la vedere ori cu subînţelesuri adânc ascunse. Trebuie să ştii să decelezi esenţialul, să descifrezi liniile directoare, să recompui o altă lume – a spiritului, a inefabilului, a subtilului. Când ai pornit pe drumul creaţiei, nu te mai poţi întoarce, nu mai poţi renunţa. « Sirenele » nu-ţi mai dau pace nici zi, nici noapte …“. (Col. Nicolae Radu, Observatorul militar, nr. 22 (285), 31 mai – 6 iunie 1995, p.2). Desenul lucrărilor sale este incisiv, inteligent, sintetic. Linia, haşurile, petele de culoare sunt mânuite cu probitatea celui care a acumulat o îndelungată experienţă. Încărcătura ideatică este susţinută în permanenţă de o transpunere plastică pe măsură. Artistul este stăpân pe ştiinţa compoziţiei, găseşte întotdeauna mijloace de expresie convingătoare. Ordonarea elementelor în spaţiul plastic este armonioasă şi echilibrată. Uneori, textele ce însoţesc imaginile vin în sprijinul receptării mesajului acestora. Reputatul grafician Mircia Dumitrescu, profesor la Universitatea Naţională de Arte din Bucureşti, îl consideră pe Octavian Covaci ca fiind „un artist complet și deosebit de fecund, care cunoaște secretul culorilor, filozofia devenirii umane, echilibrul efemer dintre rațional și irațional” apreciind creaţia acestuia ca ”elevată, cu note mergând de la patetic la tragism, de la umor fin la tristeţe infinită, de la absurd la răsfăţ umoristic. Este o mare delectare intelectuală să-i descifrezi lucrările şi este superb efortul de a-l «decodifica»,

deşi Octavian Covaci are grijă ca fiecare dintre «cititorii» săi să-şi exercite dreptul la propria-i opţiune“ (Moftul român, nr. 6, 1995). În grafica de şevalet practicată, de o deosebită inventivitate şi bogăţie cromatică, artistul a optat pentru o exprimare cu ecouri suprarealiste, apropiindu-se într-un fel de pictură, dar păstrând umorul ce-i este caracteristic.

Fin observator şi investigator al realităţilor româneşti şi ale lumii contemporane, bun cunoscător al psihologiei umane, Octavian Covaci este o prezenţă impunătoare a genului caricatural, un artist a cărui creaţie se înscrie în rândul celor mai bune acumulări ale graficii satirice. ”Nu tot ceea ce reprezintă opera mea, spunea artistul în acelaşi interviu din care am citat mai sus, e voioşie şi surâs, lapte şi miere, glumă şi haz. Dimpotrivă: este ironie, este strigăt de nedreptate, este oftat, este … iertarea greşelilor greşiţilor noştri …“.

La împlinirea venerabilei vârste de 80 de ani, îi urăm lui Octavian Covaci viață lungă în deplină sănătate, putere de muncă, inspirație și rod încă bogat pe tărâmul nobil și atât de fertil al artei. La mulți ani, drag prieten al Galaților!

Corneliu STOICA

0. Octavian Covaci, Fotografia artistului.jpg

1. Octavian Covaci, Caricatura 56.jpg

3 a. Octavian Covaci 62.jpg

4. Octavian Covaci, caricatura 3.JPG

1 month later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

 89,8k
Autor
Postat 5 Aprilie 2021
Pictorul Ștefan Buțurcă, la 70 de ani

Cunoscutul pictor și profesor tecucean Ștefan Buțurcă împlinește 70 de ani, o vârstă frumoasă, care-i dă dreptul să privească retrospectiv cu mândrie la realizările sale din domeniul artei și învățământului și să se bucure că munca sa, desfășurată de-a lungul timpului cu pasiune și dăruire totală, a dat roade bogate, care-i asigură o poziție importantă în cultura locală și națională.

Artistul s-a născut la 9 aprilie 1951, în comuna Nicoreşti, judeţul Galaţi. A studiat la Academia de Arte din Iaşi, pe care a absolvit-o în 1974. Din acest an, până în 2015, când s-a pensionat, a lucrat ca profesor de Educație Plastică, mai întâi în comunele Țepu și Matca, iar din 1990 la mai multe unități de învățământ din municipiul Tecuci. În această calitate a îndrumat zeci de generații de elevi pe calea frumosului artistic, obținând numeroase premii la concursuri școlare organizate pe plan național și internațional. În 1995 a donat Muzeului

de Istorie „Teodor Cincu” din Tecuci o selecție de 16.000 de lucrări realizate de elevii săi din 11 unități școlare, înființând în cadrul acestei instituții Secția de Artă Plastică Infantilă „Colecția profesor Ștefan Buțurcă”. Este membru al U.A.P., Filiala de Pictură București (1996). Și-a organizat de-a lungul anilor 33 de expoziții personale în țară (la Tecuci, Suceava, Iași, București, Galați) și una în Republica Moldova, la Centrul Republican de Cultură și Artă din Chișinău (1994). De asemenea, a participat la numeroase expoziții colective, de grup, omagiale, republicane și internaționale. În 2008 a fost onorat de Primăria și Consiliul Local Tecuci cu Diploma și Titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Tecuci. În 2004, criticul și istoricul de artă Valentin Ciucă i-a consacrat albumul de artă „Ștefan Buțurcă – viața ca un portret” (Editura Art XXI, Iași), iar în 2019 i-a apărut la R. A. Monitorul Oficial, al doilea album de artă, intitulat „Ștefan Buțurcă – O viziune asupra lumii”, cu un text critic semnat de Victoria Anghelescu. Are peste 460 de tablouri de pictură și grafică în colecții de stat și particulare din România (București, Iași, Suceava, Galați, Constanța, Tecuci, Lenauheim, Bistrița Năsăud, Sf. Gheorghe, Bârlad, Focșani, Piatra Neamț, Bacău, Buzău, Moinești, Arad, Vicovu de Jos) și din străinătate (Canada, China, Elveția, Franța, Israel, Palestina, S.U.A., Republica Moldova). Despre creația sa au scris în presă și în cataloage de expoziții criticii de artă Marin Mihalache, Aurel Leon, Dan Grigorescu, Virgil Mocanu, Valentin Ciucă, Cristina Angelescu, Radu Negru, Vasile Florea, Octavian Barbosa, Cornel Radu Constantinescu, Artur Silvestri, Maria Magdalena Crișan, Veronica Marinescu, Corneliu Stoica, Cristina Angelescu etc. Este prezent, de asemenea, în albumul „Artiști plastici gălățeni” de Maria-Magdalena Crișan (Editura „Meridiane”, București, 1986), în „Enciclopedia artiștilor români contemporani” de Alexandru Cebuc, Vasile Florea și Negoiță Lăptoiu, vol I (Editura Arc 2000, București, ediția în limba română, 1996; ediția în limba franceză, 1999), în micul dicționar enciclopedic „Nasc și la Tecuci oameni” de Vasile Ghica (Editura PIM, Iași, 2008), în monumentalele lucrări ale lui Valentin Ciucă „Un secol de arte frumoase în Moldova” (vol. II, Editura Art XXI, 2009) și Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova, 1800 – 2010” (Editura Art XXI, Iași, 2011), ca și în cele două ediții ale ”Dicționarului artiștilor plastici gălățeni” aparținând subsemnatului (ediția I, Muzeul de Artă Vizuală Galați, Editura „Terra”, Focșani, 2007), ediția a II-a, Editura „Axis Libri”, Galați, 2013).

Format la Școala picturii ieșene, Ștefan Buțurcă a evoluat în spiritul celor mai bune tradiții ale artei românești, dovedind prin ceea ce a creat o asimilare temeinică a lecției marilor maeștri afirmați la sfârșitul secolului al XIX-lea și în prima jumătate a secolului al XX-lea, care au impus arta românească în context european. Demersul său a urmat drumul picturii postimpresioniste, uneori și cu ecouri din vocabularul foviștilor și al expresioniștilor. Atras până la obsesie de natură, pictorul a imortalizat-o în numeroase tablouri. Nu îl preocupă redarea pitorescului priveliştilor, ci mai ales surprinderea acelei atmosfere care învăluie peisajul într-o poezie liniştită şi calmă. O aură de mister pluteşte peste imaginile sale rustice, simţi parcă în acordurile cromatice ale tablourilor vibraţia aerului, freamătul molcom al arborilor sau şopotitul apei răzbătând prin ghizdurile fântânilor. Peisajelor din pânzele lui Ştefan Buţurcă nu le trebuie găsită neapărat o anumită identitate, fiindcă ele nu corespund unor repere strict reale (chiar dacă, uneori, tablourile sale ne indică în titlu unele toponime

ca Nicoreşti, Matca, Poiana, Fântâni, Piscul Corbului, Tecuci), ci mai degrabă proiecţii ale stărilor sale sufleteşti trăite în faţa spectacolului naturii şi ca atare un produs mai mult al fanteziei. Cu toate că sunt de dimensiuni reduse, tablourile sale cuprind reprezentări spaţiale vaste, ce se desfăşoară pe mari întinderi. Acestea sunt posibile pentru că pictorul găseşte întotdeauna soluţii compoziţionale diferite pentru a reda senzaţia de adâncime, de perspectivă, modalităţi ingenioase de ordonare în pagină a elementelor care formează substanţa lucrărilor („Case la capătul satului”, „Armonie în plină vară”, „Case roşii”, „Fântână la intrarea în sat”, „Armonii de iarnă”, „Colţ de sat înzăpezit”). Deşi mai mult imaginare, aceste peisaje par totuşi desprinse din arealul zonei Moldovei de Jos, din ele se revarsă o poezie senină, stenică, lumina se cerne cu discreţie, strecurând în sufletul privitorului bucuria unui om care iubeşte peisajul pământului natal şi se simte o fărâmă a acestuia. Albastrurile sunt distribuite în nuanţe ce fascinează ochiul, roşurile caselor dobândesc patina vremurilor, verzurile bat mai mult în galben, griurile colorate cântă în surdină. Artistul exteriorizează în materie sensibilă o trăire exprimată cu firescul unei simplităţi de-a dreptul cuceritoare.

Cu aceeaşi fervoare simţită pentru peisaj, Ştefan Buţurcă pictează şi florile, întruchipate fie în tonalităţi dominante de roşu, de albastru, fie de mov, oranj sau galben. Cu o pastă suculentă, strălucitoare, care creează uneori impresia de smalţ, el reuşeşte să le redea frăgezimea carnală, vioiciunea, gingăşia („Ibric cu zorele”, „Iarba şarpelui”, „Ulcică cu flori de câmp”, „Pelinaşi pe fond albastru”, „Flori în oală verde”, „Margarete”). Ştefan Buţurcă este şi un admirabil portretist. Chipul personajelor sale exprimă suferinţă şi îngrijorare („Portret de femeie”), nostalgie şi cufundare în gânduri („Bătrânul pescar”, „Moş Nicolae”), o anume seninătate şi stare de linişte interioară, de împăcare cu sine („Nea Săndică”, „Tatăl artistului”), asprimea, severitatea sau încăpăţânarea („Ţăran din Nicoreşti). Cu o forţă artistică surprinzătoare el îşi adecvează paleta şi găseşte echivalenţe picturale pentru a exprima şi frumuseţea şi candoarea copiilor, naivitatea, puritatea acestora („Bogdan”, „Băieţel cu ochelari”, „Oltica”, „Copil dormind”, „Copil blond”). Multele sale „Autoportrete” sunt, de asemenea, remarcabile pentru arta sa portretistică. Pictorul se înfăţişează când visător, animat de elanuri tinereşti, când melancolic sau gânditor, frământat şi privind interogativ în jur, când aidoma unui ţăran aspru, colţuros, conferind chipului accente expresioniste. Pentru cele trei genuri menţionate aici, ca de altfel pentru întreaga sa creaţie, este de remarcat tehnica sa picturală. Artistul este un subtil colorist, gama sa nu este violentă, ci întotdeauna potolită, mai mult gravă. Materia picturală este orchestrată în rafinate acorduri cromatice. Ea este aşternută şi cu pensula, şi cu cuţitul de paletă, într-o ţesătură ce aminteşte adesea textura picturilor marelui său înaintaş, născut la Tecuci, Gheorghe Petraşcu. Tuşa are mişcarea undelor sau este fărâmiţată şi energică, după cum, în funcţie de subiect, ea devine subţire şi delicată sau groasă şi viguroasă, chiar nervoasă. Lirismul său nu este al unui exploziv, ci unui artist interiorizat, căruia nu-i lipseşte rigoarea şi nici spontaneitatea.

La împlinirea celor 70 de ani, îi urăm lui Ștefan Buțurcă viață lungă în deplină sănătate, putere de muncă, inspirație și rod încă bogat pe tărâmul nobil și atât de fertil al artei. La mulți ani, dragă Prietene!

Corneliu STOICA

1. Stefan Buturca, fotografia artistului.jpg

5. Stefan Buturca, Davidel.jpg

3. Stefan Buturca, Efecte de albastru bucovinean_2011_U-PFL_24x34_Colectia artistului.jpg

4. Stefan Buturca, Femeie cu sal albastru (Mariana), 2004.jpg

2 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 20 Aprilie 2021
Nicolae Mantu – ctitorul mișcării plastice gălățene - 150 de ani de la nașterea pictorului -

Cu 150 de ani în urmă, la 24 aprilie 1871, se năştea la Galaţi, în familia Stavru și Evanthia Mantu, cel care avea să devină pictorul şi graficianul Nicolae Mantu, artist de talie naţională, Maestru Emerit al Artei, care a trăit şi a activat în oraşul natal, aducându-şi din plin contribuţia la dezvoltarea graficii şi picturii româneşti de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi din prima jumătate a celui de-al XX-lea, cât şi la viaţa culturală a urbei dunărene.

Tatăl său, comerciant notabil, a fost un timp și consilier local, ajutor de primar şi primar al Galaţiului, iar frații săi, Gheorghe – medic, cu studii și doctorat la Paris, și Menelas - magistrat, președinte al Curții de Apel, și el cu studii și doctorat în drept comercial la Paris, au manifestat preocupări artistice, primul fiind un pasionat fotograf, iar al doilea, un virtuoz al pianului, cu un repertoriu foarte bogat, ce-i includea pe Beethoven, Schubert, Schumann, Chopin, Mendelssohn-Bartholdy, Bruckner etc.

Artistul, după absolvirea Şcolii Comerciale „Alexandru Ioan I”, a urmat Şcoala de Belle Arte din Bucureşti, pe care a absolvit-o în 1894. Aici a studiat cu pictorii Gheorghe Tattarescu şi cu G. Dem. Mirea. O perioadă de 11 ani a desfăşurat o bogată activitate de grafician, publicând caricaturi social-politice şi desene satirice în ziarele şi revistele umoristice ale vremii sau în unele care aveau rubrici umoristice: „Adevărul”, „Moftul român”, „Patriotul”, „Tămâia”, „Belgia Orientului”, „Dimineaţa”, „Zeflemeaua”, „Moş Teacă”, „Țivil – cazon”, „Furnica” etc. A cultivat teme antidinastice sau legate de problema ţărănească, s-a ridicat împotriva demagogiei, a corupţiei, a farselor electorale şi a falsului patriotism, a ridiculizat cu incisivă ironie pe guvernanţii şi politicienii timpului. Producţia sa de grafică

publicistică constituie o adevărată cronică ilustrată a perioadei de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul celui de-al XX-lea.

În 1899 s-a îndreptat către Academia Regală de Arte Frumoase din München, pe care a frecventat-o sporadic, însă din 1905 nu-şi va mai întrerupe cursurile. A studiat pictura animalieră cu profesorul Heinrich von Zügel, continuând să trimită desene satirice la revistele şi ziarele din ţară. Datorită pictorului Lascăr Vorel, pe care l-a cunoscut în capitala Bavariei, a colaborat la revista satirică „Der Komet”. A obţinut mai multe premii, între care Marea medalie de argint şi Diploma pentru atelierul de compoziţie şi, odată cu ea, atelierul de creaţie, unde timp de un an a lucrat având la dispoziţie, gratuit, tot felul de ustensile şi uşurinţe în realizările sale artistice.

Nicolae Mantu a debutat cu lucrări de pictură în expoziţia din toamna anului 1910 a Societăţii „Tinerimea artistică” din Bucureşti. S-a reîntors în ţară în 1913, stabilindu-se definitiv în Galaţi. Aici s-a dedicat întrutotul picturii şi unei mai vechi pasiuni, nu fără urmări în creaţia sa, vânătoarea. În timpul Primului Război Mmondial, fiind concentrat la Arsenalul Armatei din Iași, la propunerea locotenentului Mihail Sadoveanu, director al ziarului de front „România”, a lucrat în prima jumătate a anului 1917 ca reporter de război la această publicație, „organ al apărării naţionale”, iar apoi a făcut parte din echipa artiştilor mobilizaţi în Marele Cartier General. Participă la Expoziţia de pictură şi sculptură a acestora, deschisă la 27 ianuarie 1918 în patru săli ale Şcolii de Arte Frumoase din Iași.

După demobilizare, reîntors la Galaţi, trimite periodic tablouri la expoziţiile din Capitală ale Societăţii „Tinerimea artistică”, participă la viaţa culturală şi civică a oraşului, este vicepreşedinte al Societăţii Culturale „V. A. Urechia”, membru în Consiliul Municipal. Multe activități ale acestei societăți s-au desfășurat chiar în salonul casei părintești din strada Cuza Vodă nr. 46, unde au poposit de-a lungul anilor Nicolae Iorga, Mihail Sadoveanu, Radu D. Rosetti, Ion Minulescu, Gala Galaction, Cincinat Pavelescu, Ionel Teodoreanu, Gruia Păunescu, George Enescu ş.a. Lui Mihail Sadoveanu i-a ilustrat volumul „Povestiri de război”. Colaborează cu desene la publicațiile „Carpații”, „Revista Științelor Veterinare” și „Revista vânătorilor”. Din 1948 s-a ocupat de organizarea mişcării plastice din Galaţi, în 1951, dimpreună cu Nicolae Spirescu, Dorothea (Lola) Schmierer-Roth, Gheorghe Levcovici, Elena Hanagic și alți câțiva, punând bazele Cenaclului Artiștilor Plastici Galați, nucleu din care se va dezvolta actuala filială. Este considerat pe drept cuvânt adevăratul ctitor al mișcării plastice gălățene. În 1956 i s-a conferit Medalia Muncii, cls. a II-a, iar în 1957- titlul de Maestru Emerit al Artei. A încetat din viață la 8 septembrie 1957. A fost înmormântat la Cimitirul „Eternitatea”.

Opera pictorului cuprinde în repertoriul său compoziţii, portrete, scene de vânătoare, naturi statice, interioare, flori. Pictorul a evocat aspecte din luptele românilor din primul război mondial la care a participat („La Mărăşeşti”, „Spionul”, „Răniţii”, „Şarja de la Prunaru”), a surprins drama ţăranilor răsculaţi în 1907 („Din ordin”, „După răscoală”, „Arestaţii”, „Incendierea unui conac”), a reţinut secvenţe din munca gălăţenilor pentru reconstrucţia oraşului distrus în cel de-Al Doilea Război Mondial („Reconstrucţie”, „După subotnic”,

„Scenă de reconstrucţie”, „Sosesc tractoarele”). A redat cu mijloacele picturii frumuseţea anatomică a animalelor („Cai la adăpat”, „Cai şi călăreţi”, „Cai”, „Porci în pădure”, „Viţei spre păşune”, „Rok (câine de vânătoare)”, „Căţelul alb”, ”Flox”, „Havana”), a imortalizat pe pânză sau carton florile (panseluţe, petunii, trandafiri, cârciumărese, crizanteme, lumânărele, liliac), pe care le-a pictat cu o intensitate a sentimentului ce aminteşte de Ştefan Luchian. Din seria lucrărilor inspirate din luptele Războiului de Întregire a Neamului, pânza de mari dimensiuni „Şarja de la Prunaru” (2,500 x 1,650 m) este o strălucită evocare a acelei extraordinare acţiuni executată de cei 363 de ostaşi şi ofiţeri ai Regimentului 2 Roşiori, comandat de colonelul Gheorghe Naumescu, în noiembrie 1916, când aceştia au înfruntat călare, numai cu sabia şi lancea, un duşman mult superior, aflat sub comanda generalului August von Mackensen. Cu preţul a numeroase jertfe, regimentul bravilor eroi români a oprit în satul Prunaru (comuna Bujoreni, judeţul Teleorman) înaintarea spre Capitală a trupelor inamice, deschizând calea unei divizii de infanterie române ameninţate cu încercuirea. Tabloul se detaşează prin monumentalitatea imaginii, prin naraţiunea de amplă desfăşurare epică ce o conţine. Nicolae Mantu, care cunoştea atât de bine anatomia şi psihologia animalelor şi avea predilecţie pentru cai, se dezvăluie aici în toată plenitudinea talentului său. Goana dezlănţuită a cailor (în ochii acestora se citeşte chiar o anumită disperare, ceea ce este foarte surprinzător şi greu de redat cu mijloace plastice, mai ales când este vorba de animale), mulţimea de soldaţi avântaţi în luptă subliniază atmosfera de supremă încordare, iureşul năvalnic al bătăliei. Este atâta mişcare în acest tablou, atâta dinamism, încât, fără să vrei îţi vin în minte versurile din „Scrisoarea III” prin care Eminescu înfăţişează apriga confruntare de la Rovine. Caii, oştenii au înfăţişări aproape sculpturale. Cerul este plumburiu, întunecat la orizont. De altfel întreaga compoziţie este realizată în griuri terne şi verzuri închise. Zguduitoare prin tensiunea momentului aşternut pe pânză sunt şi compoziţiile „Din ordin” şi „După răscoală”, inspirate din tragicele evenimente de la 1907. Dacă în „Din ordin” artistul se opreşte la represaliile sângeroase ale răscoalelor, în „După răscoală” el surprinde un alt moment, acela al recunoaşterii victimelor de către supravieţuitori şi ridicarea lor de pe câmpul pustiit de gloanţe.

Artist emblematic al Galaţiului, Nicolae Mantu, prin creaţia sa în domeniul picturii şi graficii, slujit cu sinceritate un crez artistic, a lucrat cu onestitate şi probitate profesională pentru realizarea lui, situându-se în contextul picturii din prima jumătate a secolului al XX-lea pe linia marii tradiţii realiste. Opera sa, plină de adâncă simţire, demnitate şi omenie, înnobilează cele mai bune acumulări ale artei româneşti interbelice, fiind dovada cea mai grăitoare a unui penel sincer, pus în slujba frumosului şi a idealurilor neamului românesc.

Corneliu STOICA

2. Nicolae Mantu, Autoportret (Muzeul de Arta Vizuala Galati).jpg

4. Nicolae Mantu, Atelierul artistului.jpg

6. Nicolae Mantu, Ora odihnei.jpg

8. Nicolae Mantu, Din ordin (Episod 1907), Muzeul de Arta Vizuala Galat.jpg

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 22 Aprilie 2021
Ioana Musinchevici: „Forever Spring”

Galeriile de Artă „Nicolae Mantu” găzduiesc în aceste zile expoziția „Forever Spring” a pictoriței Ioana Musinchevici, membră din anul 2020 a Uniunii Artiștilor Plastici din România, Filiala Galați, manifestare vernisată chiar în ziua aniversării zilei sale de naștere.

Pentru cine încă nu o cunoaște, vom spune că artista s-a născut în Galați, la 16 aprilie 1979. Este una din cele două fiice gemene ale familiei alcătuită din regretatul Dr. Grigore I. Musinchevici, care timp de peste 40 de ani a slujit Spitalul Județean „Sf. Apostol Andrei” în calitatea sa de medic de Anestezie și Terapie Intensivă, și a asistentei medicale Victorița Musinchevici. Sora ei, Ruxandra (Mitache după căsătorie), tot pictoriță de profesie, este stabilită din 2010 în Elveția, la Basel.

Ioana Musinchevici a absolvit Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” Galați (1997), după care și-a continuat studiile în cadrul Universității Națională de Artă din București, pe care a terminat-o în 2002. Aici a urmat secția Pictură, clasa prof. univ. dr. Cătălin Bălăescu. Până acum și organizat trei expoziții personale la București (2002, Galeria de artă UNAgaleria) și Galați (2019, Biblioteca Franceză „Eugene Ionesco”; 2021, Galeriile de Artă „Nicolae Mantu”). A participat la mai multe expoziții colective și de grup, printre care: „Peisaj danubian”, Muzeul de Artă Vizuală Galați (1996); Festivalul de Artă „Student Fest”, Timișoara (1999); „În căutarea Luminii”, Galeriile de Artă „Nicolae Mantu” Galați (2016); Expoziția participanților la rezidența de artă contemporană Brașov, ediția a II, cu tema „Interior/Exterior sau Reconstrucția spațiului public, Bastionul Graft, Muzeul Județean de Istorie Brașov (2016); „Salonul Dunării”, Universitatea „Dunărea de Jos” Galați (2017); Expoziția colectivă a Asociației Artiștilor Români din Paris, Franța (2017); „Ochii lui Picasso, Urechea lui van Gogh, Mustața lui Dali”, Biblioteca Franceză „Eugene Ionesco” Galați (2018); Bienala de Artă „Camil Ressu”, Galați (2020); Expoziția „2000#20 Art”, Galeria de Artă Brăila (2020); Salonul Național de Plastică Mică Brăila (2021) etc. A participat la rezidența de artă contemporană, ediția a II-a, organizată de Centrul Cultural „Reduta” Brașov în parteneriat cu Centrul Cultural German Brașov și Muzeul Județean de Istorie Brașov (2016) și rezidența artistică Pierre Lemaire, ediția a II-a, Ige, regiunea Bourgogne, Franța (2017). Are lucrări în colecții private din România, Elveția și Franța.

În cea de a treia expoziție personală a sa, intitulată „Forever Spring/ Primăvară continuă”, găzduită de Galeriile de Artă „Nicolae Mantu”, Ioana Musinchevici expune 25 de lucrări de pictură reprezentând naturi statice și peisaje și compoziții aparținând abstracției lirice, dar și

constructivismului geometric. Având în vedere cromatica tablourilor, vie, strălucitoare, explozivă, lumina ce o revarsă cu dărnicie imaginile plăsmuite, putem spune că dominanta expoziției o constituie optimismul, atmosfera de primăvară creată, în contrast cu primăvara reală, destul de șovăielnică și întârziată din acest an, cu zile mohorâte, iar prin unele regiuni ale țării chiar cu zăpadă. Lucrările sunt de fapt cea mai clară dovadă a drumului pe care creația artistei l-a străbătut până acum în tentativa acesteia de a-și situa discursul plastic într-o pendulare între figurativ și nonfigurativ, între arta realistă și cea abstractă.

În compozițiile reprezentând naturi statice, pictorița împarte suprafața suporturilor de pânză în registre verticale, orizontale sau oblice, diferit colorate, pe fundalul cărora proiectează obiecte de recuzită, elemente vegetale, păsări stilizate, unele configurate în integralitatea lor corporală, altele doar fragmentar sau fiind descompuse, amintind într-un fel de cubism („Sonoritate”, „Acord – Ritm - Rimă”, „Armonii cromatice”, „Echilibrul registrelor”, „Suita formelor spațiale”). Formele sunt construite armonios, materia picturală este consistentă, strălucitoare, dobândind sonorități muzicale. Centrii de interes sunt concentrați îndeosebi în zona mediană a spațiului plastic.

Figura umană și motivul cuplului, discret figurate pe pânză, mai mult sugerate, apar în tablourile „Uite Soarele”, „Grădina îndrăgostiților” și „Grădină de basm”, compoziții pictate în culori de o deosebită prospețime, tonifiante, în care se simte din plin palpitul vieții și prezența unei naturi ocrotitoare, care participă la stările sufletești ale protagoniștilor.

Lucrările de tip diptic expuse (12 la număr), fiecare compusă pe o anumită dominantă cromatică, sunt și ele expresii ale transpunerii unor trăiri interioare și sentimente puternice ale ființei umane, care se simte o parte din natură și se bucură de tot ce aceasta îi oferă. Impresionează în aceste compoziții acuratețea, puritatea exprimării, spontaneitatea, dinamismul petelor de culoare și grafismelor, ritmica acestora, imaginile de ansamblu emanând o energie pozitivă, care strecoară în sufletul privitorilor un sentiment de chietudine și dorința de a trăi într-un mediu natural curat și protector. În transpuneri coloristice care merg până la subtilități de pastă și rafinament, artista găsește echivalențe plastice pentru a exprima până și mireasma florilor purtată de adierile vântului, pulsul sevei pământului în trunchiurile arborilor sau în firele de grâu care își înalță fruntea spre discul soarelui. Verdele, cu diferitele lui nuanțe, este predominant în pânzele acesteia, asociat cu roșu incendiar, oranj, violet, albastru, galben sau griuri colorate. Tablourile Ioanei Musinchevici sunt adevărate poeme simfonice, ale căror acorduri fac să vibreze cele mai ascunse corzi ale ființei celor care vin în contact cu pictura acesteia. Ele sunt nu numai rodul spontaneității, hazardului și al instinctualității mișcării gestualiste, care desigur au un rol însemnat în elaborarea compozițiilor, dar mai ales al transpunerii în materie sensibilă a gândirii artistei asupra felului cum va arăta arhitectura finală a fiecărui tablou.

Dintre lucrările încadrabile în constructivismul geometric, pictorița a expus de data aceasta doar una de mari dimensiuni, „Lotusul cu o mie de petale” (200 x 200 cm). Caracterul decorativ, elementele simbolice la

care recurge (cercul, triunghiul, floarea vieții) monumentalitatea, execuția minuțioasă și elegantă, coloristica, toate la un loc îi conferă tabloului un loc aparte în cadrul expoziției. Nu ne miră faptul că artistei i-au trebuit trei luni pentru realizarea unei astfel de compoziții de anvergură, care ar putea oricând să înnobileze spațiul unei instituții publice gălățene, dacă managerii acestora și-ar găsi timp să treacă să o vadă.

Ioana Musinchevici a străbătut în demersul său artistic câteva etape, discursul ei plastic a dobândit identitate, iar expoziția de la Galeriile „Nicolae Mantu”, deschisă până pe data de 5 mai, este încă o dovadă grăitoare că drumul pe care ea evoluează este de bun augur, în concordanță cu propriile idealuri și aspirații, cu tendințele care se manifestă în arta contemporană românească și nu numai.

Corneliu STOICA

0. Portret Artist Ioana Musinchevici.jpg

9 (1). Ioana Musinchevici, Uite soarele.jpg

19. Ioana Musinchevici, Lotusul cu o mie de petale.jpg

2 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 1 Mai 2021
In memoriam

Amintirea sculptorului și profesorului Marcel Grosu

(25 de ani de la moartea artistului)

Prezenţă discretă în viaţa artistică a oraşului şi în învăţământul preuniversitar gălăţean, Marcel Grosu, de la moartea căruia se împlinesc 25 de ani, pentru cel cu care venea în contact, trecea drept un bărbat modest, blajin, cu vorbă domoală, care n-ar fi putut să facă rău cuiva vreodată. Deşi când dialogai cu el, uneori simţeai că îl nelinişteşte ceva, că pare îngândurat, ştia să-şi ascundă acea stare, nedorind să-i transmită şi interlocutorului ceea ce îl frământa sau îl apăsa.

Artistul s-a născut la 29 august 1929 în Galaţi. A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigoresacu” din Bucureşti, secţia sculptură, clasa profesorului Corneliu Medrea (1959). A fost membru al U. A. P. R. din 1961. A funcţionat ca profesor de desen în învăţământul liceal din municipiul Galaţi. Din 1959 a participat la expoziţiile colective ale Cenaclului Artiştilor Plastici Galaţi-Brăila şi apoi ale Filialei Galaţi a U. A. P. R. organizate în localitate, ca şi la Focşani, Tecuci, Brăila, Bacău, Iaşi, Bucureşti, Constanţa, Ploieşti, Buzău, Suceava, Timişoara etc. A expus la Bienalele de pictură şi sculptură din Bucureşti (1966, 1968, 1970, 1972, 1974), la Expoziţia naţională a

tineretului (1957), precum şi la alte manifestări cu caracter interregional, interjudeţean sau republican. A fost prezent în expoziţia de la Moscova a ţărilor socialiste (1959). În 1975 a participat la Tabăra de sculptură de la Măgura Buzăului, unde a realizat lucrarea „Odihnă”. După 1990 a fost pentru o perioadă preşedinte al Filialei Galaţi a U.A.P. R. A încetat din viaţă la 1 mai 1996.

Marcel Grosu s-a afirmat şi a evoluat în spiritul sculpturii realiste. A cultivat îndeosebi portretul, dovedindu-se a fi un bun observator şi fin pătrunzător al psihologiei umane. Galeria sa de portrete cuprinde chipuri de muncitori şi ţărani, de constructori navali, de tineri şi copii. Unele trimit direct la modele existente în viaţă, altele sunt metafore plastice, care exprimă anumite idei şi sentimente sau anumite însuşiri ale fiinţei umane („Tinereţe”, „Adolescenţă”, „Portret de fată”, „Studentă”). A abordat şi tema istorică („Mihai Viteazul”, „Eroul”, „Doftana”, „Ana Ipătescu”), ca şi pe cea a maternităţii („Maternitate”, „Mamă și copil”). Lucrările sale se caracterizează printr-o armonioasă ordonare a volumelor şi suprafeţelor, printr-un modelaj clar şi sensibil, prin reliefarea unor trăsături şi atitudini importante ale chipurilor celor evocaţi. Cioplite în marmură, în piatră, în lemn sau lăsate la stadiul de ghips (uneori patinat), sculpturile sale exprimă mult calm, linişte, emană căldură şi seninătate, un lirism de foarte bună calitate. Tendinţa spre simplificare a volumelor şi renunţarea la unele detalii le conferă un aer de modernitate. Referindu-se la lucrările „Adolescenţă”, „Maternitate” şi „Portret” prezentate în expoziţia interjudeţeană de la Bucureşti, cu participarea artiştilor plastici din Galaţi, Brăila şi Bacău (Ateneul Român, 1973), Cristina Angelescu remarca în cronica sa din revista „Săptămâna” (10 august 1973): „Sculptorul Marcel Grosu este un meşteşugar liric şi visător. Prin precizia execuţiei mimează starea unui calculat constructor, dar tandreţea cu care ciopleşte materia grea aminteşte gesturile unui plămăditor în lut. Lucrări frumoase şi tensionate, însumând în ele şi spasmul şi liniştea”. La rândul său, criticul ieşean Valentin Ciucă notează: „Tratarea directă a materialului dur, piatră sau marmură, îi permite întotdeauna artistului un dialog cu el însuşi şi cu ceilalţi. Are acces la empatie şi parcă lasă impresia că se substituie portretului şi parcă îi şi împrumută unele trăsături de caracter. Modelator subtil şi aplicat, cioplitor în marmură, piatră sau lemn a văzut cu claritate în materia inertă pulsiunile vitale ale spiritului. Deschis şi inspirat, ne-a dăruit ceea ce avea mai bun, imaginaţia şi generozitatea lui” („Un secol de arte frumoase la Iaşi”, vol. 2, Editura Art XXI, Iaşi, 2009, pag. 122).

La 25 de ani de la trecerea în eternitate a sculptorului și profesorului Marcel Grosu, memoria acestuia este vie în conștiința comunității artiștilor plastici, a foștilor săi elevi și a tuturor celor care l-au cunoscut, iar cu opera sa iubitorii de frumos au avut prilejul să se întâlnească în unele expoziții organizate de Muzeul de Artă Vizuală sau răsfoind albume de artă în care artistul a fost inclus. O lucrare a sa din piatră, „Maternitate”, poate fi admirată și în grupul de sculpturi expuse permanent de Muzeul de Artă Vizuală în centrul istoric și administrativ al orașului în fața Hotelului „Dunărea”.

Corneliu STOICA

0 (1). Marcel Grosu, Fotografia artistului.jpg

2. Marcel Grosu, Maternitate, piatra, 120 x 64 cm.jpg

3. Marcel Grosu, Vis, 1974, Magura.jpg

1. Marcel Grosu, Autoportret, 1957.jpg

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 4 Mai 2021
A încetat din viață pictorul Marcel Bejan

În ziua de 3 mai a încetat din viață pictorul Marcel Bejan, președinte de onoare al Filialei Galați a UAPR, unul dintre artiștii de notorietate ai mișcării plastice gălățene, dascăl și pedagog ilustru, care timp de peste 40 de ani a slujit cu pasiune și dăruire învățământul preuniversitar din urbea dunăreană.

S-a născut la12 februarie 1937 în comuna Stănileşti din judeţul Vaslui. A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu", Bucureşti, secţia pictură, clasa profesorului Octavian Angheluţă (1965). A venit la Galați cu repartiție guvernamentalăi, funcţionând ca profesor de Educație Plastică la mai multe şcoli. A fost membru al U.A.P. R. din 1968. Și-a organizat expoziţii personale la Galaţi (1976, 1985, 1994) și la San Giovanni Valdarno, Provincia Arezzo, Toscana, Italia (1996). Din1965 a participat la expoziţiile cu caracter local, judeţean, interjudeţean şi naţional ale Filialei Galați a U. A. P. R., precum și la numeroase manifestări de profil cu caracter național și internațional: Bienala tineretului, Bucureşti (1969); Anuale şi Bienale de pictură şi sculptură (1971, 1975, 1978, 1980, 1985, 1988); „Voroneţiana", Suceava (1979); „Fii ai meleagurilor vasluiene", Vaslui (1981); Salonul Moldovenilor, Muzeul de Artă Vizuală Galaţi (1992); „Trei filiale dunărene – Galați, Brăila, Tulcea", Galeria de Artă „Apollo", București" (1992); România –Arte - Italia (Museo dell'Automobile, Italia) şi Muzeul de Artă Vizuală Galaţi (1992); „Natura moartă în plastica românească", Muzeul de Artă Vizuală, Galaţi (1994); Bienala Internațională de Artă „Ion Andreescu", Buzău (1998) etc. A participat la Taberele de creație de la Galaţi (1973,1975); Brăila (1976); Deva (1978); Valea Doftanei (1983)și Seini - Baia Mare (1985). A fost distins cu Premiul Filialei Galaţi a U. A. P. R. pentru întreaga activitate (2016). Lucrări ale sale se găsesc în patrimoniul muzeelor de artă din Galaţi, Focşani, Brăila, Iaşi şi în colecţii private din România, Israel, S.U.A., Grecia, Italia, Canada.

Pictura lui Marcel Bejan se revendică în ceea ce are ea esenţial de la lumea reală, pe care o transfigurează, o ridică la rangul de metaforă sau de simbol, îi imprimă peceţile propriei fantezii. A cultivat cu precădere peisajul, compoziţia cu mai multe personaje, natura moartă, florile şi portretul. În pictura de şevalet a realizat şi o combinare a genurilor: natură statică-peisaj, portret – peisaj - natură statică. În

arta peisajului a abordat îndeosebi tematica citadină. Trăind într-un oraş precum Galaţiul, pictorul a surprins în pânzele sale şi unele aspecte ale peisajului industrial, dar cel mai mult l-au atras străzile şi casele vechi, unele de-a dreptul umile, cărora le-a restituit acel parfum şi acea poezie de odinioară. L-au atras de asemenea arhitectura lăcaşurilor de cult ortodox, atmosfera încărcată de mister divin din preajma lor, albul zăpezilor căzute pe malul înalt din stânga Dunării. Anotimpul hibernal i-a prilejuit chiar crearea unui ciclu intitulat „Case din deal”, de un lirism şi o frumuseţe cu totul deosebite. Atmosfera este când bacoviană, aşa cum se întâmplă în „Iarnă I”, unde griurile, albastrul-violet şi roşul-cărămiziu predomină, când luminoasă, strălucitoare, graţie albului zăpezii care inundă suprafaţa spaţiului plastic („Noian de alb”, „Iarnă II”). În alte lucrări ca „Ger”, „Farmecul nopţii de iarnă”, Marcel Bejan surprinde prin ingeniozitatea cu care reuşeşte să redea senzaţia de frig, pustietatea străzilor, cufundarea în somn a caselor şi arborilor, dar şi farmecul astrului nopţii care face ca zăpada de pe străzi şi de pe acoperişuri să capete sonorităţi muzicale.

Florile lui Marcel Bejan sunt adevărate poeme cromatice. Le-a imortalizat în multe naturi statice, grupate în buchete, crescând în ghivece, vecine cu fel de fel de fructe, cu albume de artă şi cu alte elemente de recuzită, emanând lumină şi prospeţime, candoare şi graţie, totul exprimat cu un penel sigur, în forme clare, într-o cromatică sensibilă, cu grafisme de mare fineţe şi modulaţii tonale ce ating rafinamentul.

Cu pasiune s-a apropiat şi de figura umană. Şi-a pictat mama, fiicele (Simona şi Diana), soţia (conf. univ. dr. Doina Bejan), surorile, vecinii de atelier (pictorul Gheorghe Mihai-Coron şi sculptorul Silviu Catargiu), prietenii sau unele personalităţi ale istoriei şi culturii româneşti. A surprins omul în ipostaze ale muncii, în procesul creaţiei sau în momente de relaxare. A adus, de asemenea, în prim-plan chipuri de rapsozi populari, de instrumentişti, de oameni simpli sau pur şi simplu a configurat personaje alegorice.

Tablourile lui Marcel Bejan, indiferent de motivele pe care le conţin, farmecă ochiul, sunt rezultatul unei stăpâniri depline a meşteşugului, a orchestrării culorilor în armonioase acorduri tonale, a unor clarobscururi subtil realizate, a respectului pe care artistul îl manifestă pentru ştiinţa compoziţiei, pentru echilibrul ansamblului, dar şi pentru figurarea elementelor de detaliu atunci când acestea sunt necesare.

Prin încetarea din viață a lui Marcel Bejan, plastica gălățeană suferă o grea pierdere. Ne mângâiem cu gândul că tablourile lui își vor revărsa în continuare lumina de pe simezele muzeelor, din galeriile de artă, din colecțiile private sau din paginile albumelor de artă în care pictorul a fost inclus.

Dumnezeu să-l ierte și să-i odihnească sufletul în Împărăția Sa!

Corneliu STOICA

1 a. Marcel Bejan (foto din exp.).jpg

4. Marcel Bejan, Iarna II.jpg

2. Marcel Bejan, Biserica Sf. Nicolae Galati.jpg

32. Marcel Bejan - Vorbeste tacerea.jpg

2 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 18 Mai 2021
Filiala Galați a U. A. P. R.

70 de ani de existență – 70 de trepte urcate pe scara timpului

Filiala Galați a Uniunii Artiștilor Plastici din România a împlinit 70 de ani de existență, 70 de ani de când membrii și colaboratorii ei se află în nobila misiune de slujire a frumosului artistic. O existență pe al cărei parcurs mișcarea plastică de pe meleagurile din sudul Moldovei, timidă la început, s-a amplificat prin cooptarea an de an a noi membri, s-a dezvoltat, s-a afirmat și s-a impus pe plan național ca una dintre cele mai dinamice și valoroase, iar prin unii din reprezentanții săi, fiind cunoscută și în context internațional.

Făcând o incursiune în Istoria Artei Plastice din România, vom observa că orașul Galați și localitățile județului nostru au dat plasticii românești artiști a căror notorietate este incontestabilă: Gheorghe Petraşcu, Nicolae Mantu, Camil Ressu, Ludovic Bassarab, Dorothea (Lola) Schmierer-Roth, Ghelman Lazăr, Mircea Olarian, Jeanne Coppel, Lucia Vasiliu-Cosmescu, fraţii Georgeta Arămescu-Anderson și Constantin Emil (Ticu) Arămescu etc. Cu toate acestea, plastica de pe aceste meleaguri dunărene a început să ia formele unei mişcări organizate abia din 1948, an când şi la Bucureşti a fost organizată expoziţia „Flacăra”, prima manifestare deschisă sub egida Uniunii Sindicatelor de Artişti, Scriitori şi Ziarişti (U. S. A. S. Z.), prin care se voia să se dea direcția „noii orientări în artă” de către puterea comunistă instalată la conducerea ţării.

Manifestările organizate cu o succesiune anuală, ca şi înfiinţarea prin Decretul - Lege nr. 266 din 25 decembrie 1950 a Uniunii Artiştilor Plastici din România, ca o continuatoare juridică a Sindicatului Artelor Frumoase din București (înființat la 12 martie 1921 din inițiativa unor artiști având în fruntea lor pe Artur Verona, Camil Ressu și Ion Theodorescu-Sion) și a Sindicatelor Mixte de Artiști Plastici din Provincie au condus la crearea în oraşul nostru, în 1951, a Cenaclului Artiştilor Plastici, nucleu din care s-a dezvoltat Filiala Galaţi a U.A.P.R. (nume luat în 1968), în care activează în prezent 62 de membri definitivi (pictori, sculptori, graficieni, artişti decoratori, critici de artă), precum şi alţi vreo 30 de colaboratori proveniţi din rândul absolvenţilor unităţilor de învăţământ artistic superior, câțiva dintre acești fiind membri ai altor filiale.

Cei care au pus bazele acestui cenaclu au fost maestrul Nicolae Mantu, octogenar la acea dată, Gheorghe Levcovici, Dorothea (Lola) Schmierer-Roth, cunoscuți mai ales ca profesori de desen, Nicolae Spirescu, venit în 1946 de la București, după absolvirea Academiei de Arte Frumoase, la recomandarea lui Camil Ressu, Nicolae Stănescu, Lelia Oprişan, Ion Bârjoveanu, Elena Hanagic şi Constanţa Grigoriu. Dintre aceștia, conform adresei U. A. P. R. nr. 1210 din 28 iunie 1951, Nicolae Mantu și Gheorghe Levcovici aveau calitatea de membri definitivi, iar ceilalți de membri stagiari. Gheorghe Levcovici îndeplinea și funcția de președinte (adresa cu componența cenaclului mi-a fost pusă la dispoziție în 1998 de pictorul Nicolae Spirescu, care o păstra în arhiva sa (A se vedea şi Corneliu Stoica, „Artişti plastici de la Dunărea de Jos”, Editura Alma, Galaţi, 1999, pag. 6).

Profesorul Gheorghe Levcovici, cu trei ani în urmă, într-un articol intitulat „În așteptarea expoziției de pictură din orașul nostru”, apărut în nr. 1227 din 3 octombrie 1948 a ziarului „Dezrobirea”, solicita autorităților locale sprijinul pentru „fondarea unui Salon de artă plastică și a Pinacotecii orașului”. Tot el informa cititorii în articolul respectiv despre felul cum s-au documentat artiștii plastici pe șantierul de reconstrucție a centrului orașului distrus în timpul războiului și despre felul cum aceștia se pregătesc pentru expoziția care avea să se deschidă spre sfârșitul lunii noiembrie.

Expozițiile membrilor cenaclului sunt organizate cu o frecvență anuală. În același timp, din 1953 este semnalată prezența pictorilor Nicolae Mantu, Elena Hanagic și Nicolae Spirescu la manifestările cu caracter național, prin participarea acestora la Expozițiile anuale de stat de la București.

Un important eveniment care a fost favorabil mișcării plastice gălățene l-a constituit înființarea în 1956 a Muzeului de Artă, întemeiat pe baza colecției din Secția de Artă a Muzeului de Istorie, instituție inaugurată la 24 ianuarie 1939, având un profil mixt (istorie, artă, științele naturii). Muzeul avea ca sediu o parte din clădirea fostului Palat de Justiție din strada Domnească nr. 47 (azi, Universitatea „Dunărea de Jos”). Nicolae Mantu este sărbătorit la împlinirea vârstei de 85 de ani. Profesoara Mariana Gheorghiu, primul director al Muzeului de Artă îi organizează o expoziție retrospectivă cu un număr restrâns de lucrări. Tot ea semnează în ziarul local „Viața nouă” (Anul XII, Seria II, nr. 3540, sâmbătă, 21 aprilie 1956) un amplu articol intitulat „Un înaintaș al plasticii noastre realiste – Nicolae Mantu”. Prezidiul Marii Adunări Naționale, prin Decretul nr. 368/1956, îi conferă pictorului Ordinul Muncii, clasa a III – a, iar în 1957, cu câteva luni înainte de a părăsi această lume, prin Decretul nr. 205 al Prezidiului Marii Adunări Naționale, semnat de dr. Petru Groza în calitate de președinte, Titlul de Maestru Emerit al Artei.

Anul 1958 marchează începutul unei activități efervescente în domeniul artelor plastice. Acum, cenaclul plastic se reorganizează, incluzând în componența sa şi pe artiştii brăileni Gheorghe Naum, Mihail Gavrilov, Emilia Dumitrescu, Pavel Roşca şi Sorin Manolescu. Președinte este ales Gheorghe Naum. Ca urmare a unei revizuiri făcută la nivelul U. A. P. R., făcută credem mai mult pe criterii politice, sunt considerați membri definitivi doar Gheorghe Naum, Mihai Dăscălescu (venit de la Iași) și Emilia Dumitrescu, iar ca stagiari – Mihail Gavrilov. Ceilalți

artiști menționați activau în cadrul cenaclului ca membri ai Fondului Plastic. Prima expoziție colectivă a cenaclului reorganizat s-a deschis în decembrie 1958.

Încă de la începuturile sale, mișcarea plastică gălățeană s-a bucurat de atenția unor critici de artă remarcabili, fapt care a făcut ca în expoziții să figureze lucrări de calitate, cu un conținut bogat, strâns legat de realitățile din acest colț de țară. „O caracteristică a expoziției, scrie Petru Comarnescu în cronica sa din revista „Contemporanul” din 26 decembrie 1958, este tocmai prezența în realitatea socială a artiștilor, concentrarea lor asupra unora dintre cele mai semnificative aspecte”. Activitatea artiștilor de aici este apreciată și asistăm nu numai la participarea acestora la expozițiile locale, interregionale, republicane, dar și la unele manifestări organizate peste hotare. Lucrările lui Gheorghe Naum sunt prezentate în expozițiile de la Ljubljana, Lugano, Riga, Moscova, Leningrad, Helsinki, Praga, Berlin, Bratislava, Alexandria, Veneția; Mihai Dăscălescu expune la Leipzig, Sofia, Varșovia, Copenhaga, Budapesta, Moscova; grafica Emiliei Dumitrescu este prezentată la Varșovia, Belgrad, Budapesta, Riga, Bratislava, Berlin, Praga, Veneția, Torino, Cairo, Sofia, Havana, Tel Aviv etc.

Pe lângă expozițiile regionale, organizate de două – trei ori pe an, pentru familiarizarea publicului cu arta plastică se organizează expoziții în întreprinderile din orașele Galați, Brăila, Tecuci și Focșani, ca și în satele din apropierea Galațiului. Pictorilor, sculptorilor și graficienilor li se asigură condiții optime de lucru, le sunt puse la dispoziție ateliere de creație în Țiglina I, Blocul I-6, Strada Saturn Nr. 32 și în alte spații din oraș.

În anii care au urmat, artiștilor amintiți li s-au alăturat Vasile Vedeș, Marcel Grosu, Emilia Iacob, Constantin Dimofte, Vasile Onuţ, Dumitru Cionca, Ana-Maria Andronescu, Napoleon Costescu, Pia Simona Costescu, Marcel Bejan, Silviu Catargiu etc. Ei veniseră în Galați, cu repartiție guvernamentală, ca profesori, fie la Școala Gimnazială de Muzică, înființată în 1956 și devenită din 1966 Liceul de Muzică și Artă Plastică, fie la alte unități de învățământ preuniversitar.

La 5 iunie 1967, Muzeul de Artă se mută din clădirea din Strada Domnească nr. 60 în Palatul Episcopal din strada Domnească nr. 141 și odată cu aceasta, își schimbă și profilul, devenind Muzeul de Artă Românească Modernă și Contemporană, primul de acest fel din țară. Funcționarea lui va avea drept urmare venirea unui alt grup proaspăt de absolvenți școliți în Institutele de Artă Plastică din București și Cluj-Napoca: soții Eugen Holban și Angela Tomaselli, Ingo Glass, Simion Mărculescu, Ionel Muntean, Crișan Bella, Laurențiu Marinescu, Iuliana Turcu, Gheorghe Turcu, care vor aduce un suflu proaspăt în mișcarea plastică gălățeană. Lor li se vor adăuga alții, întărind astfel potențialul artistic al Galațiului: Gheorghe Mihai-Coron, Nicolae Cărbunaru, Nicolae Einhorn, Maria Dunavățu, Gheorghe și Jana Andreescu, Liliana Jorică-Negoescu, Ioan Murariu-Neamț, Paraschiva (Pașa) Smirnov, Gabriela Georgescu, Gheorghe Terescenco, Alexandru Pamfil, Gheorghe Miron, Anca Tofan, Sava David, Tudor Ioan, Teodor Vișan, Mugurel Vrânceanu, Valentin Popa, Sorina Fădor-Vădeanu, Adrian Vădeanu etc. Unii dintre ei sunt chiar născuți în Galați, așa că revenirea în orașul

natal după studii, nu a putut să fie decât benefică din toate punctele de vedere.

Dacă din 1956 expoziţiile colective s-au organizat în sălile Muzeul de Artă, înfiinţat chiar în acel an, pe urmă artiştii plastici gălăţeni au beneficiat de o sală proprie, situată mai întâi în Ţiglina I (la parterul unuia din blocurile de tip A, strada Brăilei), apoi în strada Avântului, la parterul redacţiei ziarului „Viaţa nouă" (azi, strada Maior Iancu Fotea nr. 2, Muzeul Judeţean de Istorie „Paul Păltănea"), iar în cele din urmă în strada Domnească nr. 22, unde există şi în prezent. Din 8 aprilie 1993, graţie preşedintelui din acea vreme al Filialei, pictorul şi graficianul Mihai Dăscălescu, galeriile au primit numele lui Nicolae Mantu, ctitorul cu adevărat al mişcării plastice de la Dunărea de Jos.

Cu fiecare an care a trecut, mişcarea plastică din Galaţi a crescut, s-a dezvoltat, s-a consolidat, s-a impus prin manifestările de profil, individuale şi colective, organizate pe plan local, în ţară şi în străinătate. Dumitru Cionca, președinte al Filialei între 1964 – 1973, unul dintre cei mai talentați gravori care au activat în orașul nostru, participă la expoziții de grafică românească organizate la Montevideo, New Delhi, Praga, Verona, New York, Dusseldorf, Macerata, Roma, Cesena, Portland, Teheran, Beirut, dar și la expozițiile internaționale de la Brno, Linz, Ljubljana, Varșovia, Bienala de la Veneția. La Internațională „Alb-Negru" de la Lugano (1972), artistul primește Marele Premiu pentru lucrarea „Neliniște", într-o competiție la care participau personalități notorii ale graficii contemporane: Renato Guttuso, Giuseppe Capogrossi, Raoul Ubac sau englezul Graham Sutherland. Marele Premiu va primi Dumitru Cionca și din partea U. A. P. R. în 1972. De asemenea, grafica Anei-Maria Andronescu este întâlnită peste hotare în expoziții organizate în Cracovia, Praga, Portland, Bruxelles, Budapesta, Tokio, Veneția. Nicolae Spirescu își organizează expoziții personale în Italia, la Cuneo, Biello, Torino, Bergamo, Brescia. Nicolae Cărbunaru expune la Dresda, Gheorghe Mihai-Coron la Muzeul de Artă din Bad Neustadt (Germania), în Franța, la Bordeux, Pessac și Aytre-Charente.

În 1992, un grup de șase membri ai Filialei, reprezentând trei generații de artiști (Mihai Dăscălescu, Nicolae Spirescu, Marcel Bejan, Ioan Simion Mărculescu, Ioan Murariu- Neamț și Sergiu Dumitrescu) realizează primul schimb cultural România – Italia, constând dintr-o expoziție care reunea pentru întâia oară opere ale artiștilor contemporani piemontezi și români, manifestare deschisă mai întâi la Museo dell'Automobile Carlo Biscaretti di Ruffia – Torino (6 – 24 mai) și apoi la Muzeul de Artă Vizuală din Galați (20 iunie – 5 iulie). Din partea italienilor expuneau: Cezare Botto, Vincenzo D'Azzo, Claudia Ferraresi, Gio Ferri, Livio Politano și Basso Sciarretta, plasticieni care în 1988 au format Grupul „Firul roșu". Cu acel prilej, inginerul Amedeo Peyron, președintele muzeului, scria în prefața catalogului expoziției: „Muzeul Automobilului de la Torino are plăcerea de a prezenta o expoziție de artă modernă interesantă nu numai prin valoarea operelor în sine, dar și pentru că reunește arta contemporană a unei țări din Estul Europei cu cea a unor autori de avangardă italieni într-un moment istoric semnificativ, plin de evenimente care au dat naștere unor scenarii noi, nebănuite până acum. O expoziție inspirată de noua Europă în faza de renaștere: popoare, culturi și societăți deosebite

care se descoperă și se integrează fără ziduri, bariere sau ideologii care să le mai despartă. Ca instituție culturală activă într-un oraș care constituie un impuls pentru progresul politic și social, acest Muzeu dă curs promovării unei arte europene fără frontiere” („Arta România - Italia, 6 Artisti Romeni – 6 Artisti Italiani”, catalog editat la Myself Print – Lesa, pag. 6).

În iunie 1995, un număr de opt plasticieni gălățeni fondează Grupul „Axa”. Ei se numesc: Ioan Simion Mărculescu, Gheorghe Andreescu, Jana Andreescu, Gheorghe Miron, Sergiu Dumitrescu, Sava David, Tudor Ioan și Anca Tofan. Toți artiști afirmați, cu o activitate expozițională bogată, recunoscuți pe plan județean și național ca valori artistice incontestabile. „Axa” nu venea cu un program anume, așa cum istoria artelor plastice de la noi sau de aiurea a consemnat în cazul unor mișcări. Membrii grupului erau animați de dorința de a trata o anumită temă, fixată de comun acord dinainte, prin viziunea și mijloacele plastice proprii fiecăruia. Scopul era ca, utilizând o exprimare liberă, componenții grupului să creeze lucrări care să depășească spiritul oarecum cuminte existent atunci la nivelul Filialei Galați a U. A. P. R., promovând o artă deschisă la nivelul limbajului, care să șocheze, să demonstreze existența unei stări de emulație, cu răsfrângeri directe asupra creației personale, și de ce nu?, care să stimuleze chiar efortul celorlalți confrați de breaslă. Expozițiile organizate („Corpul uman”, „Natura moartă, altfel”, „Gest, idee, sacrificiu”, „Oglinda”, „Eu”, „Fără titlu”, „Agora act”, „Imposibila întoarcere”, „246”, „Echilibru”) au fost convingătoare și s-au bucurat de succes din partea publicului și a criticii de specialitate. Unele dintre ele au fost deschise și la București (Galeria Apollo), Iași (Galeria Cupola”), Constanța (Muzeul de Artă), Timișoara (Galeria Helios) și Paris, Franța (Centrul Cultural Român). Experimentul nu a lipsit din cadrul acestor manifestări, dar el nu s-a consumat în dimensiunile unui spirit de frondă, negator al unor valori, ci în limitele respectului pentru ceea ce s-a creat mai prețios în arta românească și universală. Prin unii dintre membrii acestui grup au fost promovate și unele mijloace de expresie neconvenționale: instalații, happening, obiect, mail-art etc.

În anul 2000, sub președinția pictorului Ioan Murariu-Neamț, prin Hotărârea Judecătoriei Galați pronunțată în ședința din Camera de Consiliu din 23.11.2000, Filiala, în baza disp. art. 8 – 10 din Ordonanța Guvernului Nr. 26/30.01.2000, dobândește personalitate juridică sub denumirea de Asociația „Uniunea Artiștilor Plastici din Galați”, având caracter de utilitate publică.

După moartea tragică a lui Ioan Simion Mărculescu, inițiatorul fondării grupului „Axa”, survenită la 9 aprilie 2001, unii membri (Gheorghe Miron, Anca Tofan și Sergiu Dumitrescu) s-au retras. Celor rămași, li s-au alăturat Gabriela Georgescu, Liliana Jorică-Negoescu, Mugurel Aurelian Vrînceanu și Liviu-Adrian Sandu. Expozițiile acestora, „Poarta” (2001), „Edificiu” (2002), „Remember” (2003) și „Portret - Autoportret” (2004), au lăsat să se vadă că spiritul novator manifestat încă de la începutul existenței grupului s-a menținut în continuare, fiecare membru găsind mijloace proprii de investigație plastică, modalități care să atragă și care să confirme căutările de care erau animați.

Unii artiști din cadrul Filialei (Eduard Costandache, Daniela Cristofor, Laura Dumitrescu, Mihaela Lefterache, Gabriela Moisi Alexandrescu, Tudor Șerban, Adrian Vădeanu, Sorina Fădor-Vădeanu) inițiază mai târziu Gruparea „Ața” (2006), devenită ulterior, în aprilie 2009, „Athanor”, alții expun în cadrul „Atelierului 35” (Ioan Murariu-Neamț, Paraschiva Smirnov, Bogdan Murariu, Valentin Huiban, Ana Tomescu, Ciprian Bădălan, Valentin Popa).

Dintre acțiunile Grupării „Athanor” (căreia ulterior i s-au mai adăugat plasticienii Mihaela Brumar, Gina Ciobotaru-Popa, Cristiana Ștefania Culiță, Rodica Gherghinoiu, Monica Turcu, Crenguța Corina Macarie, Cosmin Saulea, Valentin Mihai și artiștii fotografi Simona Andrei, Cornel Gingărașu, Marcel Marcu) sunt notabile organizarea Taberei de creație ecologică „Alandala”, în cadrul căreia au fost realizate exponate din materiale reciclabile, amplasate în parcul din fața Muzeului „Casa Cuza Vodă” (2010), expozițiile experiment „Cușca” (2011) și „Orașe în așteptare” (2013), organizarea ediției a VI-a a Taberei de sculptură în metal (2012), participarea membrilor acesteia la Proiectul „cArtEsențe” a Centrului Cultural „Dunărea de Jos” Galați, realizând instalații, obiecte și asamblaje la volumele liliput apărute în editura instituției respective, precum și organizarea, în parteneriat cu Asociation Parisienne Artistes Roumanis (președinte, pictorița născută în Galați, Rodica Costianu), a schimbului cultural cu Grupul „Terre d’artistes” din Dreux – Franța (2014).

În 2016, la 21 octombrie, din inițiativa sculptorului Liviu Adrian-Sandu, doctor în Arte Plastice, membru din 2013 al Societății Sculptorilor Portretiști Figurativi din Americi, secțiunea Internațional, se constituie Societatea Artiștilor Figurativi din România (SAFR), care își propune ca prin manifestările organizate să promoveze excelența artistică și să restabilească standardele ridicate, avute cândva, ale performanțelor artistice în desen, pictură și sculptură. „Dorim ca prin lucrările membrilor noștri, se spune în actul de constituire, să aducem în atenția lumii adevărul, veridicitatea naturilor statice, a peisajelor și frumusețea corpului uman scutit de transfigurările ori mutilările specifice curentelor secolului al XX-lea. În atenția noastră este atingerea măiestriei artistice”. Membri fondatori sunt: Liviu-Adrian Sandu, Raul Popa, Cornel Corcăcel, Gheorghe Miron și Irina Panțiru, cărora li se alătură bucureșteanul Lucian Prună, Corneliu Drăgan-Tărgoviște, iar mai apoi și basarabeanul Victor Ceban,Theodora Daniela Capăt, artistă de origine română, născută la București, dar stabilită în Suedia, absolventă a Academiei de Artă Realistă din Stokholm, sculptorii ieșeni Constantin Crenganiș și Lucian Constantin Smău sau clujeanul Călin Raul Anton.

Pentru înfăptuirea dezideratelor urmărite, Societatea a organizat în perioada care a trecut de la înființare expoziții de grup la Muzeul de Artă Vizuală din Galați, la Galeria EriCris Art din București, la Galeria Regală „Casino” Sinaia, la Galeria Castelului Cantacuzino din Bușteni, mai multe ediții ale „Atelierului de artă figurativă”, în parteneriat cu Universitatea „Danubius” și Danubius International Business Schol, precum și Concursul Național „Artistul adolescent”, cu tema „Portretul”, destinat elevilor proveniți din liceele de artă, ca și elevilor din alte licee a căror pasiune este desenul.

Este evident că în mișcarea plastică gălățeană s-a creat o emulație care propulsează creația artiștilor de aici la cote superioare de calitate, emulație amplificată și de înființarea în 2008, în cadrul Universității „Dunărea de Jos”, a Facultății de Arte. Nu se mai poate vorbi sub nicio formă de o artă de provincie, ci de una care este în consonanță cu plastica contemporană românească și cu tendințele manifestate pe plan internațional.

Arta gălățeană a fost prezentată în mod excelent în expoziții colective deschise la București la Galeria Căminul Artei și Palatul Parlamentului, la Muzeul de Artă din Constanța, la Galeria de Artă „Ion Andreescu” din Buzău, la Galeria „Cupola” din Iași, la Galeria de Artă din Brăila, la Muzeul de Artă din Tulcea, la Brașov, Bacău, Bârlad Focșani sau Timișoara. Cel puțin pentru Filialele din Brăila, Buzău și Tulcea, a devenit o obișnuință ca aproape în fiecare an să facă schimburi reciproce de expoziții cu Galațiul, dând astfel posibilitatea iubitorilor de frumos să cunoască creația artiștilor care trăiesc și activează în aceste localități.

Tot mai mulți plasticieni, pe lângă expozițiile din Galați și din alte centre culturale din țară, își organizează expoziții personale în afara granițelor: Gheorghe Miron, la Katowice (Polonia); Gheorghe Andreescu, la Ulm, Germania (1998), Veneția, Italia (2002), Viena, Austria (2005), Lyon, Franța (2006); Liliana Jorică-Negoescu, la Steenwijk, Olanda (1992), Viena, Austria (1995, 2001, 2002), St. Gaudens, Franța, (2007); Cornel Corcăcel, la Viena, Austria (2006); Tudor Ioan, la Torino, Italia (2012, 2013); Aurel Manole, la Dortmund, Germania (1999), Fayance, Franța (1990), Freudenstadt, Germania (1992), New York, S. U. A. (1992), Toronto, Canada (1988, 1989, 1990), Jerssy, Anglia (1993); Florian Doru Crihană, la Anvers (1997), Legnica, Polonia (1999), Burgdorf – Celle, Germania (1999), Lint, Belgia (2000), Oerlinghausen, Germania (2003), Varșovia, Polonia (2004), Gabrovo, Bulgaria (2004), Veneția , Italia (2010) etc. Exemplele ar putea continua.

Acțiunea Tabere de creație ia amploare mai ales după 1990, iar artiștii gălățeni sunt solicitați să participe în număr mare. Din articolele cuprinse în carte pentru fiecare artist se poate constata cele afirmate aici. În același timp Tabăra de sculptură în metal, care după edițiile din 1976 și 1977, a fost întreruptă, a fost reluată, desfășurându-se alte cinci ediții (1991, 1995, 1997, 2012, 2016), îmbogățind patrimoniul artistic cu noi lucrări de artă monumentală amplasate în Parcul „Cloșca”, Parcul „Viva”, spațiile verzi de pe strada Brăilei, Grădina Publică, Campusul Științei din cadrul Facultății de Inginerie a Universității „Dunărea de Jos” sau în alte spații verzi din municipiu.

Secția critică de artă din cadrul Filialei, reprezentată, în timp, de Maria-Magdalena Crișan, Mariana Tomozei-Cocoș și Corneliu Stoica, i-a promovat pe artiștii plastici gălățeni și creația acestora prin publicarea de articole, cronici plastice și studii în presa cotidiană locală, în revistele „Pagini dunărene”, „Porto-Franco”, „Dunărea de Jos”, „Antares”, „Dominus”, „Axis Libri”, „Tomis”, „Cronica”, „Ateneu”, „Contemporanul”, „Arta”, „Agero” (Stuttgart, Germania) ș.a., în publicațiile on-line „Forumul gălățenilor de pretutindeni”, „Artindex” sau prin cărțile editate de fiecare dintre acești reprezentanți. Așa se face că artiștii gălățeni sunt prezenți în număr mare și în importante lucrări de specialitate apărute pe plan național, precum: „Un secol de

arte frumoase în Moldova” (vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009) și „Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova, 1800 – 2010” (Editura Art XXI, Iași, 2011), ambele datorate istoricului și criticului de artă Valentin Ciucă; „Dicționarul sculptorilor din România, secolele XIX – XX”, coordonator Ioana Vlasiu, Editura Academiei Române, București (vol. I, lit. A – G, 2011; vol. II, lit. H – Z, 2012); „Un secol de sculptură românească”, enciclopedie on-line, coordonator de proiect Radu Pervolovici, Centrul Cultural Meta, București, 2011).

Mulţi dintre artiştii membri ai Filialei gălățene, care, într-un fel sau altul, au contribuit la conturarea unei personalităţi a acestei organizații profesionale şi la creşterea prestigiului ei, astăzi nu mai sunt, au trecut în lumea umbrelor veşnice: Nicolae Mantu, Dorothea (Lola) Schmierer-Roth, Mihail Gavrilov, Dumitru Popa, Elena Hanagic, Gheorghe Naum, Gheorghe Levcovici, Vasile Vedeş, Mihai Dăscălescu, Nicolae Spirescu, Emilia Dumitrescu, Sorin Manolescu, Marcel Grosu, Emilia Iacob, Vasile Onuţ, Doina Ştefănescu, Constantin Dimofte, Silviu Catargiu, Ioan Simion Mărculescu, Gheorghe Suciu, Paraschiva (Paşa) Smirnov, Aurel Manole, Sergiu Dumitrescu, Vasile Neagu, Gheorghe Mihai-Coron, Eugen Holban, Marcel Bejan, Relu Angheluță. Memoria lor este de-a pururi prezentă însă și constituie pentru toți artiștii în viață de pe aceste meleaguri un imbold pentru ca să-și racordeze creația la cele mai înalte idealuri ale poporului român și prin operele lor să slujească cu pasiune și responsabilitate frumosul și să aducă bucurii estetice comunităților în care trăiesc și tuturor celor care vor veni în contact cu rodul muncii lor.

Din 2016, în perioada cât președinte a fost pictorul-profesor Sava David (24 august 2020), Filiala a organizat în fiecare anotimp al anului câte un Salon de artă, fapt care a avut urmări favorabile pentru mișcarea plastică de aici, în sensul că a devenit mai dinamică, dând posibilitatea artiștilor să fie mai activi, să se exprime public într-un ritm mult mai stimulativ pentru creație. Totodată, prin grija sculptorului și muzeografului Eduard Costandache, s-a organizat Salonul Anual al membrilor Filialei în cadrul Muzeului de Artă Vizuală, care a cuprins o selecție a celor mai valoroase lucrări din Saloanele de iarnă, primăvară, vară și toamnă. Cu acest prilej, la fiecare ediție, a fost omagiat un artist trecut la cele veșnice, prin expunerea pe simeze a unor lucrări ale acestuia.

Ca un corolar al activității desfășurate, tot din 2016 s-a instituit Gala Artelor, manifestare anuală complexă de artă, design, muzică, dans și poezie, cu care prilej se conferă premii artiștilor cu rezultate notorii în anul respectiv, dar și unor personalități care susțin mișcarea plastică și unor colaboratori apropiați din alte filiale din țară. De asemenea, din 2020, în parteneriat cu Consiliul Județean Galați și Muzeul de Artă Vizuală s-a organizat prima ediție a Bienalei Naționale „Camil Ressu” (vernisaj, 21 august), care va spori prestigiul Filialei și va deveni un important mijloc de promovare a celor mai valoroase lucrări de pictură, sculptură și grafică ale artiștilor din întreaga țară.

La împlinirea celor 70 de ani de existență a Filialei Galați a U. A. P. R., condusă din 24 august 2020 de pictorul și graficianul Gheorghe Andreescu, îndreptăm un gând pios către cei care au slujit cu

devotament arta gălățeană și astăzi odihnesc în Împărăția Tatălui Ceresc, iar artiștilor și colaboratorilor în viață le urăm multă sănătate, putere de muncă, inspirație și împliniri pe măsura eforturilor investite în creația lor.

Corneliu STOICA

14. Elena Hanagic, Pictorul Nicolae Mantu, acuarela.jpg

30. Nicolae Spirescu, Claviatura apelor. 1987.jpg

Carbunaru Nicolae, Orasul vechi.jpg

Andreescu Gheorghe, Port la Balcic.jpg

2 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 27 Mai 2021
La Galeriile de Artă „Nicolae Mantu"

Expoziția „In memoriam"

Filiala Galați a Uniunii Artiștilor Plastici din România a împlinit în acest an 70 de ani de existență, o vârstă frumoasă, la care mișcarea plastică de aici a atins cote valorice însemnate, ocupând un loc important în spațiul cultural de la Dunărea de Jos și fiind apreciată atât pe plan național cât și internațional.

Manifestările organizate pentru cinstirea acestui eveniment aniversar au debutat în ziua de 24 mai la Galeriile de Artă „Nicolae Mantu" cu o conferință de presă în cadrul căreia au fost evocate momente semnificative din viața și activitatea Filialei, urmată de vernisajul expoziției de pictură, sculptură și grafică dedicată artiștilor plastici care au activat în perioada 1951 – 2021, nu mai sunt astăzi în viață și au opere în patrimoniul Muzeului de Artă Vizuală, de unde au fost aduse și expuse lucrările. Așa se face că și în funcție de prezența lucrărilor acestora în colecțiile instituției respective, ca și de capacitatea spațiului expozițional, doar numai creațiile unui număr de 22 artiști plastici sunt expuse pe simeze. Aceștia sunt: Nicolae Mantu (1871 – 1957), Dorothea (Lola) Schmierer-Roth (1893 – 1981), Mihail Gavrilov (1899 – 1968), Elena Hanagic (1907 – 1970), Gheorghe Naum (1907 – 1968), Vasile Vedeș (1915 – 1998), Mihai Dăscălescu (1917 – 1999), Nicolae Spirescu (1921 – 2009), Emilia Dumitrescu (1921 – 2005),, Marcel Grosu (1929 – 1996), Emilia Iacob (1929 – 1996), Vasile Onuț (1932 – 1994), Constantin Dimofte (1934 – 1999), Eugen Holban (1935 – 2020), Marcel Bejan (1937 – 2021), Gheorghe Mihai-Coron (1938 – 2020), Silviu Catargiu (1939 – 2016), Ioan Simion Mărculescu (1943 – 2001), Paraschiva (Pașa) Smirnov (1946 – 2010), Vasile Neagu (1946 – 2018), Aurel Manole (1953 – 2015) și Sergiu Dumitrescu (1954 – 2016).   Dintre artiștii decedați lipsesc pictorii Sorin Manolescu (1895 – 1981), Dumitru Popa (1902 – 2000),

Gheorghe Levcovici, primul președinte al Cenaclului Artiștilor Plastici (1909 – 1984), Doina Ștefănescu (1933 – 2002), Gheorghe Şuciu (1943 – 2016) și sculptorul Relu Angheluță (1956 – 2020).

Curatorii expoziției, dr. Dan Basarab Nanu, managerul Muzeului de Artă Vizuală și muzeograful Gheorghe Andreescu, președintele Filialei Galați a UAPR, au selecționat din patrimoniul muzeului lucrări care să ilustreze activitatea creatoare a plasticienilor amintiți și aportul lor la înființarea, consolidarea și dezvoltarea Filialei locale prin promovarea unei arte în deplină consonanță cu tradițiile, orientările și tendințele din arta contemporană românească și internațională. Toți cei 22 de artiști prezenți cu lucrări pe simeze au contribuit, fiecare în felul și stilul său, la întreținerea unei atmosfere creatoare efervescente, cultivând o artă strâns legată de realitățile meleagurilor dunărene și de viața oamenilor din această parte geografică a țării și nu numai. Toți au expus nu numai pe plan local, regional, județean, interjudețean, național, ci și la manifestări de peste hotare, în Austria, Bulgaria, Franța, Germania, Italia, Polonia, Republica Moldova, S. U. A. etc. Unii și-a organizat chiar expoziții personale în afara granițelor țării, au fost onorați cu importante premii.

Lucrările de pictură expuse reprezintă peisaje, portrete/autoportrete, compoziții și naturi statice realizate în tehnici și stiluri diferite, purtând amprenta individualității și originalității fiecărui autor. Multe tablouri înfățișează aspecte din Galați și Brăila, localizate fie în zona portuară, docuri, în Șantierul Naval, imagini stradale sau din hale industriale: „Docuri” (Mihail Gavrilov); „Peisaj din port”, Peisaj” (Gheorghe Naum); „Șantier Naval” (Nicolae Spirescu), „În portul Galați”, „Vedre din Combinatul Chimic de la Chiscani” (Emilia Dumitrescu); „Stradă veche” (Marcel Bejan); „Împliniri” (Constantin Dimofte); Ioan Simion Mărculescu (Spațiu industrial”, „Sclipiri danubiene” (Ioan Simion Mărculescu); „Portul”, „Singur prin oraș” (Aurel Manolae). Diferențele de abordare a subiectelor de către artiști sunt evidente și iubitorii de artă pot urmări evoluția stilistică a acestora, progresele înregistrate de generațiile care au absolvit studiile de specialitate după 1965.

Nicolae Mantu, artistul emblematic al Galațiului, cunoscut ca unul dintre cei mai mari pictori animalieri, a ales cadrul unei păduri pentru a plasa în spațiul plastic, în spiritul picturii postimpresioniste, o turmă de porci, admirabil realizată, cu un simț desăvârșit al armoniei cromatice și al echilibrului compozițional. Mihai Dăscălescu, fost profesor mulți ani la Liceul de Muzică și Artă Plastică (azi, Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”),surprinde un episod din viața pescarilor („Punct pescăresc”) și o scenă inspirată de lumea satului moldovenesc („Fântâna”). Emilia Iacob aduce în prim-plan imaginea unei naturi statice configurată pe suportul de carton într-o dominantă de nuanțe de verde („Natură statică”) și o priveliște hibernală în care albul cu reflexe albăstrii al zăpezii creează o atmosferă prin excelență lirică („Prima zăpadă), „Peisajul” semnat de Parschiva (Pașa) Smirnov înfățișează un aspect al primăverii dintr-o zonă colinară, cu pomi ninși de albul florilor și un cer care strecoară în suflet un sentiment de adâncă liniște. Lirismul și reprezentarea poetică sunt și atributele caracteristice ale celor două lucrări ale lui Vasile Neagu („Geneză I”, „Cupole vegetale”), unde metafora

plastică și simbolul sugerează trăiri care izvorăsc din cele mai intime fibre ale ființei umane, exprimate pe pânză în culori de mare sensibilitate. Gheorghe Mihai-Coron, în tabloul „Întâmpinare" evocă o scenă a ospeției românești, primirea de către un cuplu de tineri cu pâine, sare și plosca cu vin a unor persoane dragi, după tradițiile noastre strămoșești, iar „Sărbătoare apelor" este un elogiu cromatic al spațiului acvatic și al satului de pescări din Delta Dunării. Eugen Holban găsește echivalențe plastice sugestive în zona abstracției lirice pentru a exprima momentul anului când soarele se află la cea mai mare înălțime față de planul ecuatorului („Solstițiu") și fructifică într-un mod personal rodul cercetărilor sale etnografice într-o serie de lucrări printre care și „Obiceiuri traco-dacice", o compoziție de o mare sobrietate, echilibrată, inspirată de jocul caprei, întâlnit în perioada sărbătorilor de iarnă și care, prin vers și dans, face trimitere la ideea de fertilizare ca transformare cosmică. Tablourile lui Vasile Onuț, intitulate „Coloane! și „Umbrele se salută", sunt expresia unui penel vădit expresionist, care folosește o materie picturală consistentă, frământată, și pentru care elementul simbolic este predominant.

Portretul și autoportretul sunt prezente în expoziție prin tablourile aparținând Elenei Hanagic („Portretul pictorului Nicolae Mantu", Dorothea (Lola) Schmierer-Roth („Femeie în semi-profil", „Autoportret cu mâna pe față) și Nicolae Mantu („Autoportret). În acuarela Elenei Hanagic, care a figurat în Expoziția Anuală de Grafică din 1957 de la Sala Dalles (București), Nicolae Mantu, în a cărui casa din strada Cuza Vodă Nr. 46 artista a locuit cu familia sa mai mulți ani, este înfățișat la vârsta senectuții. Culorile delicate, sobre și linia precisă a desenului concură la crearea unui portret în care s-a urmărit atât asemănarea fizică cu modelul, dar și reliefarea bunătății și frumuseții lăuntrice a acestui mare pictor animalier. „Autoportret cu mâna pe față" și „Femeie în semi-profil", care este de fapt tot un autoportret, semnate de Dorothea (Lola) Schmierer-Roth, sunt admirabile, realizate la vârste diferite, dar diferite și ca manieră de execuție, primul pictat în notă expresionistă, cu o expresie dramatică a chipului, în al doilea materia picturală fiind mai luminoasă și așezată cu o pensulație energică. „Autoportretul" lui Nicolae Mantu, datând din 1914, este executat împotriva a două surse laterale de lumină și cu umbra căzând frontal pe mijlocul figurii. Întreaga înfățișare a pictorului exprimă robustețe spirituală și vitalitate, demnitate, dragoste de viață.

Lucrările de sculptură din expoziție îi au ca autori pe Vasile Vedeș, Marcel Grosu, Constantin Dimofte, Vasile Onuț, Silviu Catargiu și Sergiu Dumitrescu. Primul semnează două reușite portrete, unul reprezentându-l pe Nicolae Mantu, iar al doilea un muncitor portuar, ambele fiind executate în ghips. Mantu este surprins la bătrânețe, pe chipul lui citim o stare de seninătate, liniște sufletească și mulțumirea că nu a trecut oricum prin viață. Compoziția în basorelief a lui Constantin Dimofte este un simbol al solidarității și trăiniciei unei familii, al păcii, armoniei și înțelegerii dorite de membrii acesteia („Pace – Familia). „Studenta" și „Portret" ale lui Marcel Grosu se disting prin finețea modelajului, pătrunderea în lumea interioară a personajelor, iar „Compoziția" și „Iarna" lui Silviu Catargiu atrag prin puritatea și sintetismul formelor și volumelor, prin practicarea „tăieturii directe" folosite de artist, fie în lemn,

fie în piatră. „Meditația” lui Vasile Onuț, cioplită în lemn de nuc, dezvoltă pe verticală un personaj feminin viguros, având în partea superioară o terminație a brațelor care amintește de furca moldovenească, motiv des întâlnit în lucrările sale de sculptură, pictură și grafică, așa cum demonstrează și celălalt ronde-bosse din expoziție, „Valuri”, impunător prin dinamismul curbelor înscrise în spațiu de cele două nuduri și prin senzația de mișcare zbuciumată pe care o creează. „Tentația” lui Sergiu Dumitrescu, realizată din metal colorat, amintește într-un fel, prin forma ei, de lucrarea lui de artă monumentală „Ieșirea în lumină” din Parcul „Cloșca”, executată în Tabăra de sculptură în metal, ediția 1997, fiind o aluzie la condiția pământeană a existenței omului. „Torsul”, al aceluiași sculptor, o lucrarea din perioada de început a carierei artistului, este un ronde-bosse din piatră, în care formele și volumele înscriu în spațiu un fragment al corpului feminin bine proporționat, nu opulent, cu unele accente arhaizante.

Manifestare artistică importantă pentru viața culturală a Galațiului, cu caracter restitutiv, expoziția „In memoriam” constituie un pios omagiu adus membrilor Filialei Galați a UAPR care odihnesc acum în Împărăția Tatălui Ceresc și în același timp o caldă invitație adresată locuitorilor meleagurilor noastre de a-i cunoaște mai bine pe artiștii plastici de aici prin oprea care ne-au lăsat-o moștenire, de a-i prețui și de a le cinsti memoria așa cum se cuvine.

Corneliu STOICA

Notă: În seara vernisajului expoziției s-a dat citirea mesajelor de felicitare pentru activitatea desfășurată de Filiala Galați a UAPR de-a lungul anilor, mesaje primite din partea domnilor Gabriel-Aurelian Panaitescu, prefectul județului Galați, Costel Fotea, președintele Consiliului Județean Galați și Ionuț Pucheanu, primarul Municipiului Galați.

5 (1). MIHAIL GAVRILOV - IN PORT.JPG

3. Femeie in semiprofil.jpg

7 (1). Gheorghe Maum, Peisaj din port.JPG

25 (1). Simion Marculescu, Sclipiri dunarene, u.p., 65 x 62 cm.jpg

3 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 16 Iunie 2021
Salonul de vară - Sub semnul aniversării

Deschis sub semnul aniversării a 70 de ani de existență a Filialei Galați a U. A. P. R., ediția din acest an a Salonului de vară al plasticienilor din această organizație a creatorilor profesioniști din domeniul artelor vizuale găzduiește pe simezele Galeriilor de Artă

„Nicolae Mantu” un număr de 44 de lucrări de pictură, sculptură, grafică, artă decorativă, obiect și caricatură semnate de tot atâția artiști plastici. Expun plasticieni din toate generațiile, de la septuagenarii Nicolae Cărbunaru, Teodor Vișan, Ioan Murariu-Neamț și Gheorghe Andreescu, până la tinerele Ioana David-Ciocănaru și Ana Maria Cocoș.

Lucrările prezentate, prin diversitatea tematică și stilistică, prin varietatea tehnicilor de realizare artistică, evidențiază un potențial creativ superior, fapt care îndreptățește aprecierile de care Filiala gălățeană se bucură pe plan național și chiar internațional. Alături de lucrări de factură realistă sau postimpresionistă, întâlnim în creațiile artiștilor de aici ecouri ale artei expresioniste, cubiste, gestualiste, conceptuale și mai ales abordări ale abstracției lirice.

Ca și cu alte prilejuri, genul peisajului este preponderent în expoziție. Teodor Vișan și Horia Suceveanu se inspiră din realitatea arealului geografic gălățean, primul prezentând o imagine matinală a Dunării, cu un soare care dă nuanțe roșiatice oglinzii apei („Peisaj dunărean”), al doilea, o secvență urbană cu case modeste, dominate de turla unei biserici („Peisaj citadin din Galați”). David Sava ne amintește de ediția din 2017 a Taberei de creație de la Boholț (județul Brașov), organizată de inginerul- colecționar de artă Vasile Joanta, expunând un superb tablou realizat într-o gamă de griuri colorate de mare sensibilitate, scoțând în evidență specificul arhitecturii țărănești din această localitate („Poarta”). Gheorghe Miron, pe o dominantă de verde crud, semn al începutului de primăvară, configurează un grup de arbori bătrâni, scorburoși, cu trunchiurile măcinate parțial de timpul necruțător, intitulându-și metaforic tabloul „Sfatul bătrânilor”. La metafora plastică apelează și Nicolae Cărbunaru, pânza sa, dincolo de frumusețea peisajului unei păduri dese, dobândind, prin pata de lumină ce se întrezărește la orizont, conotații mistice („Drumul spre lumină”). Sterică Bădălan nu-și uită locurile natale, unde nemărginirea apei se contopește cu cea a cerului, totul alcătuind o priveliște tonică, ce strecoară în suflet plăcere, liniște, bună dispoziție și sete de viață („Amintirea apelor”). Gheorghe Andreescu ne poartă la Balcic, localitate care în perioada interbelică a constituit un reper de atracție și o adevărată școală pentru pictorii români („Balcic”), iar Mariana Tomozei-Cocoș, din Jurnalul său de călătorie, prezintă o imagine urbană impresionantă din Londra, transpusă pe suportul de carton printr-un desen de mare rigurozitate și o coloristică sobră, consistentă. Simona Pascale construiește sintetic, formele și volumele caselor sunt mai mult sugerate („La margine de sat”), în timp ce Ioana David-Ciocănaru folosește culori puternice de contrast, griurile colorate din prim-plan venind total în opoziție cu roșul intens din partea superioară a tabloului („Peste deal”). Liviu Hâncu evocă o priveliște autumnală, folosind o pastă onctuoasă, frământată, așezată cu dărnicie pe pânză („Peisaj autumnal”). Apelând la colaj și materie picturală, Liliana Jorică-Negoescu realizează o construcție poetică bazată pe geometrizări, descompuneri ale obiectelor și forța sugestivă a culorii („Iarnă caldă”). Roland Pangrati utilizează pigmenți minerali pe hârtie japoneză, tehnică cu care s-a afirmat în special în expozițiile personale din ultimii ani („Rocs”).

Prezența omului însuflețește adesea unele dintre lucrările menționate sau este dominatoare ca în pânza „Între două lumi”, aparținând

pictoriței Maria Dunavățu și „Fruct” de Gabriela Georgescu. Ștefan Axente și-a adecvat penelul și paleta la actualitatea dramatică prin care a trecut lumea, inclusiv românii, în perioada ultimilor doi ani, când virusul Sarscov 2 a făcut ravagii, pictorul aducând în spațiul plastic elemente simbolice care reflectă atmosfera de tristețe și apăsare, melancolia celor aflați în recluziune („Secvență din Anul Pandemic”). Adriana Chebac valorifică cu măiestrie elementele de artă religioasă și pe cele de artă populară într-o frumoasă compoziție decorativă („Stih”), iar Basarab Păltănea este același neobosit căutător al unor mijloace picturale care să-i exprime stările interioare tensionate („Pentru totdeauna și încă o zi”).

Explorând de mai mulți ani zona abstracției lirice, Ioan Tudor expune de această dată compoziția „Arcade”, admirabilă prin efectele grafice și de culoare pe care le obține, prin mișcarea gestualistă a pensulei. Cu lucrări încadrabile în pictura abstractă sunt prezente și Olimpia Ștefan („Vara”), „Marinela Simiraș („Flori de mină”), „Miruna Cărăușu („Bello Blue”) și Ioana Musinchevici („Uite soarele”), fiecare având un mod al său de exprimare și un stil personal de a construi ansamblurile imagistice.

Grafica este reprezentată prin lucrările semnate de Jana Andreescu („Atunci și acum”), Adrian Cornel Corcăcel („My Angel”), „Valentin Popa („Santinela”), Cornelia Burlacu („Amintiri”), Ana Maria Cocoș („Păcatele lui Cupidon”), Ionuț Mitrofan („Jazz City), Mihaela Brumar („Memorie colectivă”) și Liliana Tofan („Deal mare”); obiect realizează Tudor Șerban („Pandemic Griez”); artă decorativă expun Sorina Fădor-Vădeanu („Pocalul manifestării”, lână împâslită) și Eduard Cristian Coman („Domnișoara din Cucuteni”, mozaic), iar caricatură (pictură umoristică) prezintă Florian Doru Crihană („Trena”). Toate sunt lucrări de calitate superioară, emoționante, comunicând mesaje care se adresează fie gândirii, rațiunii, fie punând în mișcare resorturi sufletești de mare sensibilitatea ale iubitorilor de artă care le recepteză.

Sculptura din salonul de vară îi are ca protagoniști pe Alexandru Pamfil, Ioan Murariu-Neamț, Denis Brînzei, Lucian Jităriuc, Bogdan Murariu, Adrian Vădeanu Gheorghe Nour și Sergiu Dumitrescu Jr. Ronde-bosse-ul lui Alexandru Pamfil este o compoziție dinamică din metal neferos, reprezentând un personaj masculin armonios înscris în spațiu, modelat expresionist, surprins în mișcare. Compoziția cioplită a în piatră „Poetnțial semantic” a lui Ioan Murariu-Neamț are o structură monolitică, echilibrată, în care formele și volumele evocă timpuri arhaice. „Stupul” lui Denis Brînzei este fermecător, elementele componente sunt dezvoltate pe verticală și îmbinate cu o meticulozitate, rigoare și fantezie demne de invidiat. „Maternitatea”, care-l are ca autor pe Lucian Jităriuc, reușește să redea fiorul cu care o tânără mamă își strânge la piept pruncul abia născut, căldura și dragostea cu care privește și apără pe cel nou venit pe lume. Aceleași sentimente le transmite și ronde-bosse-ul din lemn de prun „Izvorul vieții” a lui Gheorghe Nour. Bogdan Murariu expune o lucrare cu parfum medieval, intitulată „Cavaler I”, cu o cioplitură sintetică a lemnului de nuc și perforații de burghiu care contribuie la crearea formei de siluetă umană. „Vrăjitoarea” lui Adrian Vădeanu este o plăsmuire căreia nu-i lipsește umorul și ironia, iar compoziția „Anima” semnată de

Sergiu Dumitrescu Jr. este o lucrare cu caracter simbolic, care dă senzația de mișcare și de persistență a unui puls ritmic.

Manifestare artistică de ținută, ediția din acest an a Salonului de vară al Filialei Galați a U. A. P. R. confirmă pe deplin cota valorică superioară a membrilor săi și strădania permanentă a acestora pentru ca evoluția lor să continue cele mai bune tradiții ale plasticii de pe aceste meleaguri, fiind în același timp în consonanță cu tendințele și exigențele actuale din arta contemporană românească și internațională. O manifestare pe care gălățenii nu ar trebui să o piardă, fiindcă ea le oferă creații care într-adevăr să le meargă la suflet, să-i emoționeze, să-i înalțe spiritual, să-i facă mai buni și să-i îndemne să iubească frumosul.

Corneliu STOICA

Gheorghe Miron, Sfatul batrânilor, u.p., 50 x 70 cm.gif

Cornedl Corcacel, My Angel, grafit si foita de aur, 60x40 cm.jpg

David Sava, Poarta, u.p., 80 x 80 cm.jpg

Un album de artă consacrat plasticii gălățene

Corneliu Stoica: „Filiala Galați a U.A.P.R. 70 de ani de existență. 1951 -2021”

În acest an, Filiala Galați a U. A. P. R. a împlinit 70 de ani de existență, o vârstă frumoasă, la cotele căreia ea a atins altitudini valorice însemnate și se poate mândri cu creația membrilor săi, cu felul cum aceștia au contribuit de-a lungul timpului la întreținerea unei atmosfere culturale elevate la Dunărea de Jos. Poetul, istoricul și criticul de artă Corneliu Stoica a ținut să cinstească acest important eveniment aniversar prin publicarea la Editura „Axis Libri” a albumului de artă intitulat „Filiala Galați a U. A. P. R. 70 de ani de existență. 1951 – 2021”, o carte monumentală, care, așa cum se prezintă, prin valoarea ei, este de referință nu numai pentru această organizație a creatorilor profesioniști din domeniul artelor vizuale, ci și pentru cultura gălățeană și națională.

Albumul are formatul 24 x 17 cm, conține 434 de pagini tipărite pe hârtie cretată lucioasă și este ilustrat cu portretele unui număr de 138 de artiști plastici care au activat și activează în cadrul Filialei și peste 400 de reproduceri color după opere ale acestora, repartizate pe 162 de pagini.

Cartea se deschide cu două texte scrise special pentru această aniversare, semnate de pictorul-muzeograf Gheorghe Andreescu, președinte al Filialei Galați a U. A. P. R., și Dr. Dan Basarab Nanu,

manager al Muzeului de Artă Vizuală, ambii făcând aprecieri despre semnificația evenimentului, despre conținutul albumului, ca și despre contribuția lui Corneliu Stoica la cercetarea și cunoașterea în adevăratele lui dimensiuni a fenomenului plastic gălățean din toate timpurile. „Cronica pe care autorul a consacrat-o acestui fenomen, viziunea esențială a consemnărilor sale, menționează Gheorghe Andreescu, transformă un real și consistent material informativ într-o istoriografie atât de necesară înțelegerii în profunzime a tot ceea ce a însemnat arta pe teritoriul Galațiului, cu implicațiile complexe ale derulării în timp”. La rândul său, Dan Basarab Nanu consideră că „fără a surclasa celelalte manifestări organizate, prezentul album aflat sub semnătura domnului Corneliu Stoica reprezintă încununarea acestei marcări aniversare”, autorul fiind cel „care dispune de cea mai amănunțită, serioasă și responsabil alcătuită bază de date privind plastica gălățeană, un om care și-a dedicat decenii de muncă alcătuirii unei istorii mereu reînnoite a tot ce mișcă în peisajul plastic al acestui colț de țară”.

În continuare, Corneliu Stoica, într-un studiu consistent, intitulat „70 de ani de existență – 70 de trepte urcate pe scara timpului”, face istoricul Filialei gălățene, referindu-se la principalele momente din viața și activitatea acesteia, de la înființarea, în 1951 (imediat după ce la București prin Decretul-Lege Nr. 266 din 25 decembrie 1950 s-au pus bazele Uniunii Artiștilor Plastici din România), a Cenaclului Artiștilor Plastici din Galați de către un grup de plasticieni în frunte cu maestrul Nicolae Mantu, până în zilele noastre. Urmează prezentarea, prin articole independente, a artiștilor plastici, făcută în patru capitole: I. In memoriam; II. Membri definitivi și stagiari în activitate; III. Artiști plecați peste hotare și transferați în alte filiale din țară; IV. Colaboratori.

În primul capitol îi întâlnim pe toți cei 28 de membri ai Cenaclului și ai Filialei (nume luat în 1968) care nu mai sunt în viață, prezentați în ordinea cronologică a anului nașterii: Nicolae Mantu, Dorothea (Lola) Schmierer-Roth, Sorin Manolescu, Mihail Gavrilov, Dumitru Popa, Elena Hanagic, Gheorghe Naum, Gheorghe Levcovici, Vasile Vedeş, Mihai Dăscălescu, Nicolae Spirescu, Emilia Dumitrescu, Marcel Grosu, Emilia Iacob, Vasile Onuţ, Doina Elena Ştefănescu, Constantin Dimofte, Eugen Holban, Marcel Bejan, Gheorghe Mihai-Coron, Silviu Catargiu, Ioan Simion Mărculescu, Gheorghe Suciu, Paraschiva (Paşa) Smirnov, Vasile Neagu, Aurel Manole, Sergiu Dumitrescu și Relu Angheluță. „Memoria lor, notează Corneliu Stoica, este de-a pururi prezentă și constituie pentru toți artiștii în viață de pe aceste meleaguri un imbold pentru ca să-și racordeze creația la cele mai înalte idealuri ale poporului român și prin operele lor să slujească cu pasiune și responsabilitate frumosul și să aducă bucurii estetice comunităților în care trăiesc și tuturor celor care vor veni în contact cu rodul muncii lor”.

În capitolul al II-lea facem cunoștință cu membrii stagiari și definitivi ai Filialei aflați în activitate, 60 la număr, prezentați în ordinea alfabetică a numelui, iar în capitolul III, este o bucurie să-i re/descoperim pe artiștii Ana-Maria Adronescu, Dumitru Cionca, Maria Dumbravă, Napoleon Costescu, Pia-Simona Costescu, Ingo Glass, Bela Crișan, Turcu Gheorghe și Turcu Iuliana, care au activat mai mulți ani în Galați și mai apoi au emigrat în S. U. A., Germania, Austria și Australia, pe Irina Ramona Murariu, aflată în prezent la Muscat,

capitala Sultanatului Oman, ca profesoară la Scholl Chouefat și International Scholl of Oman, pe Angela Tomaselli, profesoară a atâtor generații de elevi ai Liceului de Artă „Dimitrie Cuclin”, transferată la București, foarte cunoscută pe plan național și internațional, pe sculptorii Elena Nicoleta Ilash și Florin Lucian Marin, transferați la Cluj-Napoca,sau pe Mircea Enache, Mihai Mihai, Maria-Magdalena Crișan și Irina Panțiru. Colaboratorii din capitolul IV (33 la număr) sunt, unii, artiști care expun în cadrul Filialei și nu au devenit încă membri ai UAP, alții, care sunt membri în alte filiale, dar care fiind din Galați, expun și aici (Petre Cristian Bădălan, Mihaela (Misha) Diaconu, Roland Pangrati, Rodica Gherghinoiu, Crenguța Corina Macarie, Paula Neagu, Neluș Oană, Monica Turcu).

În cadrul articolelor de prezentare a fiecărui artist, informațiile oferite cuprind date de identitate, studii, titluri științifice, afiliere, expoziții personale, participări la expoziții de grup și colective locale, naționale și internaționale, participarea la simpozioane și tabere de creație, lucrări de artă publică, scrieri ale artistului (după caz), distincții, țări în care se află lucrări ale acestuia, comentariu sintetic al operei, bibliografie. De menționat că analizele și comentariile sunt clare, făcute cu pertinență, autorul fiind preocupat ca pentru fiecare artist în cauză să-i scoată în relief trăsăturile caracteristice ale creației, temele și motivele predominante, factura stilistică, tehnicile de transpunere plastică. Interpretările sunt convingătoare, făcute cu ochiul critic al avizatului, care caută să pună într-o lumină corespunzătoare artiștii incluși în volum. Uneori, în sprijinul argumentațiilor proprii, criticul apelează la tehnica citatului, folosind aprecieri ale unor prestigioși critici de artă: Petru Comarnescu, Mircea Deac, Marin Mihalache, Octavian Barbosa, Constantin Prut, Negoiță Lăptoiu, Valentin Ciucă, Cristina Angelescu, Doina Păuleanu, Victoria Anghelescu ș.a.

Cele peste 400 de imagini color, reprezentând reproduceri după opere ale artiștilor incluși sunt amplasate în album după fiecare capitol. Ele au fost imprimate tipografic la un nivel calitativ superior, redând cu fidelitate lucrările selecționate. Demne de apreciat sunt și cele 36 de autoportrete reproduse, care arată felul cum unii artiști și-au scrutat propriul chip, ca și cele cinci portrete ce-l reprezintă pe autorul albumului văzut de plasticienii Teodor Vișan, Nicolae Einhorn, Aldyn Alexander, Crenguța Macarie și Liviu-Adrian Sandu.

Încununând o muncă desfășurată ani de zile cu pasiune, totală dăruire și răbdare, albumul de artă editat de Corneliu Stoica este, așa cum scrie chiar el pe coperta a IV - a „un cald Omagiu adus tuturor celor care îi populează paginile și un instrument pentru a cunoaște și mai bine artiștii plastici de aici și creația acestora”.

Silvia DUMITRIU

2. Filiala Galati as UAPR - 70 (bis).jpg

3 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

Autor
Postat 6 Iulie 2021
Emilian Octavian Enache: „Connection”

Începând de luni, 4 iulie, Galeriile de Artă „Nicolae Mantu” găzduiesc expoziția de pictură, intitulată „Connection”, a artistului plastic Emilian Octavian Enache, originar din Galați, dar care trăiește de mai mulți ani în București. Este pentru prima oară când este prezent cu o expoziție personală în orașul natal, declarând în seara vernisajului că a răspuns cu deosebită plăcere invitației făcută de prietenul său Roland Pangrati și conducerii Filialei locale a U. A. P. R., mai ales că aceasta se află în anul aniversării a 70 de ani de existență.

Pictorul s-a născut la 25 mai 1976 în Galați. Aici a urmat cursurile Școlii Gimnaziale Nr. 25 și ale Liceului Industrial pentru Construcții de Mașini Nr. 1 (azi, Liceul Tehnologic „Radu Negru”). După satisfacerea stagiului militar la Poliția de Frontieră din Giurgiu și Brăila, a lucrat la Muzeul de Științele Naturii până în 1996, când a fost admis ca student la Universitatea Națională de Artă din București, Facultatea Pictură Murală. După absolvirea acesteia, în 2001, a lucrat ca designer la S.C. Tucor SRL București, apoi la compania Gameloft România, în cadrul căreia a desfășurat timp de aproape șapte ani o bogată activitate în arta digitală și în industria jocurilor pentru telefoane mobile. A mai funcționat și la alte firme ca Art Director & concept artist, Senior Digital Artist (Ubisoft, Amber Rom\nia), iar din 2019 lucrează ca Freenlance illustrator and concept la NA Design SRL București. A realizat, de asemenea, benzi desenate și este ilustratorul copertelor fiecărui număr al revistei „Zin”, o publicație de science fiction, fantesy & horror, care apare la București și în care, printre colaboratori i-am întâlnit și pe scriitorii gălățeni Petru Iamandi și Victor Cilincă.

Dacă vizionând pagina de pe internet a lui Emilian Octavian Enache am văzut imagini ale unor lucrări care îl indicau pe artist ca fiind un pictor care cultivă pictura figurativă de factură realistă, chiar hiperrealistă, în expoziția de la Galați el a expus tablouri total diferite, executate în cheie abstractă. Toate poartă denumiri în limba engleză. Formele configurate pe suporturile de pânză, unele sunt decorative, reprezentând figuri geometrice, în speță pătrate, prin care se încearcă obținerea unor efecte cromatice ale dominantelor de albastru, roșu și galben printr-o folosire repetitivă descendentă ca intensitate a acestora, altele constituie echivalențe plastice ale unor stări sufletești, închipuie spații interioare, râuri, structuri, forme geometrice, aspecte cosmogonice sau ne poartă pe tărâmurile fanteziei sau ale visului. În demersul său, pictorul își construiește discursul plastic cu temeinicie, mizând pe mai marea libertate de exprimare, pe forța sugestivă, emoțională și expresivă a culorilor, pe simbolistica lor, pe dinamica formelor și a petelor de culoare, a ritmurilor obținute prin folosirea acrilicelor. Emilian Octavian Enache este un bun orchestrator al petelor de culoare. Uneori intervine și cu grafisme, care sporesc dinamismul imaginilor. Ansamblurile lui sunt echilibrate din punct de vedere compozițional, emană energie, culorile sunt vii, strălucitoare, făcând ca „lecturarea” lor să fie făcută cu plăcere de către iubitorii de artă, în ciuda limbajului abstract.

Întâlnirea directă cu creația plastică recentă a lui Emilian Octavian Enache este de bun augur pentru oricine dorește să-i vizioneze expoziția. Descoperim în persoana artistului un creator autentic, un mare îndrăgostit de culoare, un artist care alături de pictura realistă practicată până acum abordează cu curaj și pictura abstractă, găsind soluții și mijloace adecvate pentru a exprima vizual ceea ce simte, gândește și trăiește. Îl așteptăm pe acest vrednic fiu al Cetății dunărene să vină în viitor și cu alte astfel de manifestări de profil !

Corneliu STOICA

0. Emilian Enache, foto 1.jpeg

3. Emilian Octavian Enache, Luna.gif

4. Emilian Octavian Enache, The fantasy of colors.gif

16. Emilian Octavian Enache, Connection.gif

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 8 Iulie 2021
Emilia Iacob – 25 de ani de la trecerea în eternitate

Pentru iubitorii de artă gălăţeni, familiarizaţi cu fenomenul plastic de aici în evoluţia lui, numele pictoriţei Emilia Iacob, de la moartea căreia se împlinesc 25 de ani, este asociat cu al unei artiste sensibile, lirică prin structura sufletească, predispusă spre poezie şi visare, care a practicat o pictură aflată la confluenţa dintre realitate şi fantezie, o pictură care ocoleşte întotdeauna ostentativul sau imaginea şocantă, pentru a se prezenta privitorului cu discreţie, onestitate, vorbind în graiul său de resorturi intime aparţinând fiinţei umane.

Pictoriţa s-a născut la 29 octombrie 1929 în oraşul Roman, judeţul Neamţ. A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din Bucureşti, secţia artă decorativă, promoţia 1959, unde a studiat cu pictorii Rudolf Schweitzer-Cumpăna, Gheorghe Labin şi Paul Miracovici. A fost profesoară la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” (unde i-a avut elevi pe mulți dintre profesorii de astăzi ai acestei prestigioase instituții de învățământ artistic preuniversitar) şi la Şcoala Populară de Artă din Galaţi. Din 1959 a participat la expoziţiile Cenaclului Galaţi-Brăila al U.A.P.R., iar din 1968 la cele ale Filialei Galaţi a U. A.P. R., organizate pe plan local şi în alte centre culturale din ţară. A fost prezentă, de asemenea, la expoziţii ale profesorilor de desen şi la unele manifestări cu caracter naţional. Este mama cunoscutului actor de teatru şi film Cristian Iacob, manifestat şi ca scenarist şi sculptor. A încetat din viaţă la 9 iulie 1996 la Bucureşti.

Lucrările sale sunt în majoritate peisaje şi naturi statice, genuri care îi erau mai apropiate preocupărilor sale de a surprinde poezia

locurilor şi lucrurilor, lumina ce le învăluie. A abordat însă şi portretul, mai ales pe cel al copilului, a cărui lume a fascinate-o prin candoarea şi nevinovăţia vârstei. Vizitând-o prin septembrie 1992 în atelierul său din strada Independenţei nr. 20 (în spatele Farmaciei „Carol Davila”), am găsit-o înconjurată de câteva fetiţe ale vecinilor, spunându-mi că ele sunt modelele sale din tablourile cu copii. Peisajele au un firesc al simplităţii, sunt sincere şi senine, par mai degrabă confesiuni, expresii ale stărilor sufleteşti pe care artista le trăieşte la un moment dat în faţa naturii. „Iernile” Emiliei Iacob sunt fermecătoare. Albul zăpezii, cu reflexe spre roz, casele, copacii, vieţuitoarele sunt pictate cu fineţe şi discreţie. Materia picturală este subţire, diluată, uneori abia acoperă suprafaţa pânzei sau a cartonului. „Iarnă la Galaţi”, pe care am văzut-o la colecţionarul Pascu Pereni, deşi de mici dimensiuni, este un adevărat poem al nostalgiei şi tristeţii, al recluziunii trăite de cel ce nu poate înfrunta gerul sau nămeţii. În alte peisaje, imagini tot ale iernii, artista comunică şi acea bucurie declanşată de căderea primei zăpezi, de jocul copiilor. Contururile formelor sunt abia sugerate, culoarea dobândeşte fluiditate şi transparenţă. Când surprinde natura în anotimpurile de primăvară şi vară, vitalitatea, puterea debordantă a sevelor o determină pe artistă să-şi adecveze mijloacele, preferând pasta mai consistentă, tuşa largă, petele compacte de culoare. La fel procedează în lucrările realizate în ceracolor. Elementele de detaliu sunt înlăturate, peisajele pictate sunt rod al fanteziei, traducând în armonia liniilor şi culorilor senzaţii, impresii ale momentului. „Toamnele” în schimb, pictate într-o gamă de ocruri-gălbui, roşuri-ruginii sau griuri potolite, cu tuşe aşternute în manieră impresionistă, sunt materializarea când a unui sentiment elegiac, când a exultanţei în faţa poeziei cromatice a naturii sau a rodului împlinit.

În naturile statice, recuzita necesară acestei teme nu este prea abundentă, se reduce la flori, fructe, obiecte (mai ales vase de ceramică, pahare, sticle), cărţi. Acestea sunt pictate cu o deplină ştiinţă a compoziţiei, cu o calmă trăire a culorii şi luminii, în spiritul tradiţiei artei româneşti. O cană de lut, un simplu borcan sau o sticlă, un buchet de flori, sub penelul Emiliei Iacob se înnobilează, devine un punct din care emoţia încorporată este în stare să declanşeze noi emoţii. Portretele de copii, pictate în ultimii ani de viaţă, sunt realizate în culori calde, redând gingăşia, fragilitatea, prospeţimea şi frumuseţea fizică a modelelor.

Pictoriţă sensibilă, profund lirică, Emilia Iacob a rămas în plastica gălăţeană ca o artistă al cărei nume îl cinstim cu veneraţie şi de care ne amintim întotdeauna cu toată dragostea.

Corneliu STOICA

Iacob Emilia, Fotografia artistei.jpg

Iacob Emilia, Peisaj la Dunare.jpg

Emilia Iacob - Natura static.jpg

Emilia Iacob, Prima zapada.JPG

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 9 Iulie 2021
A încetat din viață sculptorul Dan Mateescu

Dimineața zilei de astăzi (9 iulie) a debutat cu o veste tristă. De la Tecuci, prietenul Ștefan Buțurcă, prin telefon, mă anunță că a încetat din viață sculptorul Dan Mateescu, membru al Filialei Galați a U. A. P. R., personalitate marcantă a statuarei din România, autorul multor monumente amplasate în Tecuci și în alte localități din țară.

Artistul s-a născut la 8 aprilie 1943, la Moineşti, judeţul Bacău. A absolvit Liceul de Artă „Octav Băncilă", Iași (1962) și Institutul de Artă din Iaşi, secția Sculptură, clasa profesorului Vasile Florea (1973). A funcţionat ca profesor la Clubul Elevilor din comuna Liești (18 ani), Clubul Elevilor din Tecuci și apoi, până la pensionare, ca muzeograf la Muzeul Mixt din Tecuci, oraș unde a trăit după absolvirea facultății.

De-a lungul anilor și-a organizat mai multe expoziții personale la Tecuci (1979, 1982, 1988, 1990, 1992, 1996, 1998, 2008, 2010, 2013), Suceava (1982), Bucureşti (1982), Galaţi (2002, 2006), Brăila (2003), Ploiești (2011) și a participat la numeroase manifestări colective de profil de la Galaţi, Focşani, Bacău, Chişinău, Bârlad, Vaslui, Botoșani, Piatra Neamț, Târgoviște, Râmnicu Vâlcea, Iași, București etc.

Lucrările de artă monumentală realizate se găsesc la Tecuci (Bustul lui Mihai Dimitriu, Bustul scriitorului Calistrat Hogaş, Bustul folcloristului Tudor Pamfile, Bustul Elenei Doamna, Monumentul Cercetaşului, Bustul scriitoarei Natalia Negru, 10 busturi reprezentând personalităţi tecucene, amplasate pe Aleea Personalităţilor din Parcul „Alexandru Ioan Cuza", Monumentul lui Ștefan cel Mare și Sfânt , Bustul Cocuței Conachi, Bustul lui Theodor Cincu"; Lieşti (Statuia luptătorului dac, Bustul lui Anghel Saligny; Ţepu (Bustul lui Tudor Pamfile, Monumentul Eroilor); Buciumeni (Regina aerului - Smaranda Brăescu, Monumentul paraşutismului); Munteni (Bustul lui Costachi Conachi); Poiana (Decebal); Stănişeşti-Bacău (Bustul sculptorului George Apostu); Podu Dâmboviţei („Himera"); Iveşti (Relieful Ştefan Petică, Bustul scriitoarei Hortensia Papadat-Bengescu); Chişinău (Bustul lui Costache Conachi); Munteni (Bustul preotului-poet Alexei Mateevici); Umbrărești (Bustul lui Ștefan cel Mare), Smulți (Bustul sculptorului Grigore Patrichi-Smuți).

S-a afirmat şi în domeniul teoriei şi istoriei artei prin publicarea unor interesante studii: „Artişti plastici din ţinutul Tecuciului" (în colaborare cu Lucia Gologan), „Peisajul – Grigorescu, Andreescu, Luchian, Iser, Petraşcu, Pallady", „Creativitatea la copii în arta plastică", „Spaţiu şi stil la Petraşcu".

În statuara de interior, sculpturile lui Dan Mateescu sunt axate pe generoasa temă a maternităţii, evocă voievozi și domnițe din istoria

Moldovei, dezvoltă într-un întreg ciclu motivul „scării” sau îşi au sorgintea în tehnologia populară şi în diferite obiecte cu caracter etnografic. Nota lor vădit simbolică este evidentă. Stăpân pe tehnica cioplirii în lemn, artistul înscrie în spaţiu forme şi volume de o mare simplitate, cu o încărcătură semantică relevantă. Tăietura lui Dan Mateescu nu este sofisticată, ea se apropie de cea a meşterilor populari, numai că artistul ştie să folosească şi câştigurile artei şi tehnologiilor moderne. Ştie să folosească de asemenea calităţile şi imperfecţiunile masei lemnului pentru a obţine anumite efecte vizuale, pentru înlăturarea monotoniei şi dinamizarea discursului plastic. Sculpturile sale se caracterizează printr-un echilibrat simţ al ritmurilor, prin dezvoltarea lor în desfăşurări spaţiale expresive, care să permită privitorilor receptarea conţinutului ideatic şi a sentimentelor de care artistul este animat. Apelând la geometrizare şi stilizare, la perforarea după un calcul aproape matematic a trunchiului sau, dimpotrivă, la implantarea în acesta a unor accesorii, Dan Mateescu realizează o sculptură sensibilă, coerentă, redusă la esenţial, dovedindu-se un continuator în spirit modern al tradiţiei. Unele dintre lucrările sale din ciclul „Scara” sunt ecouri ale iconografiei religioase pe această temă, având semnificaţia purităţii şi tăriei credinţei, a treptelor urcate în drumul spre mântuire şi îndumnezeire, a aspiraţiei şi setei omului de înălţare, de autodepăşire, a eforturilor sale de a sparge barierele care limitează cunoaşterea umană. Alte lucrări îşi au geneza în unele elemente de cultură materială întâlnite în gospodăria ţărănească: raghila, căuşul, râşniţa, piatra de moară, roata, maiul etc. Chiar modul de sprijinire a lucrărilor pe trei picioare aminteşte de scaunele ţărăneşti din jurul mesei rotunde tradiţionale care i-a inspirat lui Brâncuşi „Masa tăcerii” de la Târgu-Jiu, sau, rămânând în domeniul sacrului, am putea spune că fac aluzie la Trinitate. Formele şi volumele înscrise de Dan Mateescu în spaţiu îşi pierd arhaicitatea şi atributele obiectului utilitar, dobândind valenţele artei. Lemnul îşi păstrează căldura, plinurile şi golurile sunt armonizate cu ştiinţă, echilibrat. Suprafeţele în care loviturile dălţii dau o anumită vibraţie materiei alternează cu cele atent şlefuite. În unele variante artistul implantează în textura lucrării elemente metalice. Sculpturile reţin prin ritmul undoios, liniştit al formelor şi volumelor, prin monumentalitatea lor, prin măiestria cu care sculptorul explorează virtuţile lemnului, dându-i o nouă viaţă. Dan Grigorescu vedea în Dan Mateescu „un sculptor al formelor ample, înscrise cu aplomb în spaţiu, care ciopleşte cu un simţ sigur al raporturilor constructive”. Marin Mihalache remarcă „temperamentul său domol, tăcut ca înseşi materialele sculpturii sale, evoluând sub patronajul brâncuşian, preocupat să se încadreze într-o viziune modernă, în care sensibilitatea se subordonează creator înscrierii în spaţiu a unor volume expresive, prin care elogiază nobile aspiraţii umane”, în timp ce Cristina Angelescu evidenţiază „forţa creatoare interioară capabilă să arhitectureze metafore, un simţ al ritmului care trebuie să cucerească spaţiul şi să-l supună, o desfăşurare muzicală limpede, superioară, diversificată a liniilor”.

Cu încetarea din viață a sculptorului Dan Mateescu, orașul Tecuci, Filiala Galați a U.A.P.R. și cultura gălățeană suferă o grea pierdere. Ne vor aminti în continuare de el lucrările de artă monumentală care populează spații publice din localitățile menționate, sculpturile de interior aflate în colecții ale muzeelor, albumele și dicționarele în

care se află reproduse creații ale lui. Dumnezeu să-l ierte și să-i odihnească sufletul în Împărăția Sa!

Corneliu STOICA

Dan Mateescu.jpg

Bustul Smarandei Braescu (Buciumeni).jpg

Statuia luptatorului dac (Liesti).jpg

1 month later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 22 August 2021
Teodor Vișan: „Itinerarii”

În ultimii ani, pictorul Teodor Vișan a participat la mai multe Tabere de Creație Plastică organizate la Boholț (Brașov), Sovata, Sinaia, Vidraru, Tg. Mureș, Bucium (Iași), Hârlău, Craiova, Eforie Sud, Sticlăria-Scobinți (Iași), Balcic (Bulgaria) etc. Cu acest prilej a cunoscut locuri și oameni noi, s-a documentat, a pictat, diversificându-și astfel repertoriul tematic al creației sale picturale. O parte din lucrările realizate au rămas în patrimoniul instituțiilor organizatoare, altele au fost prezentate în expozițiile personale și colective, au fost achiziționate de colecționari privați sau au rămas în continuare în proprietatea sa.

Rod al participărilor pictorului la Taberele de Creație din localitățile amintite este și actuala expoziție a acestuia, intitulată „Itinerarii”, găzduită de Galeriile de Artă „Nicolae Mantu” până pe 5 septembrie. Ea cuprinde 40 de lucrări de pictură, reprezentând peisaje, portrete individuale și de grup, naturi statice și flori, genuri pe care artistul le-a cultivat cu consecvență în întreaga sa carieră artistică.

Prin intermediul peisajelor sale iubitorul de artă vine în contact cu Palatul Brâncovenesc de la Potlogi, construit de domnul Țării Românești Constantin Brâncoveanu în 1698 („Palatul Brâncovenesc”), cu Piața Sfatului din centrul vechi al Brașovului („Peisaj din Brașov”) sau cu Cetatea Medievală a Sighișoarei, datând din secolul al XII-lea, edificiu ridicat de coloniștii sași („Cetatea”). Pictorul insistă în demersul său pictural pe punerea în valoare a frumuseții arhitecturale a acestor importante obiective turistice, monumente istorice înscrise în patrimoniul nostru național sau al UNESCO. În cazul Cetății Medievale Sighișoara, Teodor Vișan proiectează pe frontispiciul clădirii un arlechin, care ține în mâna dreaptă o sabie, iar în dreapta balanța justiției având pe un taler un craniu uman, iar pe celălalt o candelă aprinsă. Prin astfel de elemente, el conferă edificiului valoare simbolică, accentuând o anumită latură dramatică din existența acestuia.

Alte peisaje prezintă priveliști de la Marea Neagră, din Eforie Sud („Peisaj la Eforie Sud”, „Peisaj marin”, „La plajă”), de la Balcic, localitate unde în perioada interbelică a existat o adevărată școală de pictură („Peisaj la Balcic”), precum și din Delta Dunării („Peisaj lacustru”). Imaginile imortalizate de artist pe suportul de pânză sunt tonifiante, reconfortante și trezesc în sufletul fiecăruia dorința de a petrece clipe minunate în mijlocul naturii, de a se bucura de frumsețea și pitorescul meleagurilor românești.

Din „itinerariile” lui Teodor Vișan nu lipsesc desigur nici aspecte ale Galațiului, orașul în care artistul s-a născut, a crescut, s-a format ca Om, trăiește și creează, nemurindu-l în lucrările sale de pictură și grafică cum nici un alt artist nu a făcut-o într-o măsură atât de mare. „Peisaj din valea orașului”, „Peisaj din Vadu Ungurului”, „Peisaj la Dunăre”, „Perspective danubiene”, „Peisaj danubian” și „Bulevardul Marii Uniri” sânt doar câteva titluri de tablouri consacrate Cetății dunărene, în care se simte nostalgia unor vremuri trecute, dar și pulsul trepidant al vieții cotidiene a unui oraș în plină dezvoltate.

Suita de chipuri umane expuse, 13 la număr, evidențiază o altă fațetă a artistului, aceea a preocupărilor sale statornice pentru portret, gen deloc comod, mai ales că pe lângă asemănarea cu modelele, artistul trebuie să concentreze în expresia fizionomică a acestora și stările lor sufletești, trăirile, trăsăturile morale care le definesc. Or Teodor Vișan a dovedit nu o dată că stăpânește mijloacele impuse de un astfel de gen, că este un remarcabil portretist. Dacă ar fi să ne gândim doar la seria de portrete făcute scriitorilor gălățeni, care a constituit și obiectul unei expoziții personale, și ar fi suficient pentru a-l plasa pe artist în rândul portretiștilor de valoare ai țării. În actuala expoziție, despre arta sa portretistică vorbesc tablourile care reprezintă copii și adolescenți („Fetiță cu păpușă”, „Violonist”), oameni simpli, aflați în suferință („Om al străzii”, „Bătrână nevoiașă”, „Monah”, „Portret de bătrân”, „Portret de bărbat”), figuri de intelectuali („Istoricul Dan Râpă – Buicliu”, „Anticarul Florentin Tanascov), ca și cele două „Autoportrete”, în care el s-a înfățișat la vârsta de acum, cea a senectuții, încrezător într-un viitor care să-i dea posibilitatea să lucreze în deplină sănătate. Portretul de grup „Fete din Făgăraș” este o compoziție echilibrată, care impresionează prin sobrietatea portului popular din această zonă etno-culturală, ca și prin expresia luminoasă, emanatoare de bucurie a celor trei protagoniste. Personajul din „Bucuria primei zăpezi”, nimeni altul decât soția artistului, doamna Constanța Vișan, exultă în mijlocul unei naturi în care albul zăpezii pare că a cuprins totul. Istoricul Dar Râpă – Buicliu, Om al cărții, este cufundat în gânduri, expresia feței trădează un zbucium lăuntric provocat de îndoieli și căutări pentru care nu a găsit rezolvare nici la vârsta senectuții. „Violonistul” este un adolescent îndrăgostit de instrumentul pe care-l ține cu dragoste în mână și visează la ceea ce o să urmeze. „Fetița cu păpușă” are candoarea și prospețimea specifică vârstei copiilor.

Așa cum ne-a obișnuit, peisajelor și portretelor, pictorul le-a adăugat și în această expoziție mai multe tablouri reprezentând flori și naturi statice („Bujori olandezi”, „Flori de napi în vas de sticlă”, „Crini”, „Floarea-soarelui”, „Flori”, „Lalele roșii în cană de lut”, „Natură statică cu fructe”). Există în aceste tablouri un lirism cald, delicatețea, suavitatea și prospețimea florilor sunt redate cu

sensibilitate. Coloristica este vie și strălucitoare. Se simte plăcerea cu care artistul transpune în materie picturală motivul floral, transparența lujerelor și petalelor, ingeniozitatea cu care își însuflețește și personalizează modelele, astfel ca ele să răspândească în jur vitalitate, puritate și poezie.

Deschisă în paralel cu expoziția „Suflet și culoare”, pe care artistul o are la Biblioteca „Eugen Lovinescu” din Fălticeni, noua personală „Itinerarii”, de la Galeriile de Artă „Nicolae Mantu”, este o manifestare de ținută, care dovedește că, în ciuda celor 78 de ani pe care i-a împlinit la sfârșitul lui ianuarie, Teodor Vișan nu dă încă semne de oboseală, este foarte activ și preocupat să zămislească prin munca și talentul său frumuseți vizuale care să-i încânte pe iubitorii de artă, să reziste în timp și să rămână.

Corneliu STOICA

1. Teodor Visan, Autoportret.jpg

7. Teodor Visanm Om al strazii IMG_0722.JPG

10. Teodor Visan, Peisaj danubian .jpg

11. Teodor Visan, Dan Rapa-Buicliu, istoric.jpg

dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 24 August 2021
„Memoria Clipei”, prima expoziție postumă dedicată pictorului Nicolae Spirescu

Deschisă în Sala „Ioan Simion Mărculescu” a Muzeului de Artă Vizuală, „Memoria Clipei” este prima expoziție postumă pe care această instituție i-a organizat-o pictorului Nicolae Spirescu, unul dintre cei mai reprezentativi artiști plastici ai Galațiului și ai țării, plecat dintre noi la 5 noiembrie 2009. Este o manifestare de cinstire a memoriei Maestrului în Anul Centenarului nașterii sale (24 ianuarie 1921), la realizarea căreia și-a adus contribuția și tânăra pictoriță Monica Turcu, care i-a fost aproape în timpul vieții, a ucenicit în atelierul mentorului său, iar după moartea acestuia a rămas să-l folosească ca spațiu pentru creația sa.

Nicolae Spirescu venise în Galați în 1946, imediat după absolvirea Academiei de Arte Frumoase din București, la îndemnul și recomandarea profesorului său Camil Ressu. Nu a mai părăsit orașul niciodată. Aici a funcționat ca profesor, aici și-a întemeiat o familie, aici și-a crescut copiii, aici s-a împlinit ca Om și Artist, aici a trăit toate bucuriile și necazurile pe care viața i le-a oferit. Aici, împreună cu Nicolae Mantu, Doorotheia (Lola) Schmierer Roth, Gheorghe Levcovici, Elena Hanagic și alți câtiva pictori au întemeiat în 1951 Cenaclul Artiștilor Plastici, din care s-a dezvoltat actuala Filială, care și ea împlinit recent 70 de ani de existență.

Expoziția cuprinde doar opt lucrări de pictură din patrimoniul muzeului și un număr de 55 de desene, schițe și crochiuri din colecția Monicăi Turcu, toate având darul să ne dezvăluie mai multe adevăruri și taine din laboratorul de creație al Maestrului, despre felul cum își pregătea elaborarea lucrărilor de pictură sau de gravură.

Tablourile prezentate acum de muzeu nu au mai fost expuse în manifestările colective, datând de prin anii 1975-1978. Ele conțin imagini din activitatea constructorilor de nave („Șantier Naval II", „Două generații"), din peisajul urban („Se înalță noi blocuri", „Termocentrala Galați"), evocă scene din Războiul de Independență de la 1877 – 1878 cu prilejul Centenarului acestuia („Omagiu Independenței") sau rememorează aspecte de la evenimentele întâmplate la Galați în ziua de 13 Iunie 1916, când a avut loc o mare demonstrație de protest a muncitorilor împotriva războiului, mizeriei și foametei, demonstrație reprimată sângeros de autoritățile aflate la conducerea urbei („Pentru dreptate", „Pace și dreptate"). Sunt tablouri cu un mare impact emoțional, care pe lângă valoarea estetică au și o valoare documentară. Nicolae Spirescu este un excelent constructor de forme, materia picturală, consistentă, este așezată cu pensula sau cu cuțitul de paletă pe o solidă osatură asigurată prin desen. Imaginile obținute au claritate, arhitectura compozițională este echilibrată și de o mare forță realistă.

Suita de desene colorate din colecția Monicăi Turcu stă mărturie pentru respectul pe care Nicolae Spirescu îl avea pentru desen și culoare. La el, linia este viguroasă sau mai subțire și mlădioasă, în funcție de motiv, iar cromatica este vie, luminoasă și strălucitoare, în acord cu starea personajelor fixate pe suportul de carton sau de hârtie. Vocația de mare colorist, preferințele pentru nudul feminin cu forme rotunde și opțiunile pentru gramatica fovistă se observă și aici.

Desenele, schițele și crochiurile în alb-negru sunt mult mai numeroase în expoziție. Unele sunt chiar din perioada studenției, de prin 1943. Într-o lucrare din această categorie identificăm chipul pictoriței Emilia Iacob, care i-a fost colegă de catedră la Liceul de Muzică și Artă Plastică (azi, Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin"), desen care a stat la baza realizării unui portret al acesteia în tehnica gravurii în lemn (xilogravură). Alte crochiuri de portret înfățișează figuri ale unor personaje feminine și masculine, copii, tineri și adulți. Și în acestea intuim preocuparea maestrului pentru a-și studia bine modelele, pentru a scoate cât mai exact în evidență trăsăturile lor fizionomice, dar și încercarea de a sonda labirinturile interioare ale ființei umane.

Edificatoare pentru arta lui Nicolae Spirescu, pentru modul lui de lucru, sunt și schițele de peisaj, de o mare simplitate, executate la fața locului și care urmau să fie dezvoltate și transpuse la alte dimensiuni, pe pânză sau pe carton, într-o orchestrație cromatică al unuia dintre cei mai remarcabili peisagiști ai țării, pentru care Dunărea, bălțile acesteia, Faleza, Brateșul, Siretul, Prutul, Țiglinele au constituit surse inepuizabile de inspirație.

Apreciem inițiativa Muzeului de Artă Vizuală (curatorul expoziției – sculptorul muzeograf Eduard Costandache) și al pictoriței Monica Turcu

pentru inițierea acestei prime manifestări postume consacrată cinstirii memoriei pictorului Nicolae Spirescu, Cetățean de Onoarea al Municipiului din noiembrie 2006, și considerăm că instituția respectivă trebuie să aibă în vedere pentru viitor și organizarea unei mari retrospective. Artistul a creat foarte mult în timpul vieții, a făcut și multe donații, în posesia fiilor săi și a unor colecționari se găsesc sute de lucrări, iar iubitorii de artă au dreptul să-i cunoască Opera în adevăratele sale dimensiuni.

Corneliu STOICA

0. Nicolae Spirescu, Fotografia artistului.jpg

1. N. Spirescu, Santier naval II.jpg

11. Nicolae Spirescu, Emilia Iacob.jpg

2. N. Spirescu, Termocentrala Galati.jpg

1 month later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

89,8k
Autor
Postat 7 Octombrie 2021
Jana Andreescu - Sensibilitate, claritate, poezie

Născută în același an cu înființarea Cenaclului Artiștilor Plastici din Galați, nucleul din care s-a dezvoltat actuala Filială locală a U. A. P. R., organizație a creatorilor profesioniști din domeniul artelor vizuale, care a aniversat în 2021 împlinirea a 70 de ani de existență, Jana Andreescu (Popescu, pe numele moștenit de la părinți) este astăzi o personalitate marcantă a artei românești contemporane, una dintre cele mai sensibile acuareliste din ultimele trei decenii. Originară din Brăila, oraș unde a urmat cursurile Școlii Gimnaziale Nr. 10 și ale Liceului „Nicolae Bălcescu”, artista a absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, Facultatea de Desen (1973) și Facultatea de Muzeologie (1981). Încă din anul I s-a căsătorit cu colegul său Gheorghe Andreescu, iar după absolvire s-a stabilit la Galați, orașul natal al soțului. A funcționat ca profesoară la Școala Gimnazială din Tulucești, Casa Pionierilor/Palatul Copiilor, Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” și Colegiul Universitar „Studium”. Este membră a U. A. P. R. din 1991. Membră fondatoare a revistei „Școala gălățeană”, membră fondatoare a Grupului „Axa” (1995), mișcare care a adus un suflu proaspăt în plastica gălățeană postdecembristă.

Din 1974 a participat la toate Saloanele și expozițiile Filialei Galaţi a U. A. P. R. și și-a deschis mai multe expoziții personale la Bucureşti (1973, 2002); Galaţi (1976, 1980,1984, 1988, 1994, 2000, 2001, 2003, 2004, 2007, 2009, 2012, 2017, 2020), Călăraşi (2003), Veneţia, Italia (2001);Viena, Austria (2005); Brăila (2007, 2016); Roma, Italia (2010); Tecuci (2012). În același timp a expus la numeroase expoziții de grup și colective organizate în țară (Cluj-Napoca, Bucureşti, Bârlad, Brăila, Buzău, Bacău, Călărași, Focșani,

Ploiești, Brașov, Timișoara, Iași, Tulcea) și în străinătate (Chişinău – Republica Moldova; Paris, Bordeaux, Pessac, Lyon, Saint Gaudens - Franţa; Roma, Veneția, Torino – Italia; Bruxelles – Belgia; Viena – Austria; Freiburg – Germania; Silistra, Balcic, Varna, Stara Zagora – Bulgaria; Tusla - Bosnia Herţegovina; Havinkartano Hauho – Finlanda; Quincy, Illinois – S. U. A. De asemenea, a participat la Taberele de creație de la Dragoslavele, Argeș (2000); „Acuarela”, Celic-Dere-Argamum, Tulcea (2005, 2006, 2009); Balcic (2009, 2010); Jaderdina, Zadar, Croaţia (2010); Stara Zagora şi Varna, Bulgaria (2012); Ostrov (2012); Cherni Vrah, Bulgaria (2019)); „Culorile speranței”, Ploiești (2020); „Istorie pe șevalet la Castel”, Castelul Cantacuzino, Bușteni (2021); „Acuarela”, Galeria „Simeza”, București (2021).

Pentru meritele sale a fost onorată cu mai multe distincții: Premiul Municipiului Galaţi cu Grupul Axa (1999), Premiul Patriarhiei Române (2000); Premiul Organizaţiei Naţionale a Femeilor din România (2001); Premiul Municipiului Galaţi (2003); Diploma de Merit a Municipiului Călăraşi (2003), Medalia Meritul Cultural, clasa a II-a, Categoria C – „Artele plastice” (2004); Diploma Profesor de Performanţă (2006, 2008); Premiul „Gheorghe Lazăr”, clasa. I (2006); Premiul revistei Porto-Franco (2010); Diploma guvernatorului oraşului Varna, Bulgaria (2012); Premiul Filialei Galaţi a U. A. P. R. la Secțiunea Grafică (2016). Are lucrări în colecţii de stat şi particulare din ţară şi din străinătate (Danemarca, Franţa, Germania, Grecia, Israel, Italia, S.U.A), iar numele îi este întâlnit în albumele de artă „Artiști gălățeni” de Maria-Magdalena Crișan, Editura Meridiane, București, 1986; „Enciclopedia artiştilor români contemporani” de Alexandru Cebuc,Vasile Florea și Negoiţă Lăptoiu ,vol. V, Editura Arc 2000, Bucureşti, 2003; „Un secol de arte frumoase în Moldova”, Editura Art XXI, Iaşi, 2009 și „Dicţionarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010”, Editura Art XXI, Iaşi, 2011, ambele datorate lui Valentin Ciucă; „Who’s who – Enciclopedia personalităților din România”, vol. IV, 2009; „Artistul și puterea – ipostaze ale picturii românești în perioada 1950 – 1990” de Ruxandra Garofeanu, Dan Hăulică și Paul Gherasim, Art Society, București, 2012; cele două ediții ale „Dicționarului artiștilor plastici gălățeni” al subsemnatului, ediţia I, Muzeul de Artă Vizuală Galaţi, Editura „Terra”, Focșani, 2007; ediția a II-a revăzută și întregită, Editura „Axis Libri”, Galaţi, 2013, ca și în alte lucrări apărute la București sau Galați.

Jana Andreescu s-a manifestat de-a lungul carierei sale artistice în pictură, grafică, artă decorativă, scenografie, design și ilustrație de carte. Pentru iubitorii de artă ea a devenit de mult un principal reper al profesionalismului, vizibil în originalitatea creației sale, în ținuta modernă, de un vădit realism, a lucrărilor. Rămânând în zona figurativului, artista și-a format de-a lungul anilor un stil care o individualizează în contextul artei contemporane românești și a abordat un registru tematic devenit recognoscibil pentru oricine îi urmărește evoluția.

Creatoare de mare sensibilitate, ea practică o pictură cu rezonanţe poetice, în care lirismul nu este debordant, ci reţinut şi reflexiv. Imaginile plăsmuite de ea îşi găsesc repede drum spre sufletul iubitorilor de frumos. Lucrările se disting prin unitate stilistică, acurateţe, ancadrament îngrijit, dar mai ales prin calitatea şi expresivitatea execuţiei. Artista stăpâneşte ştiinţa compoziţiei, a

organizării suprafeţelor şi maselor de culoare, o reţea de curbe străbate spaţiul plastic, ansamblurile rezultate sunt întotdeauna coerente şi echilibrate. Întinderi de ape, cochilii de scoici şi de melci marini, bărci, arcade semicirculare şi ogivale, fațade de edificii, fructe, frunze, flori în ghivece, fel de fel de recipiente, obiecte de uz casnic şi de mobilier, sfeșnice, săbii, instrumente muzicale, fragmente arheologice, drapaje sunt motive care apar frecvent în picturile sale, dar de fiecare dată sunt grupate într-un anumit fel, configurate într-o anumită gamă cromatică. Totul este făcut cu o stare de spirit dominată de linişte, în care tensiunile şi conflictele sunt excluse. Explorând cu pasiune lumea realului, pe care nu o abandonează niciodată, artista extrage „ipostaze” (acesta este şi titlul unui ciclu de lucrări), secvenţe pe care le recreează conform viziunii sale, adesea cu valenţe decorative, restituindu-le înnobilate de propria sensibilitate. Tuşele sunt dinamice, viguroase sau suple, mâna graficienei se simte şi în pictură în felul în care ea plasează elementele în spaţiu, în ritmul scriiturii, în felul cum desenul susţine discursul cromatic. Acuarelele ei au transparenţă şi fluiditate, sunt executate dintr-o suflare, spectacolul policrom al naturii este sugerat cu un penel proaspăt şi sigur. Artista dispune de o mare capacitate de observație, este spontană, rapidă în mânuirea culorilor de apă. Elementele de natură statică introduse în compoziții sunt desenate cu precizie, au volumetrie, unele chiar cuceresc prin detalii și formele de o evidentă noblețe.

În arta decorativă, Jana Andreescu s-a afirmat în domeniul tapiseriei (tehnica „hautte-lisse) şi a imprimeului textil. Lucrările sale sunt mai toate compoziţii abstracte, realizate în tonuri de un subtil rafinament coloristic (în tapiserie) sau mai vesele şi exuberante (în imprimeuri). Uneori apelează şi la alte materiale ca, de pildă, pielea („Oglindirea lui Icar”), fragmente de catifea, şnur, cuburi („Gând”, „Eclipsă”). Artista este o excelentă constructoare de imagini purtătoare ale însemnelor unei personalităţi lucide, echilibrate, animată în ceea ce creează de sentimentul perenităţii operei de artă.

Prezență activă în spațiul cultural gălățean și național, Jana Andreescu este autoarea unei opere consistente, foarte apreciată pe plan local, în țară și în străinătate, o artistă capabilă ca și în viitor să ofere semenilor surprize și bucurii estetice care să-i încânte, să-i înalțe spiritual și să-i facă mai receptivi la frumosul artistic.

Corneliu STOICA

0 (0). Andreescu Jana.jpg

0 (10). Jana Andreescu, Timpul.jpg

0 (1). Andreescu Jana, Marina - Balcic.jpg

0 (2)1. Jana Andreescu, Danubiana I .jpg

2 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

Artiști plastici gălățeni

Relu Angheluță – Aspirația spre puritate și echilibru

Născut la 6 iulie 1956 într-o comună din județul nostru al cărei nume are rezonanțe istorice, Buciumeni, sculptorul Relu Angheluță s-a stins din viață la 21 iulie 2020 la numai 64 de ani. Fire modestă, poate chiar exagerat de modestă, atâta timp cât s-a aflat printre noi a fost foarte activ, și-a deschis 14 expoziții personale la Galați, Brăila, Tecuci și Iași, uneori împreună cu prietenul său, pictorul Sterică Bădălan, sau cu colegele de facultate Simona Pascale, Gina Ciobotaru-Popa și Olimpia Ștefan. A participat la multe manifestări colective de profil cu caracter național și internațional organizate la București, Galați, Târgoviște, Arad, Pitești, Bârlad, Buzău, Focșani, Bacău, Chișinău, Padova (Italia), precum și la Taberele de creație de la Botoșani, Soveja, Iași, Baia Mare, Ianca – Brăila și Galați. Și-a onorat comuna natală cu busturile monumentale ale unor personalități născute aici: scriitoarea Natalia Negru, doctorul în științe juridice Constantin N. Ifrim, fost director al căminelor culturale din România, într-un timp primar al Iașului, și profesorul universitar dr. Dimitrie Negru, fost decan al Facultății de Medicină din Cluj, considerat a fi întemeietorul școlii radiologice românești. Tot pentru comuna Buciumeni a realizat din aluminiu relieful cu chipul Smarandei Brăescu, prima femeie parașutist cu brevet din România, campioană europeană și mondială la parașutism. A sculptat lucrările „Iisus” (marmură de Carrara), „Izvorul vieții (calcar), „Fecioara Maria” (marmură de Carrara) și „Padre Pio” (travertin) pentru orașul Roma (Italia). A realizat din lemn de stejar sau lemn stratificat „Troițe” pentru localitățile Țigănești, Foltești și ICMRS Galați. A îmbogățit patrimoniul de artă monumentală al Galațiului cu sculpturile din metal „Sistem” și „Dinamica sufletului”, ambele amplasate la Facultatea de Inginerie din cadrul Universității „Dunărea de Jos” Galați. Statuara de interior este, de asemenea, foarte bogată și ea trebuie valorificată și făcută cunoscută marelui public. A fost Laureat al Festivalului Național Studențesc (edițiile 1983, 1985, 1987), distins cu Premiul I pentru sculptură la Salonul Național de Artă Plastică de la Pitești (1997), cu premii speciale la Botoșani (1989) și Brăila (1996), cu Premiul de Excelență al Filialei Galați a U. A. P. R. (2018).

Creaţia lui Relu Angheluţă a avut în timp o evoluție organică. În demersul său, artistul a abordat un registru divers de teme și motive, după cum tot atât de diverse au fost și soluțiile plastice găsite pentru transpunerea acestora în material definitiv. Întotdeauna el și-a pus probleme de compoziţie şi de limbaj, de ordonare armonioasă a formelor şi volumelor în spaţiu, investindu-şi lucrările cu sensuri şi semnificaţii majore ale existenței umane. Dacă la începuturile activităţii sale s-a oprit mai ales la genul portretului bazat pe un modelaj clasic („Daniela”, „Reculegere”, „Pe gânduri”, „Portret de fată”), mai apoi recurge la stilizare şi simplificare, abordează nudul feminin şi compoziţia cu conotaţii simbolice. Utilizează în egală măsură bronzul, duraluminiul, fierul, marmura, piatra, onixul, lemnul, căutând să le înţeleagă şi să le valorifice cât mai bine specificitatea

fiecărui material, calităţile structurii lor și chiar defectele. În locul modelajului preferă tăietura directă, despre care Brâncuși spunea că este „adevăratul drum spre sculptură”. Ceea ce reţine de la primul impact cu sculpturile sale este grija pentru formă, șlefuirea de mare finețe, făcută cu răbdare de orfevru, capacitatea de a esenţializa, atribute care le conferă acestora un aer de puritate, de nobleţe spirituală. Preocupat de punerea în evidenţă a frumuseţii corpului feminin, artistul înscrie forme rotunde în spaţiu, este atent la integrarea în textura lucrărilor a zonelor de lumină şi umbră, linia desenului este suplă, șlefuirea suprafețelor reușește să redea frăgezimea și catifelarea epidermei. Un lirism cald şi discret învăluie aceste sculpturi, în care rafinamentul şi aspiraţia spre puritate, armonia şi echilibrul îşi dau mâna într-o fericită logodnă. Când abordează tema maternităţii, tratarea este diferită uneori, suprafeţele nu sânt netede, ci buciardate, vibrate, încât lucrările au un aer arhaic, dând senzaţia de greutate. Atunci când materialul folosit este lemnul, formele sunt mai elansate, dinamice, creând sentimentul de înălţare („Madona cu Pruncul”, „Dialog”, „Monolog”, „Tinereţe”, „Sfânta familie”).

În ultimii ani, Relu Angheluţă a fost preocupat tot mai mult de fructificarea valenţelor unui material nou folosit de el - marmura transparentă din Italia. Temele cărora le dă viaţă sunt cele ale genezei, creaţiei, sacrificiului, germinației, zborului, misterului vieţii, devenirii sau sunt inspirate din mitologia greacă și cea biblică etc. Acestora le găseşte echivalenţe plastice pe măsură, materializându-le în lucrări care subliniază aceeaşi grijă pentru forme şi volume sintetice, epurate de excrescenţe inutile, pentru un joc subtil al plinurilor şi golurilor („Ioana d'Arc”, „Geneză I, II, III”, „Puritate”, „Miracol”, „Extaz”, „Arcă”, „Simfonie”, „Petală”, „Aripă”, „Himera”, „Înger”, „Trinitate”, „Rugă”, „Supliciu” etc.). Marmura este cioplită în așa fel, încât lasă să se vadă structura cromatică a acesteia, cu reflexe ce variază de la verzui, sidefiu, mov, violet, până la roșiatic. Adesea, acestor reflexe, sculptorul le adaugă strălucirea foiței de aur, pe care o aplică pe unele suprafețe. Alteori, marmura intră în dialog în aceeași compoziție cu alte materiale, precum bronzul, aluminiul, fierul („Fructul oprit”, „Veșnicie”, „Începutul”, „Miracol II”, „Regenerare, „Simbioză”, „Cuib”).

Artist profund liric, sensibil, inventiv, cu un discurs plastic coerent, Relu Angheluță este și rămâne în plastica contemporană un sculptor ale cărui lucrări au în substanța lor o consistentă încărcătură metaforică și simbolică, astfel că ele par mai degrabă a fi niște poeme sculpturale în materia cărora sunt încorporate gânduri și sentimente adânci, trăiri, idei trainice, de mare noblețe, emoții care-l fac pe iubitorul de artă să trăiască la un înalt diapazon sentimentul frumosului.

Corneliu STOICA

1. Relu Angheluta - Fotografia artistului.jpg

1. Relu Angheluta, Paradis.jpg

2. Relu Angheluta, Nefertiti.jpg

6. Relu Angheluță, Fructul oprit, marmura, metal, 38 x 30 x 11 cm.jpg

5 weeks later...
dcp100168
dcp100168
Administrativ

 89,8k
Autor
Postat 15 Noiembrie 2021
Corneliu Stoica – Albumul de artă Marcel Bejan

După ce în luna iunie a acestui an a publicat la Editura „Axis Libri” masivul volum „Filiala Galați a U. A. P. R. 70 de ani de existență, 1951 – 2021”, o adevărată istorie a mișcării plastice de la Dunărea de Jos, istoricul și criticul de artă Corneliu Stoica este din nou prezent pe piața cărții cu un album de artă consacrat pictorului Marcel Bejan, membru marcant al Filialei Galați a U. A. P. R., președinte de onoare al acesteia, trecut la cele veșnice la 3 mai 2021. Este al zecilea album de artă al autorului dedicat unui plastician gălățean, după cele consacrate în anii anteriori pictorilor Nicolae Mantu (2003, 2015), Mihail Gavrilov (2010), Teodor Vișan (2003, 2012), Nicolae Einhorn (2008), Sterică Bădălan (2019), Eugen Holban (2020) și Gheorghe Suciu (2020).

Albumul a apărut în colecția „Artiști români contemporani” a Editurii „Axis Libri”, are formatul 20 x 22 cm, conține 146 pagini și este tipărit pe hârtie cretată lucioasă de 175 gr./m.p., coperte de carton dublu cretat de 350 gr/m.p. În structura sa cuprinde Texte critice datorate lui Corneliu Stoica și soției artistului, doamna conf. univ. dr. Doina Marta Bejan, un interviu acordat de Marcel Bejan scriitorului Ghiță Nazare, apărut în revista „Școala gălățeană” nr. 258/ octombrie 2018, Antologie critică (extrase din articole și cronici plastice apărute în presă, semnate de criticii de artă Ana Maria Vicol (Brăila), Laurențiu Marinescu, Maria-Magdalena Crișan, Valentin Ciucă, Mariana Cocoș-Tomozei, Corneliu Stoica, de pictorul Leandru Popovici și de jurnalistul Horațiu Mazilu), Rezumate în limbile franceză, engleză și italiană realizate de dr. Rodica Veduță, dr. Gabriela Dima și Carina Cesa Sava, un Grupaj de 27 de fotografii color conținând imagini din viața și activitatea pictorului, precum și 100 de Reproduceri color după lucrările de pictură și grafică ale artistului.

Studiul lui Corneliu Stoica, intitulat „Marcel Bejan – Realitate, metaforă, simbol”, oferă informații importante de ordin biografic, dar mai ales se axează pe analiza operei pictorului care, în întreaga sa carieră, a cultivat cu precădere peisajul, natura statică cu flori, portretul și compoziția cu mai multe personaje. „Creaţia lui Marcel Bejan, subliniază autorul, se revendică în ceea ce are ea esenţial de la lumea concretă. De-a lungul anilor, pictorul și-a conturat un stil propriu, recognoscibil pentru iubitorii de artă care i-au urmărit evoluția. El nu a abandonat niciodată elementele realului de la care a pornit întotdeauna în demersul său artistic, dar nici nu le-a copiat, le-a interpretat în felul său, le-a transfigurat, le-a ridicat la rangul de metaforă sau de simbol, le-a dat volute ale propriei fantezii. Repertoriul lucrărilor sale este bogat și divers. A evocat

personalități și momente importante din istoria porului nostru („Ion Vodă cel Cumplit”, „Înfăptuitorul primei uniri”, „Vechi năzuințe”, „Pământ nesupus”, „Craiul Munților”, „Vremuri apuse”, „Acuzatorii”), a abordat tema maternității („Candoare”, „Mamă cu copii”, „Maternitate”), s-a inspirat din viața sportivilor („Cursa”, „Echilibru”), a cultivat peisajul natural și industrial, natura statică, compoziția cu mai multe personaje, portretul, l-au atras într-o măsură foarte mare florile. Mai mult, în pictura de şevalet el a realizat o combinare a genurilor: natură statică-peisaj, portret-peisaj-natură statică. În arta peisajului a abordat îndeosebi tematica citadină. Trăind într-un oraş precum Galaţiul, în care cei mai mulți dintre confrații veniți din alte arealuri geografice au fost atrași de Dunăre, de Faleză, de vapoare, de port, de Brateș, de lumea bălților sau a Deltei, Marcel Bejan nu a urmat drumul acestora. El a fost atras mai mult de străzile și casele vechi ale urbei, de arhitectura bisericilor, de vadurile înguste, cu piatra scărilor roasă de trecerea timpului, de acele locuri mai puțin căutate”. Despre naturile statice cu flori ale pictorului, Corneliu Stoica afirmă că „sunt adevărate poeme cromatice, sărbători ale sufletului însetat de frumusețe și puritate”, iar spre finalul studiului conchide: „Indiferent de tematica și motivele abordate, tablourile lui Marcel Bejan rețin atenția iubitorilor de frumos, farmecă ochiul și înalță spiritul, provoacă vibraţii sufleteşti de mare intensitate. Ele sunt rezultatul unei stăpâniri depline a meșteșugului, a orchestrării culorilor în armonioase și expresive acorduri tonale, a unor clarobscururi subtil realizate, a respectului pe care artistul l-a manifestat pentru știința compoziției, pentru desen și culoare, pentru echilibrul ansamblurilor, dar și pentru figurarea elementelor de detaliu atunci când a considerat că acestea au fost necesare”.

În textul „Întru memoria soțului meu”, doamna Doina Marta Bejan face un comentariu pertinent asupra unor lucrări ale pictorului, la plăsmuirea cărora a fost martor ocular („O bună vestire”, „Cugetare”, „Calea către lumină”, „Flori la fereastră”, „Feerie”, „Vorbește tăcerea”), care „prin simbolistica comună a culorilor nuanțează ideea integrării vieții omenești în marele ciclu al existenței universale”. Admirându-le, menționează ea, „în sufletul privitorului izvorăște o profundă înțelegere a căldurii celeste, a calmului divin, tablourile invitându-ne să părăsim singurătatea, să reflectăm asupra adevărurilor vieții și să compunem, împreună cu artistul, geografia specială a lumii noastre interioare, cu iluziile și bucuriile ei”.

Interviul amintit, publicat în album sub titlul „Am fost extrem de exigent cu propria creație”, prin răspunsurile la întrebările adresate de Ghiță Nazare, prilejuiește o incursiune în universul vieții și activității artistului, dar și aflarea unor opinii proprii în legătură cu arta ca „reflectare subiectivă a lumii”, rolul acesteia în educația estetică, importanța taberelor de creație, relația artiștilor cu autoritățile politico-administrative sau despre evoluția mișcării plastice gălățene, la dezvoltarea, consolidarea și afirmarea căreia a contribuit și el din plin timp de peste 55 de ani.

Cele 100 de reproduceri color după tablourile de pictură și grafică ale lui Marcel Bejan, aflate în patrimoniul Muzeului de Artă Vizuală Galați, Muzeului Brăilei „Carol I”, în proprietatea familiei și a unor colecționari din Galați, Iași, București, Suceava, Italia sunt reprezentative pentru opera artistului și sunt foarte bine imprimate

tipografic, redând cu fidelitate forma și cromatica lucrărilor originale. Ele dau astfel posibilitatea ca iubitorii de artă să poată să-i cunoască o parte a operei acestuia și modul cum a evoluat artistul de la debutul său din 1966 până în prejma decesului.

Editat cu sprijinul financiar al soției pictorului, doamna conf. univ. dr. Doina Marta Bejan, albumul de artă consacrat acestui valoros artist gălățean este o realizare editorială și tipografică superioară și un prețios instrument care invită la cunoașterea vieții, activității și operei cu care Marcel Bejan a îmbogățit zestrea artei contemporane românești.

Silvia DUMITRIU

36 a. Coperta 1 Marcel Bejan.jpg

0. Marcel Bejan (1937 - 2021)(1).jpg

40. Aparenta, u. p. 58 x 69 cm.jpg

57. Mere si flori uscate, u. c.,.jpg

acest site confirmați acceptarea utilizării fișierelor cookie conform Politicii de utilizare a cookie.